ROBERT LOUIS STEVENSON

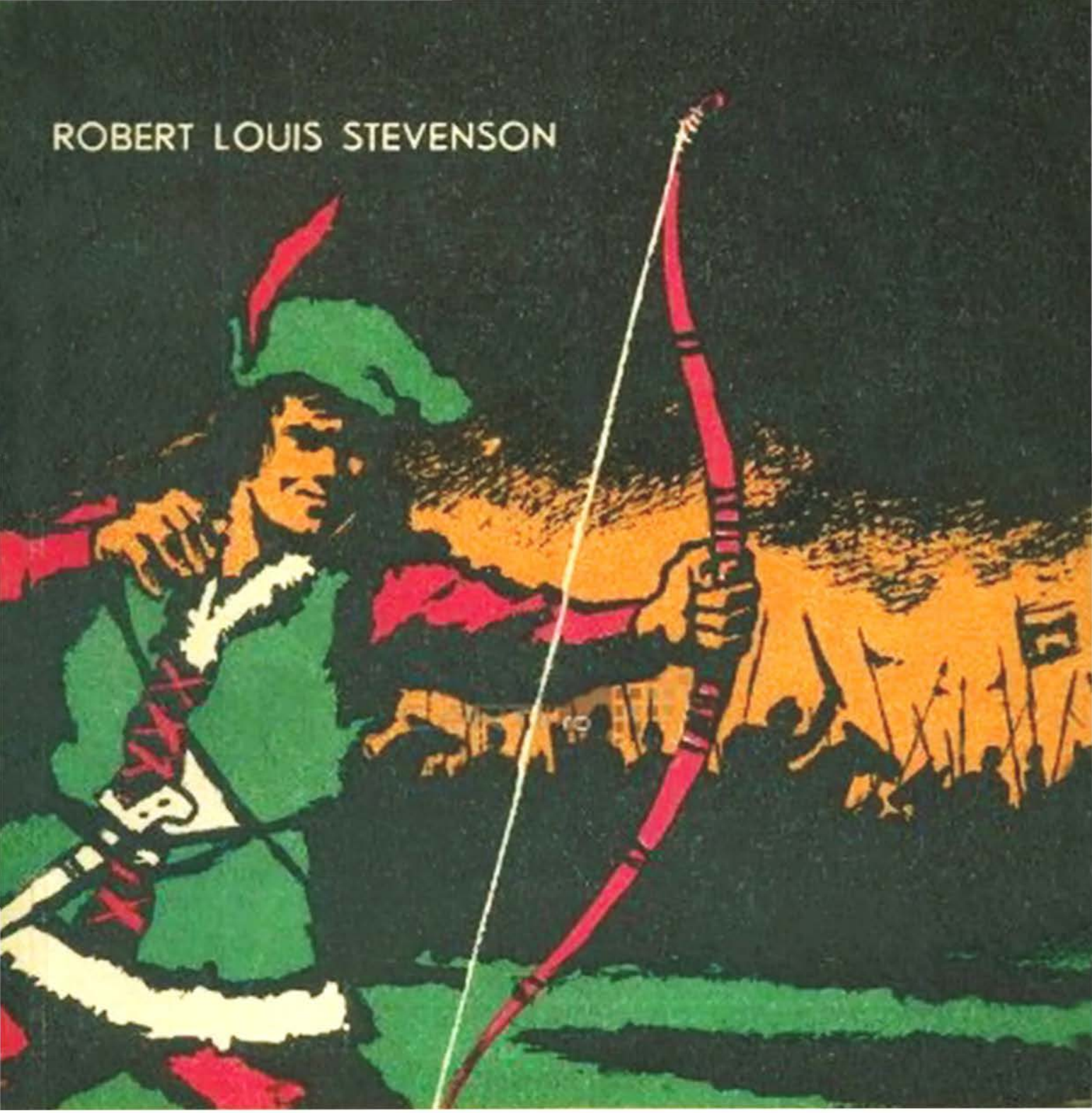

Săgeata neagră

JOHN DREGE-TOT

Într-o după-amiază de primăvară tîrzie, clopotul de la conacul Tunstall se auzi la o oră neobișnuită. In depărtări și pe aproape, în pădure, și pe cîmpiile care se întindeau de-a lungul rîului, oamenii lăsară muncile baltă și se grăbiră spre locul de unde venea dangătul; iar în cătunul Tunstall, un pîlc de sărăcani se strînseră, minunîndu-se de ce i-or fi chemînd.

In vremurile acelea, pe cînd domnea bătrînul rege Henric al VI-lea, cătunul Tunstall era aidoma celui din zilele noastre. Cam vreo douăzeci de case, cuprinse în rame grele de lemn, se răsfirau în lungul văii înverzite ce suia dinspre rîu. La poalele colnicului, drumul trecea peste o punte, apoi urca de partea cealaltă, făcîndu-se nevăzut la capătul pădurii și ținînd-o așa, înainte, spre conac și mai departe, spre mănăstirea din Holywood. La mijlocul drumului ce ducea spre sat, se înălța biserica, pierdută printre copacii de tisă. De jur împrejur, crestele povîrnișurilor erau încoronate de păduri, iar ulmii cei verzi și stejarii codrului, ce abia tindeau să înverzească, puneau stavilă privirilor.

Pe o movilită, chiar lîngă pod, se înălța o cruce de piatră și aici se strînseseră oameni — vreo șase femei și un găligan cu o cămașă proastă pe el — ca să afle de ce anume fusese tras clopotul. O ștafetă trecuse prin cătun cu vreo jumătate de ceas mai înainte și băuse, din șa, o cană de bere, neculezînd să descalece, căci vestea ce

purta nu îngăduia zăbavă; de ştiut însă nu ştia despre ce era vorba; atîta doar că ducea răvaş cu peceţi din partea lui sir Daniel Brackley către sir Oliver Oates, parohul bisericii, care se îngrijea de conac cît lipsea stăpînul.

Deodată se auzi tropotul unui cal. Nu trecu mult şi din pădure se ivi, păşind pe podul ce răsuna sub copite, Richard Shelton, un tînăr pe care îl luase de suflet sir Daniel. El măcar trebuia să ştie despre ce era vorba, aşa că îi dădură binete şi îl rugară să le spună şi lor. Tînărul se arătă binevoitor şi opri calul — era un băiet tandru ce nu împlinise încă optsprezece ani, pîrlit de soare, cu ochii cenuşii; purta un pieptar din piele de căprioară, cu guler de catifea neagră, o scufie verde pe cap şi o arbaletă de oţel la spinare. Se părea că ştafeta adusese veşti mari. Războiul bătea la uşă, iar sir Daniel chemase degrabă la Kettley tot omul ce se pricepea să mînuiască arcul sau era în stare să poarte securea, căci altfel mînia lui avea să-l ajungă. Dar pentru cine trebuia să lupte şi unde anume se va da bătălia, Dick[1] nu ştia. N-avea să treacă mult şi va veni sir Oliver însuşi. Cît despre Bennet Hatch, tocmai se pregătea de luptă, căci el avea să fie în fruntea oştirii lor.

— Se duce moşia asta frumoasă de rîpă! făcu o femeie. Cînd se-ncaieră boierii, ajunge plugarul să mestece ţărînă!

— Ba de fel — spuse Dick — cine-i va fi soţ, va căpăta şase pence pe zi, iar arcaşii doisprezece.

— Dacă mai au zile să trăiască — îi răspunse femeia — nu-i de lepădat; dar dacă mor, atunci cum vine socoteala, boierule?

---

[1] Diminutiv de la Richard. (n.t.)

— Ce altă moarte e mai dulce decît să pieri pentru stăpînul tău, cel lăsat de Dumnezeu ? făcu Dick.

— Ba, pentru mine, unul, nu este stăpînul lăsat de Dumnezeu — răspunse omul cu cămaşa. Eram de-ai lui Walsingham ; şi aşa am fost toţi cei de prin Brierly, pînă mai acum doi ani, pe la Întîmpinare. Acu' mă pomenesc că trebuie să trec de partea lui Brackley ! Aşa porunceşte legea ; şi mai spuneţi că asta-i lăsat de la Dumnezeu ? Da' acu', c-o fi vorba de sir Daniel sau de sir Oliver, care mai mult se pricepe la legi decît la omenie, alt stăpîn de la Dumnezeu n-am, decît pe bietul rege Harry al VI-lea — cerul să-l aibă în pază — nătîngul acela năpăstuit, care nici cum îi zice nu ştie.

— Ai limba veninoasă, prietene — îi răspunse Dick — şi îi batjocoreşti deopotrivă şi pe stăpînul tău cel bun şi pe regele meu. Dar, slavă domnului, regele Harry şi-a venit din nou în minţi şi are să potrivească el lucrurile cum e mai bine. Iar dacă de sir Daniel e vorba, viteaz mai eşti cînd nu-i de faţă, n-am ce zice ! Acu, destulă ne-a fost vorba ! Eu unul n-am de gînd să dau din gură.

— Da' n-am spus nimic rău de domnia-ta — i-o întoarse ţăranul. Ehe, mai eşti încă flăcău, dar las', cînd ai să ajungi bărbat în toată firea, să vezi cum ai să te mai pomeneşti cu taşca goală ! Atîta zic. Aibă-i sfinţii în pază pe vecinii lui sir Daniel şi ocrotească-i Sfînta Fecioară copiii pe care i-a luat el de suflet !

— Clipsby — făcu Richard. Vorba ta nu-mi place. Sir Daniel mi-e domn bun şi-mi poartă de grijă.

— Mai bine ascultă aici ! Ia zi, ghici ghicitoarea mea — îi răspunse Clipsby. Cu cine ţine sir Daniel ?

— Nu ştiu — făcu Dick, cu o umbră de roşeaţă în obraji, căci în vremile acelea tulburi tutorele său trecea ba de partea unuia, ba de partea altuia, şi fiecare schimbare îi sporea averea.

— Cred şi eu — îi răspunse Clipsby — nici domnia-ta, nici altul. Că, zău aşa, seara cînd se culcă e cu Lancaster, şi dimineaţa, cînd se scoală, e cu York.

In aceeaşi clipă puntea răsună sub potcoave. Pîlcul de oameni se întoarse şi îl zări pe Bennet Hatch, care venea în goana calului. Era un bărbat cu chipul pîrlit de soare şi cărunt, cu mîna grea şi căutătura întunecată. Purta sabie şi lance, chivără de oţel şi un pieptar de piele. Prin părţile acelea era socotit om de seamă, căci fie pace, fie război, el era mîna dreaptă a lui sir Daniel ; acum se făcuse sutaş, căci aşa fusese voia stăpînului lui.

— Clipsby — strigă el — du-te la conac şi trimite-i şi pe toţi zăbavnicii într-acolo. Bowyer are să-ţi dea pieptar şi coif. Trebuie să porneşti pînă nu se întunecă. Şi, bagă de seamă, cine ajunge ultimul la poarta cimitirului, are grijă sir Daniel de el ! Bagă bine de seamă ! Te ştiu că eşti om de nimic. Nance — adăugă el, întorcîndu-se către una din femei — moş Appleyard e pe afară ?

— Da, da — îi răspunse femeia. La cîmp, acolo-i.

Şi aşa, ceata se risipi. Clipsby o apucă agale pe pod, iar Bennet şi tînărul Shelton o luară în sus, trecînd prin sat, şi pe dinaintea bisericii.

— Ai să-l vezi şi tu pe vulpoiul ăla bătrîn — spuse Bennet. Cînd se apucă să bodogănească şi să-i tot zică într-una de Harry al V-lea, nu mai termină nici pîn' la vară. Şi numai pentru că a luat şi el parte la războaiele din Franţa.

Casa spre care se îndreptau stătea în capul satului, singuratică printre tufele de liliac ; dincolo de ea, de trei părţi, se întindea pajiştea deschisă, ce se ridica spre marginile pădurii.

Hatch descălecă, aruncă dîrlogii pe gard şi o porni pe cîmp la vale, cu Dick alături, îndreptîndu-se spre locul unde bătrînul oştean săpa, înfundat pînă la genunchi în

verze, şi-i zicea în răstimpuri, cu glasu-i dogit, o frîntură de cîntec. Era îmbrăcat din cap pînă-n picioare în straie de piele; doar scufia şi guleru-i fuseseră croite din abà neagră, cusută cu stacojiu. La chip arăta ca o coajă de nucă, atîta de pîrlit şi de zbîrcit era; dar ochii lui bătrîni şi cenuşii mai erau destul de limpezi, iar căutătura-i sigură. Ori o fi fost surd, ori socotea că nu i se cade unui bătrîn arcaş de la Agincourt să ia în seamă asemenea zarvă, fapt e că nici dangătul acela al clopotului ce vestea restriştea, nici Bennet şi flăcăul ce se apropiau nu păreau de fel să-l scoată dintr-ale lui. Şi aşa îi dădea înainte cu săpatul, zicîndu-i cu glas subţire şi tremurat:

Iubita mea, de-o fi a ta,
O, rogu-te a mă ierta!

— Nick Appleyard! făcu Hatch. Sir Oliver te cheamă să vii pînă într-un ceas la conac, ca să primeşti poruncă.

Bătrînul ridică privirea.

— Domnul să vă ocrotească! făcu el rînjind. Da-ncotro, jupîne Hatch?

— Jupîn Hatch se duce la Kettley cu toţi cei pentru care avem cai — îi răspunse Bennet. Acolo o să se dea o bătălie, pare-se, şi stăpînul meu aşteaptă întăriri.

— Da, chiar aşa — făcu la rîndu-i Appleyard. Şi cu cîţi oameni mă lăsaţi de strajă?

— Cu şase oameni zdraveni şi cu sir Oliver — îi răspunse Hatch.

— Nu ţin eu piept cu ăştia — făcu Appleyard. Nu-s de ajuns. Ar trebui vreo patruzeci ca s-o scot la capăt.

— Păi tocmai de aceea am venit la tine, vulpoi bătrîn! răspunse celălalt. Cine altul mai e în stare să ţină piept într-o casă ca asta, cu asemenea strajă?

— Da, da, cînd se îngroaşă gluma, bună-i şi flinta veche — i-o întoarse Nick. Nu e unul printre voi care să ştie cum se încalecă sau cum se ţine securea ; cît despre trasul la semn, sfinte Sisoie ! Dacă s-ar mai trezi o dată bătrînul Harry al V-lea, vi s-ar pune ţintă în faţă şi v-ar da şi cîte o para de fiecare săgeată.

— Ba de fel, Nick, las' că mai sînt ei unii care se pricep să întindă arcul cum se cuvine — făcu Bennet.

— Auzi vorbă ! Să întindă arcul cum se cuvine ! exclamă Appleyard. O fi ! Da' să tragă cum se cuvine, ce zici ? Fără ochi bun şi cap pe umeri nu merge. Ia spune, Bennet Hatch, cam cît ar veni o tragere lungă ?

— Ei — făcu Bennet, uitîndu-se în jur. O tragere lungă ar fi ca de aici pînă-n pădure.

— Da, da, destul de lungă — făcu moşul, uitîndu-se peste umăr. Apoi îşi puse mîna streaşină la ochi şi rămase cu privirile aţintite înainte.

— Ei, încotro te uiţi ? îl întrebă Bennet, chicotind. Nu cumva îl vezi pe Harry al V-lea ?

Bătrînul oştean continua să privească tăcut, în sus, spre deal. Soarele bătea din plin pe pajiştile de pe coastă. Cîteva oi rătăceau de colo-colo păscînd. Pretutindeni domnea liniştea. Doar dangătul depărtat al clopotului o mai tulbura.

— Ce-i, Appleyard ? întrebă Dick.

— Ei, păsările ! răspunse Appleyard.

Intr-adevăr, peste creştetele arborilor, acolo unde pădurea cobora ca o limbă pînă în inima pajiştilor şi se termina cu o perdea de ulmi verzi şi zdraveni, la un zbor de săgeată de cîmpul unde stăteau cei trei, un stol de păsări zburătăcea de colo-colo, foarte agitate.

— Ce-i cu păsările alea ? întrebă Bennet.

— Ehei ! îi răspunse Appleyard. Taman bun de război eşti, jupîne Bennet ! Păsările sînt strajă de nădejde. In

pădure ele sînt primul şir de bătaie. Bagă de seamă, dacă aici ar fi aşezată tabăra noastră, s-ar putea ca dincolo să stea pitiţi niscaiva arcaşi, care să ne facă de petrecanie. Iar tu, unul, ai sta pe aici, fără măcar să bagi în seamă.

— De unde, vulpoi bătrîn! făcu Hatch. De aici pînă la Kettley, unde s-au strîns ai lui sir Daniel, nu-i picior de om. Nici în Turnul Londrei nu eşti mai la adăpost ca aici! Sperii omul de pomană din pricina cîtorva piţigoi şi vrăbii!

— Auzi vorbă! rînji Appleyard. Ştiu eu tîlhari destui care şi-ar da amîndouă urechile lor ciuntite numai să poată trage într-unul din noi! Sfinte Sisoie, omule! Ne urăsc ca pe dracu'.

— Asta aşa-i, cam au pică pe sir Daniel — răspunse Hatch, care devenise serios.

— Da tare îl mai urăsc şi pe el, şi pe toţi cei din slujba lui — spuse Appleyard. Şi mai mult decît pe toţi au necaz pe Bennet Hatch şi pe moş Nicholas arcaşul. Ia ascultă aici: să fie vreun voinic colo, la marginea pădurii, iar noi aici, drept în faţa lui, sfinte Gheorghe, uite-aşa, ca acum, pe care din doi crezi că l-ar alege?

— Mă prind pe orice că pe tine — răspunse Hatch.

— Scurta mea pe-un brîu de piele, că pe tine! strigă bătrînul arcaş. Ai dat foc conacului Grimstone, măi Bennet, şi asta n-au să ţi-o ierte cît e lumea. Cît despre mine, nu mai am mult şi, slavă domnului, că am să fiu la loc ferit, unde nu ajung săgeţile, da, da, nici ghiulelele de tun şi nici toate relele lor. Sînt om bătrîn şi mă grăbesc şi eu spre casă, unde mi-e culcuşul gata. Tu însă, Bennet, tu ai să rămîi în urmă, aici, unde te paşte primejdia şi dacă ajungi la anii mei fără streangul de gît, să ştii că praful s-alege de bătrîna credinţă englezească.

— N-am pomenit în tot codrul Tunstall-ului nătîng cu gură mai păcătoasă ca tine — îi răspunse Hatch, pe

care amenințările moșului se vedea bine că-l tulburaseră. Pune mîna pe arme pînă nu vine sir Oliver și lasă trăncăneala pe altă dată. Dacă i-oi fi îndrugat atîtea și lui Harry al V-lea, păi să știi că mai pline i-au fost urechile decît buzunarele.

O săgeată bîzîi prin văzduh, ca un bondar uriaș, și îl izbi pe bătrînul Appleyard între omoplați, străpungîndu-i pieptul. Omul se prăbuși înainte, cu fața între verze. Hatch scoase un strigăt sugrumat și sări în sus, apoi frîngîndu-se de șale, se repezi la adăpostul casei. In acest timp, Dick Shelton se ascunsese după o tufă de liliac și, încordîndu-și arbaleta, o dusese la umăr, țintind spre pădure.

Nici o frunză nu se clinti. Oile păsteau liniștite. Păsărelele se potoliseră. Colo însă zăcea bătrînul cu o săgeată de o jumătate de stînjen în spate; iar Hatch se ascundea sub streașina casei, pe cînd Dick stătea ghemuit după tufa de liliac, gata să tragă.

— Se vede ceva? îi strigă Hatch.

— O rămurea nu se clintește — strigă Dick la rîndu-i.

— Nu se cade să-l lăsăm să zacă așa — făcu Bennet și se apropie șovăind și galben la față. Nu scăpa pădurea din ochi, Shelton... fii cu ochii pe ea! Urgia cerului s-a abătut pe capul nostru! Așa lovitură zic și eu!

Bennet îl ridică pe bătrînul arcaș și îl propti de genunchiul lui. Omul nu-și dăduse încă duhul; chipul i se zgîrcea, iar pleoapele se lăsau și se ridicau ca mișcate de o mașinărie, și avea căutătura fără seamăn de urîtă, înspăimîntătoare, a omului chinuit.

— Mă auzi, moș Nick? întrebă Hatch. Mai ai vreo dorință înainte să mori, frățioare?

— Smulge săgeata și lasă-mă să mă duc, pe Sfînta Fecioară! gemu Appleyard. Am încheiat-o cu bătrîna Anglie! Trage-o!

— Domnişorule Dick — spuse Bennet — fa vino încoa' şi trage o dată cu nădejde de săgeată! Abia aşteaptă să-şi dea duhul, bietul păcătos!

Dick puse jos arbaleta şi trăgînd zdravăn de săgeată o scoase. Ţîşni un val de sînge. Bătrînul arcaş se mai împletici vreo doi paşi, pomeni numele domnului şi se prăbuşi teapăn. Iar Hatch îngenunche printre verze şi se rugă din toată inima pentru sufletul ce se călătorea acum. Dar chiar pe cînd se ruga, se vedea bine că umbla cu gîndurile aiurea şi că stătea cu un ochi la colţul pădurii, de unde pornise lovitura. După ce sfîrşi, se ridică în picioare, îşi scoase una din mănuşile înzăuate şi îşi şterse fruntea palidă, brobonită toată de spaimă.

— Da — spuse el — acu' e rîndul meu.

— Cine e laptaşul, Bennet? întrebă Richard, ţinînd încă săgeata în mînă.

— Dumnezeu ştie! răspunse Hatch. Sînt pe-aici vreo patruzeci de suflete de creştini pe care i-am alungat laolaltă, şi el şi eu, din case şi de pe moşie. El şi-a încheiat socotelile, vulpoiul ăsta vai de el, şi cine ştie, poate că nu mai trece mult şi-mi vine şi mie rîndul. Nu ştiu, zău, cum o scapa sir Daniel!

— Ciudată săgeată! făcu flăcăul, uitîndu-se la cea pe care o ţinea în mînă.

— Da, zău aşa! exclamă Bennet. Neagră şi cu pene negre în coadă! Meneşte a rău, pe cinstea mea! Se zice că negrul e semn de moarte. Uite că scrie ceva! Şterge sîngele! Ce zice?

— „Către Appleyard din partea lu' John Drege-Tot" — citi Shelton. Ce-o fi însemnînd asta?

— Nu-i a bine — îi răspunse însoţitorul lui, clătinînd din cap. John Drege-Tot! Toată suflarea omenească ştie că e numele unui tîlhar. Da' de ce-om mai sta noi aici, să-i fim ţintă? la apucă-l pe sub genunchi, domni-

şorule, că eu am să-l apuc de umeri şi să-l cărăm la casa lui. Mi se rupe inima de sir Daniel; cumplită lovitură; să-l vezi dacă nu se face ca ceara şi-o să-i meargă gura la rugăciune ca o meliţă.

Il ridicară pe bătrînul arcaş şi purtîndu-l între ei îl duseră pînă-n casa în care locuise de unul singur. Apoi îl întinseră pe jos, ca nu cumva să prăpădească salteaua, şi cercară — atît cît se pricepură — să-i îndrepte şi să-i potrivească braţele şi picioarele.

Locuinţa lui Appleyard era curată şi goală. O laviţă acoperită cu o scoarţă albastră, un scrin, un cufăr, două scaune, o masă cu balamale în colţul vetrei şi, spînzurînd pe perete, panoplia cea veche cu arcuri şi platoşe a oşteanului. Hatch începu să privească în jur, curios.

— Nick era doldora de bani — spuse el. Să tot fi avut vreo şaizeci de funzi puşi la păstrare! Numai de-aş da peste ei! Cînd pierzi un prieten vechi, domnişorule Richard, nu e mîngîiere mai mare decît să-l moşteneşti. Ia te uită la cufărul ăsta! Mă prind pe orice că trebuie să fie vreo baniţă de aur înăuntru. Se pricepea el bine să-i adune, dar mai era şi strîns la mînă, Appleyard arcaşul. Acu', odihnească-i domnul sufletul! Mergea pe optzeci, dar cînd îl căutai, tot de lucru avea, tot de lucru îşi făcea şi nici prin gînd nu-i trecea să moară; acu' însă zace cu faţa-n sus, sărmanul, şi nu-i mai trebuie nimic. Eu, unul, zic c-ar fi mai fericit acolo-n cer dacă i-ar încăpea avutul pe mîna unui prieten bun.

— Haide, Hatch — făcu Dick — nu-i pîngări somnul! Doar n-ai de gînd să te pui pe jaf cu el aici de faţă? Ar deschide ochii!

Hatch se închină de vreo cîteva ori; cum însă îşi venise în fire, nu prea era lesne să-l abaţi din drumul lui. Şi zău că bine nu i-ar fi mers lăzii, dacă puţin după aceea nu s-ar fi auzit poarta şi uşa nu s-ar fi dat de perete,

făcînd loc unui bărbat înalt, trupeș, roșcovan și cu ochii negri, de vreo cincizeci de ani, ce purta un stihar și o sutană neagră.

— Appleyard! spuse noul venit intrînd, dar încremenind locului. Ave Maria! exclamă el. Doamne păzește! Da' ce s-a întîmplat?

— Nu prea bine cu Appleyard, sfinția ta — răspunse Hatch, bine dispus. L-au omorît chiar în prag la el și acum tocmai bate la poarta purgatoriului. Dacă e adevărat ce spun oamenii, zău că n-are să ducă el lipsă nici de cărbuni, nici de lumînare!

Alb ca varul, sir Oliver se tîrî spre un scaun și se lăsă pe el, prăpădit.

— Judecata lui Dumnezeu! Mare năpastă! suspină el și rosti în grabă cîteva rugăciuni.

Între timp, Hatch își scoase cuviincios coiful și îngenunche.

— Ei, Bennet — făcu popa, venindu-și în fire. Ce-o mai fi și asta? Care dușman a făcut asemenea faptă?

— Uite săgeata, sir Oliver. Scrie ceva pe ea — rosti Dick.

— Ei — strigă popa — spurcată vorbă! John Drege-Tot! Vorbă de eretic... Și-i neagră la culoare, de parcă ar meni a rău! Tare nu-mi place mie săgeata asta netrebnică! Se cuvine negreșit să ținem sfat. Cine o fi făptașul? Ia gîndește-te, Bennet! Dintre toți cîți ne vor pieirea, care să fi cutezat să ne înfrunte așa? Simnel? Nu prea-mi vine a crede. Walsingham? Nu, nu s-au pierdut încă așa cu firea. Tot își mai zic că ne vor înfrînge cu ajutorul legii, cînd s-or schimba timpurile. Ar mai putea fi și Simon Malmesbury. Ce zici, Bennet?

— Da' dumneavoastră ce ziceți de Ellis Ducworth? i-o întoarse Hatch.

— Da' de unde! Nu-i el — făcu preotul. Ascultă, Bennet, răzmerița nu pornește niciodată de jos. Așa zic toți cronicarii cu scaun la cap; tulburarea începe întotdeauna de sus și ori de cîte ori Dick, Tom și Harry își vîră nasul prin legi, cată bine să afli care stăpîn trage folosul. Ei, și cum sir Daniel s-a dat iar de partea reginei, nu-mi miroase a bine cu cei ai lui York. De acolo vine lovitura, Bennet, dar de cine s-or fi folosit, asta mă întreb; oricum, aici e bubă.

— Cu voia dumneavoastră, sir Oliver — făcu Bennet — s-a încins așa de tare hora în țară, că simțeam eu de mult cum mocnește ceva. A mirosit-o și păcătosul ăsta de Appleyard, sărmanul. Dacă nu vă e cu supărare, oamenii ne dușmănesc pînă într-atît, că nu mai au nevoie nici de York, nici de Lancaster să le dea ghes. Eu unul așa zic; dumneavoastră, care sînteți față bisericească, și sir Daniel, care se îndreaptă încotro bate vîntul, dumneavoastră i-ați despuiat pe mulți de averi și nici cei pe care ați pus să-i bată sau i-ați spînzurat nu-s puțini. Oamenii vă cheamă la judecată; dar pînă la urmă, cum, nu știu, da' tot dumneavoastră ieșiți basma curată în fața legii și vă spuneți că gata-i rînduiala. Dar ascultați-mă pe mine, sir Oliver: cu atît mai mînios e omul pe care l-ați despuiat și l-ați bătut, și într-o zi cînd își vîră dracul coada, numai ce-l vezi că se scoală, apucă arcul și mi te străpunge o dată cu o săgeată de un stînjen, de nu te vezi!

— Nu, Bennet, n-ai dreptate. Și tare n-ar strica să-ți înghiți vorba. Ești un palavragiu, Bennet, un flecar și un bîrfitor; mai multe spui decît auzi. Ci pune-ți zăvor la gură, Bennet, pricepi, zăvor la gură!

— Fie cum vreți. O vorbuliță nu mai scot — îi răspunse slujitorul.

Preotul se ridică de pe scaun şi din cutia de scris ce-i spînzura pe piept scoase ceară şi o lumînare, amnar şi cremene. Apoi, sub privirile necăjite ale lui Hatch, pecetlui cufărul şi dulapul cu semnul lui sir Daniel. Pe urmă ieşiră cu toţi din casă, ferindu-se, şi încălecară.

— Trebuia să fim de mult pe drum, sir Oliver — făcu Hatch, ţinîndu-i scara popii, care sări în şa.

— Aşa-i, numai că s-au schimbat lucrurile, Bennet — îi răspunse popa. Acum nu mai e Appleyard, odihneascăse în pace! care să ne ţină strajă. Ai să rămîi tu, Bennet. Imi trebuie un om de nădejde, pe care să mă bizui la vremea asta a săgeţilor negre. „Săgeata care zboară ziua", scrie la evanghelie... ei, nu mai ştiu cum îi zice mai departe... da, da, sînt un preot nevolnic, asta sînt; prea m-am vîrît în treburile lumeşti! Acum s-o pornim, jupîne Hatch. Suliţaşii trebuie să fi ajuns la biserică.

Şi aşa, s-au lăsat pe drum la vale, cu vîntul din spate, care-i flutura pulpanele popii; iar în urma lor, cum mergeau astfel, norii începură să se strîngă învăluind soarele ce asfinţea. Trecuseră prin faţa a vreo trei case, din cele cîteva care alcătuiesc cătunul Tunstall, cînd, la o cotitură, biserica se ivi dinaintea lor. Vreo zece-douăsprezece case se înghesuiau în juru-i, dar în spate, dincolo de cimitir, începea pajiştea. Lîngă gardul cimitirului se strînseseră vreo douăzeci de oameni, care în şa, care pe lîngă dîrlogii calului. Venise fiecare cu ce apucase — unii cu suliţe, alţii cu securi, cu arcuri sau călări pe cai de plug, pe care mai stăruia tina răzorului; căci aceştia erau drojdia moşiei, pentru că oamenii mai cu căutare şi cu arme mai de doamne-ajută plecaseră demult cu toţii la curtea lui sir Daniel.

— N-am făcut treabă proastă, binecuvîntată fie crucea de la Holywood! Sir Daniel va fi cum nu se poate mai mulțumit — rosti popa, numărînd oastea în gînd.

— Cine-i acolo? Stai, dacă umbli cu gînduri bune! strigă Bennet.

Un om se furișa în cimitir, printre arborii de tisă. Auzind somarea, nici nu se mai ascunse și o tuli de-a dreptul spre pădure. Oamenii de lîngă poartă, care nici nu-l băgaseră în seamă pînă atunci, se treziră și se răsfirară care încotro. Cei ce descălecaseră prindeau acum să se cațăre în șa; restul o porni pe urmele fugarului; dar trebuia să dea ocoi pămîntului sfințit și se vedea bine că vînatul le va scăpa. Hatch răcni o sudalmă, își îmboldi calul spre gard, să i-o ia înainte, dar animalul se împotrivi și-și prăvăli călărețul în țărînă. Cu toate că într-o clipită omul fu din nou în picioare, cu mîna pe căpăstru, era prea tîrziu: fugarul le-o luase prea mult înainte, ca să mai nădăjduiască cumva să pună mîna pe el.

Cel mai cu cap dintre toți se arătase Dick Shelton, căci în loc să o pornească la nimereală pe urma fugarului, își smulse arbaleta de pe umăr, o întinse și potrivi o săgeată în coardă; iar cînd văzu că ceilalți se lăsaseră păgubași, se întoarse spre Bennet, și îl întrebă dacă să tragă.

— Trage! Trage! strigă popa, cuprins de o mînie sălbatică.

— Atinge-l, domnișorule Dick! făcu Bennet. Dă-l la pămînt, ca pe un măr copt!

Fugarul mai avea doar cîteva salturi pînă să se pună la adăpost, dar capătul pajiștei urca pieptiș pe coasta măgurii, așa că și omul încetinise goana. Dar fie că umbrele serii care se lăsa erau de vină, fie că fugarul gonea alandala, ținta nu era ușoară. Și pe cînd ridica

arcul la umăr, Dick simți cum îl cuprinde mila și mai-mai că ar fi dorit să nu-l nimerească. Vînatul grăbi pasul.

Omul se poticni și căzu. Hatch și urmăritorii scoaseră strigăte de bucurie. Numai că vindeau pielea ursului din pădure. Fugarul nu căzuse prea rău și se ridică ușor; apoi se întoarse, își flutură boneta în bătaie de joc, și în clipa următoare se făcu nevăzut la marginea pădurii.

— Dar-ar ciuma-n el! strigă Bennet. Parcă ar avea jeratic în călcîi! Sfinte Sisoie, da' goneşte, nu glumă! De atins însă tot l-ai atins, domnișorule Dick; ți-a șterpelit și săgeata, lovi-l-ar prăpădul, că atunci știu eu că n-am să-i mai port pică.

— Da' ce-o fi căutat la biserică? întrebă sir Oliver. Tare mi-e că nu e lucru curat! Clipsby, băiete, ia descalecă și caută printre copaci!

Clipsby abia plecase, că se și întoarse cu un crîmpei de hîrtie în mînă.

— Scrisul ăsta era prins de ușa bisericii — făcu el, întinzîndu-i-l popii. Altceva n-am găsit, sfinția ta.

— Pe sfînta biserică — exclamă sir Oliver — asta-i curată nelegiuire! Cînd e voia regelui sau a boierului, zic și eu, dar orice pierde-vară cu scurteică să prindă bilețele de poarta sfîntului lăcaș, nu, asta-i curată nelegiuire, curată nelegiuire. Las' că știu eu pe unii care au fost arși și pentru pricini mai mărunte! Da' ce zice aici? Ei, uite că se-ntunecă. Domnișorule Dick, domnia-ta ai ochi tineri, citește-mi, rogu-te, ocara asta!

Dick Shelton luă biletul și îl citi cu glas tare. Pe hîrtie stăteau înșirate cîteva stihuri șchioape, nemeșteșugite; buchiile erau neîndemînatice și greșelile cu nemiluita. Mai îndreptîndu-le, suna cam așa:

Patru săgeți negre la brîu am purtat,
Patru pentru relele ce-am îndurat,

Patru pentru cîți nefrebnici erau,
Care de istov mă apăsau.

Una-i dusă, s-a sfîrșit,
Moș Appleyard a murit!
Ci pentru Bennet Hatch a doua-i la rînd,
Căci Grimestone-ul pîrjolitu-l-a pîn' la pămînt.

De popa Oliver, care i-a tăiat
Lui Harry Shelton gîtul, n-am uitat.

Sir Daniel, ultimul vei fi
Și tare ne-om mai veseli!

Și-așa, fiecare cu ce-i hărăzit,
In inima neagră, săgeată neagră-i menit.
In genunchi! vă rugați, căci orice-ați urzi,
Nemernici tîlhari, de moarte-oți muri.

John Drege-Tot
din Pădurea Verde,
el și veselii lui ortaci

„Asemenea, mai avem săgeți și corzi tari de cînepă și pentru alții, care vă sînt credincioși".

— Ei, ce mai milostivenie și îndurare creștinească! strigă sir Oliver necăjit. Lume păcătoasă, boieri dumneavoastră, și pe zi ce trece parcă tot mai păcătoasă se face. Jur pe crucea din Holywood că nu-s mai vinovat de moartea cinstitului cavaler, nici cu gîndul, nici cu fapta, decît pruncul nevinovat. Și pe urmă, nu-i adevărat că i-au tăiat beregata lui sir Harry Shelton; e o minciună, căci mai sînt în viață oameni cinstiți care pot aduce mărturie.

— Nu foloseşte la nimic, sfinţia ta — făcu Bennet. Astea-s vorbe de clacă.

— Ba de fel, jupîne Bennet, de fel — îi răspunse popa. Şi ia nu-ţi mai lua nasul la purtare! Am să-mi dovedesc nevinovăţia. Că doar n-o fi să-mi pierd păcătoasa asta de viaţă a mea pe o prostie! Ştie toată lumea că n-am nici în clin nici în mînecă cu cele întîmplate. Nici măcar nu eram la conac. Incă nu se făcuse nouă cînd m-au trimis cu o însărcinare la...

— Ascultă, sir Oliver — îl întrerupse Hatch — dacă nu ţi-e voia să mai pui predica în cui, găsesc eu leacul. Goffe, ia sună încălecarea!

Şi pe cînd goarna suna, Bennet se trase lîngă parohul ce se pierduse cu firea şi îi suflă mînios ceva la ureche.

Dick Shelton văzu cum popa îşi întoarce o clipă privirile spre el, tresărind. Cele întîmplate îl puseră pe gînduri. Căci sir Harry Shelton fusese chiar părintele lui. Dar tăcu chitic şi nici pe chipul lui nu se putu citi ceva.

Hatch şi sir Oliver mai stătură de vorbă o vreme, căci acum lucrurile se schimbaseră; şi aşa statornicirăca zece oameni să rămînă de strajă la conac, dar mai întîi să-l însoţească pe popă prin pădure. Iar în vremea aceasta, cum Bennet trebuia să rămînă pe loc, căpetenia întăririlor avea să fie Dick Shelton. In adevăr, altă cale nu era; oamenii se arătau cam nătăfleţi, greoi şi nepricepuţi la războaie, iar Dick nu numai că era iubit de toţi, dar se dovedise şi mai hotărît, şi mai copt decît o cereau anii lui. Deşi îşi petrecuse copilăria în acest aspru colţ de ţară, lipsit de cultură, flăcăul primise învăţătură bună de la sir Oliver, iar Hatch însuşi îi arătase meşteşugul armelor şi cîte puţin din arta căpeteniilor. Bennet se purtase totdeauna cumsecade cu el şi ori de cîte ori era la

nevoie, îi sărea într-ajutor, căci Hatch făcea parte dintre oamenii aceia cruzi ca moartea față de potrivnici, dar al dracului de credincioși și tare de treabă față de prieteni. Acum, cînd sir Oliver intră în casa de alături să aștearnă pe hîrtie, cu scrisul lui sprinten și elegant, cele petrecute, ca să le afle și stăpînul — sir Daniel Brackley — Bennet se apropie de ucenicul lui să-i ureze izbîndă în cele ce avea să facă.

— Trebuie să dai ocol pe la pod, domnișorule — spuse el — ca să nu-ți pui viața în primejdie! Trimite un om înainte, la vreo cincizeci de pași, ca să tragă la nevoie; iar tu ia-o încet pînă ce treci de pădure. Dacă se năpustesc tîlharii, tulește-o într-acolo, că pe loc n-ai de ce sta. Și ține-o așa înainte; înapoi să nu mi te întorci, dacă ți-e dragă viața; la Tunstall n-ai unde găsi ajutor, ține minte asta. Și acum, de vreme ce te duci la război crunt pentru rege, iar eu rămîn locului, primejduindu-mi grozav viața, și cum numai Dumnezeu știe dacă ne-om mai vedea aici jos, am să-ți dau ultimele sfaturi, acum, la plecare. Fii cu ochii pe sir Daniel, că nu te poți bizui pe el. Nici în popa ăsta să n-ai încredere. Cu gînduri rele nu umblă el, dar face cum i se poruncește. E unealta lui sir Daniel! Ai grijă cu cine te însoțești și să-ți faci prieteni de nădejde. Nu uita! Și mai zi-i și cîte un „tatăl nostru" pentru Bennet Hatch, că sînt pe lumea asta netrebnici mai mari decît el. Drum bun!

— Cerul să te aibă în pază! răspunse Dick. Mi-ai fost prieten bun și n-am să uit cît oi trăi.

— Și mai ascultă una, domnișorule Dick — adăugă Hatch, cam stingherit — dacă Drege-Tot ăsta își înfige vreo săgeată în mine, poate că, cine știe, dai vreun galben sau vreun bănuț pentru sufletul meu păcătos; căci s-ar putea s-o ia împreună cu mine de-a dreptul în purgatoriu.

— Facă-se voia ta, Benneť! răspunse Dick. Da' ce-ĭ cu tine, omule? Las' că ne mai întîlnim noi şi să vezi tu dacă n-ai să ai mai multă nevoie de bere decît de liturghie!

— Să dea domnul! i-o întoarse celălalt. Dar uite-l pe sir Oliver! De-ar mînuĭ el arcul tot atît de iute cum mînuieşte pana, grozav oştean ar mai fi!

Sir Oliver îi înmînă lui Dick o legătură cu peceţe, pe care stătea scris: „Preacinstitului meu stăpîn, sir Daniel Brackley, cavaler, să-i fie înmînat degrabă".

Iar Dick, după ce o vîrî în sîn, dădu poruncă şĭ o porniră de-a lungul satului, spre soare-apune.

CARTEA INTII

CEI DOI FLACAI

Capitolul I

HANUL „LA SOARE" DIN KETTLEY

În noaptea aceea sir Daniel se aciuase, dimpreună cu oamenii lui, în Kettley, şi prin împrejurimi, şi acum stăteau la căldurică şi cu străji de nădejde. Numai că seniorul din Tunstall nu ostenea niciodată să adune bani; ba chiar şi acum, cînd mai era puţin pînă să înceapă o treabă ce avea să-l facă om sau una cu pămîntul, stătea treaz la ceasurile unu după miezul nopţii, ca să-şi stoarcă vecinii. Căci nu trecea zi de la Dumnezeu să n-aibă cîte o daraveră cu vreo moştenire pe care se sfădeau urmaşii. Aşa era el: îl cumpăra pe cel cu mai puţini sorţi de izbîndă şi apoi, intrînd în voia lorzilor celor mari de pe lîngă rege, izbutea să cîştige pe nedrept pricina spre folosul lui; iar dacă prea era ocolul mare, lua cu japca moşia cu pricina, bizuindu-se apoi pe legăturile lui şi pe iscusinţa lui sir Oliver în ale legilor, ca să păstreze ce răşluise altora. Kettley era una din moşiile pe care pusese mîna în felul acesta. Nu de mult era a lui şi stăpînii adevăraţi încă se mai împotriveau; de aceea o apucase cu oastea pe aici, ca să-i mai bage în sperieţi pe nemulţumiţi.

Pe la vreo două în zori, sir Daniel şedea în ospătăria hanului, lîngă foc, căci la ceasul acesta era frig în mlaştinile din Kettley. Alături avea o cană cu bere dreasă. Coiful cu vizieră şi-l scosese şi acum sta cu capul în palmă — creştetu-i era pleşuv, iar faţa trasă şi negricioasă

— înfăşurat într-o dulamă stacojie, călduroasă. In celălalt capăt al încăperii, vreo duzină dintre oamenii lui străjuiau uşa sau dormeau pe bănci; iar ceva mai aproape un flăcăiaş de vreo doisprezece-treisprezece ani, învăluit într-o mantilă, sta lungit pe duşumea. Dinaintea namilei în dulamă se ţinea hangiul.

— Acu' bagă de seamă, hangiule — făcu sir Daniel — ascultă-mi porunca şi am să-ţi fiu stăpîn bun. Imi trebuie oameni de nădejde să-i pun mai-mari peste tîrguri şi am să-l fac pe Adam-a-More ispravnic, am eu grijă. Dac-ar fi cumva să se aleagă alţii, tot cu nimic nu te vei alege, ba dimpotrivă, te-ar costa şi mai al dracului. Cît despre cei ce i-au plătit arendă lui Walsingham, am să mă port cum se cuvine, şi tu eşti printre ei, hangiule.

— Cinstite cavaler — răspunse hangiul — jur pe crucea de la Holywood că dacă i-am plătit arendă lui Walsingham, am făcut-o cu de-a sila. Nu, mărite cavaler, de iubit nu i-am iubit pe alde Walsingham. Erau săraci lipiţi pămîntului, mărite cavaler. Dă-ne, doamne, stăpîn mare ca tine! Nu, întreabă-i şi pe vecini, eu cu Brackley ţin.

— O fi — îi răspunse sir Daniel rece. Atunci ai să plăteşti îndoit.

Hangiul se schimonosi cumplit; numai că în vremurile acelea nesigure, năpasta aceasta se putea abate asupra oricărui arendaş şi poate că era mai bucuros hangiul să-şi afle pacea atît de uşor.

— Adu-l aici pe omul de colo, Selden! strigă cavalerul.

Unul din soţii lui îl împinse înainte pe un bătrîn bicisnic, ce făcea temeneli pînă la pămînt, galben ca ceara şi scuturat de friguri.

— Tîlharule — făcu sir Daniel — cum îţi zice?

— Cu voia înălțimii voastre — răspunse omul — îmi zice Condall, Condall din Shoreby, la voia înălțimii voastre.

— Mi-au ajuns la urechi vorbe urîte despre tine — urmă cavalerul. Calci moșia în lung și-n lat și înșeli lumea; avem cuvînt să credem că ai și crime pe cuget. Cum de cutezi, măi omule? Dar lasă că te strunesc eu!

— Preacinstite și mărite lord — strigă celălalt — toate s-au răsturnat cu josu-n sus pe aici; atîta doar e bine că ați venit dumneavoastră la noi. Eu unul nu-s decît un biet om fără însemnătate și n-am pricinuit nimănui vreun rău.

— Urît mi-a vorbit judecătorul despre tine! spuse cavalerul. „Pune-ți mîna pe Tyndal din Shoreby", mi-a zis el.

— Condall, cinstite lord; Condall îmi zice, sărac de mine! făcu nenorocitul.

— Condall sau Tyndal, totuna-i — îi răspunse sir Daniel cu răceală — căci, pe cinstea mea, pînă una alta aici ești și am cuvînt să-ți bănuiesc cinstea. Dacă ții să nu-ți stea capul unde-ți stau picioarele, dă-mi fără zăbavă înscris pentru douăzeci de funzi.

— Pentru douăzeci de funzi, cinstite stăpîn! strigă Condall. Păi asta-i nebunie curată! Toată starea mea nu face șaptezeci de șilingi!

— Condall sau Tyndal — i-o întoarse sir Daniel rînjind — iau pe seama mea pierderea asta. Scrie aici douăzeci, și după ce mi-oi scoate cît s-o putea, am să mă arăt bun cu tine și am să te iert de rest.

— Vai de capul meu, cinstite lord, nu se poate, căci nu știu carte! zise Condall.

— Ehei! i-o întoarse cavalerul. Păi atunci nu-i nimic de făcut. Și zău că te-aș fi cruțat, măi Tyndal, de nu m-ar fi mustrat cugetul. Selden, ia să mi-l duci pe prăpă-

fiful ăsta bătrîn şi să mi-l spînzuri binişor de cel dintîi ulm pe care l-oi întîlni în drum. Cale bătută, cinstite jupîn Condall, iubite jupîn Tyndal; dă-i bătaie spre rai; cale bătută!

— Ba nu, prea bunule lord — răspunse Condall, chinuindu-se să zîmbească slugarnic — dacă atît de nestrămutată ţi-e voinţa, cum de altfel prea bine ţi se cade, am să-ţi fac pe plac chiar acum, aşa prost cum mă pricep.

— Prietene — făcu sir Daniel — acu' ai să-mi scrii pentru patruzeci. Zău aşa, prea eşti şiret pentru şaptezeci de şilingi! Selden, ai grijă să facă cele de trebuinţă, şi cu martori după lege.

Şi sir Daniel, care era un cavaler tare voios din fire, cum altul nu se mai afla în toată Englitera, trase o duşcă din berea lui dreasă şi se lăsă pe spate zîmbind.

In vremea aceasta, băiatul care sta lungit pe duşumea începu să se mişte, apoi se sculă şi privi în jur speriat.

— Aici, aici! făcu sir Daniel; şi cum celălalt se ridică la porunca lui şi se apropie agale, se lăsă pe spate şi izbucnind în hohote de rîs: Pe crucea mea! exclamă el. Voinic băiat!

Flăcăul se făcu ca para focului de mînie, iar ochii-i negri îl săgetară cu o privire plină de ură. Acum, că sta în picioare, era mai greu să-i ghiceşti vîrsta. La chip părea mai copt, dar obrazul îi era neted ca al unui copil; trupu-i arăta tras ca prin inel şi avea mersul cam nesigur.

— M-aţi chemat, sir Daniel? întrebă el. Voiaţi să vă bateţi joc de starea în care mă aflu?

— Cum să nu rîd? Hai să ne veselim — spuse cavalerul. Hoţomanule, lasă-mă să rîd, rogu-te! Dacă te-ai putea vedea cum arăţi, ai rîde chiar tu primul!

— Lasă, aĭ să daĭ domnĭa-ta seamă şĭ pentru asta, în ziua socotelilor! spuse băiatul, îmbujorîndu-se. Rîzĭ acum, cît mai poţi rîde!

— Ba nu, cinstite văr — îĭ răspunse sir Daniel, cevă mai potolit — să nu crezĭ că rîd de tine; am luat-o doar aşa, în joacă, ca între neamuri şi prieteni buni. Am să-ţi fac o nuntă cu o mie de funzi, zău aşa! Şi am să-ţi port de grijă ca nimeni altul. Te-am luat cam cu sila, e drept, dar aşa se cerea. De aci înainte însă am să te ţin ca-n palmă şi am să te slujesc cu bucurie. Doamna Shelton, lady Shelton am să te fac, pe cinstea mea! Băiatul ăsta ajunge departe! Ţ-ţ-ţ-ţ! doar nu te-oĭ codĭ să rîzi şi tu aşa, din tot sufletul; mai alungă pustiul! Că cine rîde din inimă cuget curat are. Hangiule, ia să-ĭ aşternĭ domnĭa-ta de-ale mîncării vărului meu John! Şezĭ, sufleţelule, şĭ îmbucă!

— Ba nu — îĭ răspunse John — nu mă ating de bucate! De vreme ce mă sileşti să fac păcatul acesta, am să postesc cum îĭ şade bine sufletului meu. Cinstite hangiu, rogu-te frumos, dă-mi o cană de apă şĭ n-am să-ţi uĭt eu binele ăsta.

— Da' zău aşa — strigă cavalerul — te-or ĭerta eĭ de jurămînt! Ai să te spovedeşti, şi gata! Acu' fie-ţi de ajuns, şi mănîncă!

Dar băiatul era încăpăţînat. Bău o cană de apă şĭ după ce se strînse bine în mantia luĭ, se aşează în celălalt colţ şi căzu pe gînduri.

După un ceas-două se auzĭ zarvă în sat — străjeri care strigau „stăi!", zăngănit de arme şĭ tropot de cai; apoĭ un pîlc de oşteni intră pe uşa hanuluĭ şĭ Richard Shelton, stropit tot de noroi, se ivi în prag.

— Să trăieşti, sir Daniel! făcu el.

— Ce face? Dickie Shalton! strigă cavalerul. La auzul numelui, celălalt băiat aruncă o privire curioasă spre uşă. Ce face Bennet Hatch?

— Binevoieşte, cavalere, şi ia cunoştinţă de solia aceasta din partea lui sir Oliver, din care vei afla toate — răspunse Richard, întinzîndu-i scrisoarea popii. Şi dacă ţi-e voia, află că mai bine ai face să te zoreşti cît poţi spre Risingham, căci pe drum am dat peste unul care gonea ca vîntul, cu depeşi, şi de la el am aflat că lordul Risingham e la strîmtoare şi are nevoie de tine.

— Ce spui? La strîmtoare? răspunse cavalerul. Păi atunci să ne grăbim şi noi mai încet, cinstite Richard. După cum merg treburile în biata ţară a Angliei, mai sigur e cine nu se grăbeşte. Vorba ceea, încet-încet, departe ajungi; numai că vezi, tocmai graba îl pierde pe om, ţine minte, Dick. Dar ia să văd mai întîi ce fel de cireadă mi-ai adus. Selden, ia fă-te colea cu o torţă lîngă uşă!

Sir Daniel o porni pe uliţa satului şi la lumina roşiatică a faclei se apucă să-i cerceteze pe oştenii cei noi. Ca vecin, nu era iubit, şi nici ca stăpîn; în schimb, tare-l mai îndrăgeau cei ce călăreau sub steagurile lui! Vorbele lui de duh grosolane erau pe placul vlăjganilor acelora cu pieptar şi coif.

— Ei, pe sfînta cruce! strigă el — da' ce fel de jigodii mai sînt şi astea? Ia te uită, unii aduşi ca arcul, alţii subţiaţi ca suliţa! In fruntea bătăliei e locul vostru, oameni buni! Ehe, nu de voi duceam eu lipsă! Ia uite la moşneagul ăsta călare pe calul cela bălţat! Un berbec de doi ani cocoţat pe un porc, şi tot ar arăta mai a oştean! Ei, Clipsby, acolo eşti, guzgan bătrîn? De tine m-aş lipsi eu cu inima uşoară. Ai să-ţi vopseşti o ţintă pe pieptar şi ai s-o iei în frunte, să te nimerească arcaşii mai bine. Ia să-mi arăţi drumul, tîlharule!

— Oricare drum v-o fi voia, vi-l arăt, numai pe cel care trece la potrivnic, ba — i-o întoarse Clipsby, țeapăn.

Sir Daniel rise cu hohote.

— Bine ticluit! strigă el. Ai limba ascuțită, nu glumă! Am să te iert pentru vorba asta de duh. Selden, dă-le demîncare! Și la oameni, și la vite.

Cavalerul se înapoie la han.

— Ei, acum, prietene Dick — făcu el — să te văd cum mesteci! Ai colea bere și slănină bună. Pînă citesc eu, îmbucă și tu ceva!

Sir Daniel desfăcu legătura și de cum începu să citească, se întunecă la chip. Cînd isprăvi, rămase o clipă pe gînduri. Apoi se uită țintă la pupilul lui.

— Dick — făcu el — ai văzut cîntecul ăsta de trei parale?

Flăcăul încuviință din cap.

— Pomenește și de tatăl tău — urmă cavalerul; s-a apucat un smintit să-l învinuiască pe bietul nostru popă că el l-ar fi ucis.

— Sir Oliver s-a împotrivit din toate puterile — răspunse Dick.

— Așa? strigă cavalerul, tăios. Nu-l băga în seamă! Are gura slobodă și-i gureș ca o vrabie. Intr-o zi, cînd oi avea răgaz, am să-ți istorisesc chiar eu pe larg cum stau lucrurile. E unul, Duckworth, de care toată lumea spune că ar fi făptașul. Dar așa erau vremurile pe atunci, tulburi, și dreptate n-aveai unde afla.

— La conac a fost ucis? întrebă într-o doară Dick cu o strîngere de inimă.

— Intre conac și Holywood — îi răspunse sir Daniel, potolit; îi aruncă însă o căutătură plină de bănuială pe sub gene. Și acum — adăugă el — grăbește-te cu masa. Trebuie să te întorci la Tunstall cu un rînd de la mine.

Dick se înfunecă la față.

— Rogu-te, sir Daniel — strigă el — trimite pe unul din prostimea de afară; fii bun și ia-mă și pe mine la război! Știu eu să mă bat, n-avea grijă!

— Nici nu mă îndoiesc — făcu sir Daniel, așezîndu-se să scrie. Numai că aici, Dick, nu prea-s lauri de cîștigat. Și nici eu n-am de gînd să mă urnesc din Kettley pînă nu aflu vești sigure despre război, ca să mă reped și să trec de partea învingătorului. Să nu te-aud că e mișelie! E doar înțelepciune, Dick, căci țara noastră, biata de ea, atîta o năpăstuiesc răzmerițele, iar regii și stăpînirea se schimbă în așa chip, că nu mai poate omul să fie sigur nici pe ziua de mîine. Numai bețivii și smintiții se aruncă cu capul înainte, pe cînd moș Sfat-Bun stă deoparte și așteaptă.

Și zicînd acestea, sir Daniel, care se afla în capul celălalt al mesei celei lungi, îi întoarse spatele lui Dick și, cu o strîmbătură, se apucă să-și aștearnă răvașul, căci toată tărășenia asta cu Săgeata Neagră amarnic îi mai stătea în gît.

In vremea aceasta, Shelton îi dădea înainte cu micul lui dejun, cînd deodată simți o atingere pe braț și auzi un glas slab, șușotindu-i ceva la ureche.

— Nu te clinti, te rog din suflet — rosti glasul — dar îndură-te și arată-mi cum să ajung la Holywood! Rogu-te din suflet, flăcău cu inima bună, adu alinare unui biet suflet la ananghie, și du-mă cît mai departe pe drumul ce duce spre locul unde am să-mi aflu liniștea.

— Ia-o pe poteca de lîngă moară — îi răspunse Dick tot în șoaptă. Dacă o ții așa înainte, ajungi la bacul de pe Till. Acolo întreabă iar.

Şi, fără să întoarcă capul, se puse din nou pe mîncat. Dar cu coada ochiului se uită la băieţandrul căruia îi zicea John şi care se strecura afară, tîrîndu-se pe jos.

„Ei — îşi spuse Dick — dar e de-o seamă cu mine! „Flăcău" mi-a zis? Să-mi fi dat eu seama, mai degrabă aş fi lăsat să-l spînzure decît să-i fi spus ceva! Nu-i nimic, dacă o apucă prin mlaştini, îl prind eu din urmă şi am să-i rup urechile!"

După o jumătate de ceas, sir Daniel îi dădu lui Dick scrisoarea şi îi spuse să se grăbească spre conac. Şi iar, la o jumătate de ceas după ce Dick plecase, un sol intră — o apă tot — din partea lordului Risingham.

— Sir Daniel — vorbi solul — scapi din mînă mare cinstire, pe legea mea! Lupta a început iar azi-dimineaţă, înainte de revărsatul zorilor. Avangarda lor e înfrîntă, iar aripa dreaptă risipită. Numai corpul principal se ţine tare. Şi dacă ne-ar veni întăriri, i-am zvîrli pe toţi în rîu. Ei, cavalere, doar n-ai de gînd să rămîi în coadă? Nu se potriveşte încrederii ce ţi se poartă!

— Da' de unde — strigă cavalerul — tocmai porneam la drum! Selden, suflă goarna! Indată sosesc şi eu! Nici nu-s două ceasuri de cînd mi-a venit grosul oştirii, cinstite sol. Tu ce-ai fi făcut în locul meu? Graba strică treaba! Daţi-i zor, băieţi!

In vremea aceasta, goarna răsună voioasă, străpungînd dimineaţa. Oamenii lui sir Daniel se iviră de pretutindeni pe uliţa mare şi se strînseră în faţa hanului. Dormiseră cu armele sub cap şi cu caii înşeuaţi; aşa că nu trecură nici zece minute, şi o sută de călăreţi şi aceaşi înarmaţi pînă în dinţi se înşirară, gata la poruncă. Cei mai mulţi purtau uniforma lui sir Daniel, purpuriu cu albastru; aşa, oastea era mai arătoasă. Cei cu arme

mai de doamne-ajută stăteau în frunte. La coadă, departe, unde nu-i mai vedeai, veneau prăpăditele întăriri sosite în ajun. Sir Daniel privi cu mîndrie şirul din faţa lui.

— Cu flăcăi din ăştia ştiu şi eu că ieşi din încurcătură!

— Falnici, nu glumă — îi răspunse solul. Mai multă fiere îmi fac că n-ai venit pînă acum.

— Ei — făcu cavalerul — da' ce-aï fi vrut? Să se mîntuie încăierarea şi să înceapă ospăţul! Şi se urcă în şa. Ei, ce-o fi asta! strigă el. John! Joanna! Pe sfînta cruce! Unde-i fata? Hangiule, unde-i fata?

— Fata? strigă hangiul. N-am văzut nici o fată, sir!

— Atunci băiatul, nătărăule! strigă cavalerul. Ce, n-ai avut ochi să vezi că e fată? Aia care purta mantia purpurie, aia care a postit cu apă, tîlharule, unde-i?

— Dumnezeu să ne păzească! John, doar aşa îi spuneaţi — făcu hangiul. De unde să ştiu să nu-i fi îngăduit? S-a dus! L-am văzut, am văzut-o, în grajd. E un ceas bun de atunci. Punea şaua pe calul sur.

— Pe sfînta cruce! strigă sir Daniel — fata făcea pentru mine cinci sute de funzi şi mai bine!

— Cavalere — se amestecă solul cu necaz — domnia-ta stai aici şi te mînii pentru cinci sute de funzi, iar aiurea regatul Engliterei e pus la mezat!

— Bine zici — îi răspunse Daniel. Selden, ia să-mi ieşi cu şase arbaletieri. Şi acum, goneşte după ea! Nu mă uit cît face, dar cînd mă întorc, s-o găsesc la conac! Răspunzi cu capul. Acum, cinstite sol, la drum!

Şi oastea o porni degrabă, pe cînd Selden rămase în urmă cu şase oameni, pe uliţa Kettley-ului, sub privirile sătenilor.

IN MLAŞTINA

Era o dimineaţă de mai, spre şase ceasuri, cînd Dick o porni prin mlaştină înapoi spre casă. Cerul era azuriu şi un vînt zdravăn sufla într-una, vîjîind; aripile moriī se roteau, iar sălciile de prin mlaştini foşneau şi albeau ca un cîmp de bucate. Toată noaptea stătuse în şa, dar avea inima zdravănă şi era voinic la trup. Acum călărea voios.

Poteca cobora într-una spre mlaştini, pînă ce Dick pierdu din ochi hotarul vecin şi nu mai văzu decît moara din Kettley cocoţată pe un colnic în urmă-i şi codrul Tunstall-ului, departe, înaintea sa. În dreapta şi în stînga — întinderi nesfîrşite de trestii şi sălcii, bălţi ce se încreţeau în bătaia vîntului şi smîrcuri înşelătoare, verzī ca smaraldul, parcă într-adins lăsate acolo, să-l atragă şi să-l amăgească pe trecător. Cărarea ducea aproape de-a dreptul prin mlaştină. Era tare de demult; o tăiaseră încă soldaţii romani; cu timpul, mare parte se lăsase — pe vreo cîteva sute de iarzi — iar din loc în loc apele stătute ale mlaştinii o acoperiseră.

La vreo milă dincolo de Kettley, dădu peste o asemenea spărtură în linia netedă a drumului. Stuful şi sălciile se răsfirau acolo în ostroave amăgitoare. Spărtura era mai lungă decît celelalte şi unuia străin de locurile acelea lesne i s-ar fi putut întîmpla o nenorocire. Dick îşi aminti de băiatul acela pe care-l îndrumase cu atîta uşurătate şi simţi o strîngere de inimă. Cît despre el, aruncă o privire îndărăt, într-acolo unde norii se întunecau pe albastrul cerului, apoi înainte, spre colina

codrului de la Tunstall, şi îi fu de ajuns să cunoască drumul; o ţinu aşa dar drept înainte — prin apa ce ajungea la genunchii calului — sigur de parcă ar fi umblat pe drumul mare.

Pe la jumătatea drumului — acum se vedea bine cum suie poteca pe deal, departe, zvîntîndu-se — auzi din dreapta un plescăit zgomotos şi zări un cal sur ce se scufundase pînă la piept în mîl şi se mai zbătea icnind. In aceeaşi clipă, ca şi cum ar fi simţit ajutorul pe aproape, oropsitul dobitoc începu să necheze de ţi se rupea inima, rostogolind o pereche de ochi înroşiţi şi înnebuniţi de spaimă. Şi cum se chinuia el aşa, zbătîndu-se în smîrc, nori de ţînţari se ridicară şi începură să bîzîie în juru-i.

„Vai de mine — îşi zise Dick — să nu fi pierit bietul băiat. Ăsta-i calul lui, zău aşa, bidiviul ăla sur! Ba nu, prietene, dacă mi te jeluieşti aşa, am să fac tot ce-mi stă în putere să te mîntui. Doar nu te-oi lăsa acolo, să te prăpădeşti cu încetul!"

Şi zicînd acestea, îşi potrivi arbaleta şi îi înfipse calului o săgeată drept în creştet.

După ce se îndură în felul acesta de bietul dobitoc — cam cu asprime, ce e drept — Dick o porni din nou, ceva mai împăcat. Acum privea în jur cu băgare de seamă, iscodind vreun semn al băiatului aceluia, care i-o luase înainte, dar care se arătase mai puţin norocos.

„Trebuia să-i fi vorbit mai cu de-amănuntul — îşi zise el. Mi-e să nu se fi rătăcit în mlaştină".

Şi cum gîndea aşa, un glas de pe marginea drumului îl chemă pe nume. Dick se uită peste umăr şi văzu chipul băiatului care-l privea dintr-un desiş de trestii.

— Acolo eşti? făcu el oprind calul. De bine ce te-ai pitit, era să trec fără să te bag în seamă. Ţi-am găsit calul în drum. Il înghiţea mlaştina şi l-am scăpat de

chinuri. Pe legea mea, dacă aveai mai mult suflet, o făceai tu singur. Da' ieşi odată din văgăuna aia! Doar aici nu-i nimeni care să te vatăme cu ceva.

— Ehei, flăcăule cu inima bună, arme n-am şi chiar de-aş fi avut, tot n-aş fi ştiut să le mînuiesc — îi răspunse celălalt, apucînd-o pe drumeag.

— Ce-i tot dai într-una cu „flăcăule" ? strigă Dick. Că doar nu ţi-oi fi eu mezin!

— Iartă-mă, rogu-te, cinstite Dick Shelton. Nici prin gînd nu mi-a trecut să te supăr cu ceva. Mai curînd te-aş ruga din tot sufletul să mi te arăţi binevoitor, căci de cînd sînt n-am fost mai la ananghie ca acum; mi-am pierdut şi mantia, şi calul, şi nici drumul nu-l mai cunosc. Cravaşă şi pinteni îmi mai lipseau cînd n-am cal să călăresc! Şi, colac peste pupăză — adăugă el, privindu-şi amărît hainele — ia uite cum m-am mai mînjit!

— Lasă! făcu Dick. Te-ai scăldat şi tu oleacă. Sîngele din răni şi praful de pe drumuri, astea-s podoabele bărbatului.

— Ba mie unul îmi place mai mult cînd e curat — făcu băiatul. Acu', rogu-te, zi ce să mă fac? Vină-mi în ajutor cu un sfat bun, cinstite Richard. Dacă nu ajung nevătămat la Holywood, s-a zis cu mine!

— Ei — îi răspunse Dick descălecînd — n-am de gînd să-ţi dau sfaturi. Ia şi calul meu. Eu am să merg o bucată pe jos. Cînd oi osteni, schimbăm. Aşa, mai călare, mai pe jos, mergem şi tu şi eu mai repede.

Zis şi făcut. O porniră înainte degrabă, atît cît le îngăduia drumul acela plin de hîrtoape. Dick îşi ţinea mîna pe genunchiul celuilalt.

— Cum îţi zice? întrebă el.

— Zi-mi John Matcham — îi răspunse băiatul.

— Şi ce vînt te aduce la Holywood? întrebă Dick.

— Caut adăpost din pricina unui om care mă prigoneşte — îl lămuri celălalt. Stareţul cel bun de la Holywood e reazem de nădejde pentru cei slabi.

— Şi cum de-ai ajuns la sir Daniel? continuă Dick.

— Cu sila. M-a luat fără voia mea de acasă, mi-a dat veşmintele astea şi m-a dus cu el călare, pînă mi-a ieşit sufletul, şi atîta a rîs de mine, că mi-au dat lacrimile în ochi. Nişte prieteni de-ai mei s-au luat după noi să mă scape. Dar el m-a aşezat în spate pe şa, ca pe mine să mă nimerească dacă or trage. M-au şi zgîriat la piciorul drept. Uite cum şchiopătez. Dar lasă, vine ea ziua socotelilor şi plăteşte el tot!

— Mai degrabă dai cu săgeata în lună — făcu Dick. Sir Daniel e cavaler viteaz şi braţ de fier. Să ştie el că eu te-am ajutat să fugi sau că aş fi cumva amestecat în treaba asta, nu mi-ar merge bine.

— Da, da, sărman de tine, flăcăule — îi răspunse celălalt. Ştiu eu că eşti copilul lui de suflet! Şi cu mine tot aşa e, sau cel puţin aşa spune el; cine ştie, poate că mi-a cumpărat dreptul de căsătorie. Care din două, nu ştiu. Oricum, e ceva care-i slujeşte să mă prigonească.

— Iar flăcău! făcu Dick.

— Ei, doar n-oi fi vrînd să-ţi spun fată, iubite Richard! — îl întrebă Matcham.

— Să n-aud de una ca asta! i-o întoarse Dick. Nu pot să le văd în ochi!

— Vorbeşti ca un băieţoi! îi spuse celălalt. Mi se pare mie că mai mult ţi-e gîndul la ele decît arăţi.

— Ba de fel — îi răspunse Dick ţeapăn. Nici nu-mi pasă de fete, dar-ar ciuma în ele! Vînătoarea, luptele, ospeţele şi traiul laolaltă cu pădurenii cei voioşi, astea-s de mine. N-am auzit pînă acum de vreo fată să fie bună la ceva, afară doar de una; şi pe aia, prăpădita, au ars-o

că era vrăjitoare şi purta, împotriva firii, straie bărbăteşti.

Matcham începu să-şi facă cruci de zor şi să se roage.

— Ce faci acolo? îl întrebă Dick.

— Mă rog pentru sufletul ei — îi răspunse celălalt, cu tulburare în glas.

— Pentru sufletul unei vrăjitoare? strigă Dick. N-ai decît, dacă aşa ţi-i voia, că era cea mai grozavă fetişcană din cîte se aflau în toată Europa, Ioana asta d'Arc. Moş Appleyard, arcaşul, a luat-o la sănătoasa cînd a dat cu ochii de ea, de parcă i-ar fi ieşit semiluna în drum, nu alta. Viteză fată, zău aşa!

— Ei bine — reluă Matcham — dacă îţi plac fetele atît de puţin, nu eşti bărbat cu adevărat; pentru că Dumnezeu anume i-a făcut doi şi a adus dragostea pe lume, pentru nădejdea omului şi bucuria femeii.

— Ia te uită! făcu Dick. Nu i s-a uscat încă mucul şi vorbeşte de femei! Dacă îţi închipui cumva că nu-s bărbat de-adevăratelea, dă-te jos de pe cal şi să ne batem în pumni, să ne tăiem în săbii sau să ne întrecem cu arcul, şi ai să vezi tu pe pielea ta dacă-s bărbat sau ba!

— Dar eu nu mă pricep la luptă — se grăbi să-i răspundă Matcham — şi nici n-am vrut să te supăr. Am glumit, şi atîta tot. Iar dacă am pomenit de femei, am făcut-o doar pentru că mi s-a spus că eşti pe cale să te însori.

— Eu să mă însor! exclamă Dick. Da' nici vorbă de aşa ceva! Şi cu cine, mă rog, trebuie să mă însor eu?

— Cu o fată, Joanna Sedley — îi răspunse Matcham îmbujorîndu-se. E mîna lui sir Daniel la mijloc, pentru că îi ies bani şi dintr-o parte şi din alta. Şi zău aşa, am auzit că biata fată se jelea de ţi se rupea inima, pentru că nu-i plăcea alesul. Pare-se că tot aşa gîndeşte ca şi tine, sau că logodnicul nu-i pe gustul ei.

— Ehe! căsătoria e ca moartea, nimeni nu scapă! rosti Dick resemnat. Şi zici că se jelea? Ia te uită, rogu-te, cît de uşuratice sînt fetele: auzi, să plîngă fără să fi dat ochii cu mine! Da' ce, eu mă jelesc? De fel. Şi cînd mi-o veni ceasul, mă însor fără să clipesc! Dar dacă o cunoşti, rogu-te, spune-mi cum e? Frumoasă sau urîtă? Blajină sau arţăgoasă?

— Ce însemnătate are? făcu Matcham. Dacă e să te însori, n-ai încotro. Ce-i dacă e urîtă sau frumoasă? Astea-s nimicuri. Doar nu eşti un mucos, şi, oricum, ai să te însori fără să clipeşti.

— Bine zici — îi răspunse Shelton. Prea puţin îmi pasă!

— Plăcut soţ îi mai e sortit doamnei tale! făcu Matcham.

— Va avea soţul pe care i l-a hărăzit cerul — î-o întoarse Dick. Or fi ei cu siguranţă şi mai buni, şi mai răi pe lumea asta.

— Biata fată! strigă celălalt.

— Şi de ce-i aşa de biată? întrebă Dick.

— Să se mărite cu un om cu inima de piatră — îi răspunse tovarăşul său. Vai, sărmana, ce soţ cu inima de piatră!

— Cred şi eu că am inimă de piatră — îi răspunse Dick — dacă eu merg pe jos şi tu pe calul meu; dar să ştii că e piatră bună, zău aşa!

— Bunule Dick, iartă-mă! strigă celălalt. Ai sufletul cel mai bun din toată Anglia. Am glumit doar. Iartă-mă, scumpul meu Dick!

— Lasă prostiile! îi răspunse acesta, puţin cam stînjenit de atîta căldură. Nu m-ai supărat cu nimic. Nu sînt eu prea simţitor, slavă domnului.

In clipa aceea, vîntul, care le bătea drept în spate, le aduse la urechi zvon răguşit de trompetă. Era gornistul lui sir Daniel.

— Ascultă ! făcu Dick. Goarna !

— Da — spuse Matcham. Mi-au descoperit fuga şi nici măcar cal n-am !

Şi se făcu palid ca moartea.

— Ei, las-o încurcată ! Doar le-ai luat-o cu atîta înainte şi pînă la bac nu mai avem mult. Şi apoi, după cîte îmi pare, eu n-am cal, nu tu.

— Vai, au să pună mîna pe mine ! strigă fugarul. Dick, bunule Dick, rogu-te, dă-mi o mînă de ajutor !

— Ei, dar ce-ţi veni ? spuse Dick. Pare-mi-se că asta şi fac. Da' zău că mi se apleacă cînd te văd aşa slab de înger ! Ascultă aici, John Matcham, dacă aşa ţi-o fi spunînd, orice s-ar întîmpla, eu, Richard Shelton, am să te aduc teafăr la Holywood. Aşa să-mi ajute cerul cum am să te aduc. Hai, capul sus, domnule Faţă-de-lapte ! Uite că începe şi drumul să se mai îndrepte. Dă-i bătaie, mai repede ! Mai repede ! Nu te uita la mine, că eu alerg ca o căprioară.

Şi aşa, calul gonind la trap şi Dick ca o căprioară pe alături, trecură mlaştina, cît mai rămăsese, şi se opriră pe malul rîului, lîngă coliba podarului.

Capitolul III

BACUL DIN MLAŞTINI

Era o apă lată, leneşă şi tulbure apa Till-ului, ce se scurgea de prin mlaştini ; iar în părţile acestea, firul ei se strivea între zecile de ostroave mîloase şi acoperite de sălcii.

Erau ape noroioase; dar în dimineaţa aceasta strălucitoare şi veselă, totul arăta frumos. Vîntul tulbura pacea undelor, încreţindu-le, iar cerul se oglindea pe toată faţa lor în cioburi surîzătoare de azur.

Drumeagul da într-o scobitură din mal, şi chiar acolo, dedesubt, se aciuase podarul cu coliba lui. Bordeiul fusese înjghebat din leasă şi tină, iar iarba creştea verde pe acoperiş.

Dick se îndreptă spre uşă şi o deschise. Înăuntru, lungit pe o mantie veche şi proastă, stătea podarul, tremurînd din toate încheieturile. Era o namilă cît toate zilele, dar sfrijit şi scuturat de friguri.

— Ei, domnişorule Shelton! făcu omul. Nu cumva vrei să treci apa? Păcătoase vremuri, păcătoase! Bagă de seamă că dincolo sînt ăilalţi. Mai bine te-ai întoarce din drum şi ai trece peste pod.

—Nu se poate! Vremea nu stă în loc — îi răspunse Dick. Hai că trece timpul, podarule Hugh, şi sînt tare grăbit!

— Da' încăpăţînat om! răspunse podarul ridicîndu-se. Mare minune dacă ajungi teafăr la conac; atîta îţi spun! Pe urmă, zărindu-l pe Matcham, se opri în pragul colibei şi întrebă clipind din ochi: Da' ăsta cine mai e?

— E un neam de-al meu, Matcham — îl lămuri Dick.

— Bună ziua, bunule podar — făcu Matcham, care descălecase şi acum se apropia ducînd calul de căpăstru. Împinge barca, rogu-te, că tare sîntem zoriţi!

Podarul cel descărnat continua să se holbeze la el.

— Sfîntă liturghie! strigă el într-un tîrziu şi rîse cu gura pînă la urechi.

Matcham roşi pînă în albul ochilor şi se dădu înapoi, iar Dick, mînios, puse mîna pe umărul poporeanului.

— Ei, tu! strigă el. Ia cată-ţi de treabă şi nu-i mai batjocori pe cei mai de seamă ca tine!

Hugh, podarul, își desprinse barca mormăind și o împinse oleacă spre apa adîncă. Apoi Dick trase calul înăuntru și Matcham veni pe urma lui.

— Te-a făcut cam pirpiriu ăl de sus, boierule — spuse Hugh, rînjind de i se văzură măselele; pesemne că ți-a greșit tiparul. Eu, domnișorule Shelton, de partea voastră sînt — adăugă el apucînd vîslele. Și pisicii îi e îngăduit să-și ridice ochii la rege, darămite omului! Altă vină n-am, decît că m-am uitat la domnișorul Matcham.

— Ține-ți gura, tîlharule — spuse Dick — și dă-i drumul!

In vremea asta, ajunseră la scobitura de lîngă colibă și acum vedeau tot rîul la deal și la vale. In orice parte te-ai fi uitat, era prins între insule. Din ape creșteau maluri de lut, sălcii se vedeau legănîndu-se, trestii ce unduiau și jderi ce se scufundau țiuind. Nici picior de om prin labirintul acela de ape!

— Stăpîne — vorbi podarul, ținînd drumul bărcii cu o vîslă. Tare mi se pare mie că John-a-Fenne[1] e pe insulă! Și cum îi mai urăște pe toți ai lui sir Daniel! Ce-ar fi s-o apuc în susul apei și să vă las la o bătaie de săgeată mai la deal de potecă? Mai bine să nu vă încurcați cu John Fenne.

— Ce face?! Și el e de-ai lor? întrebă Dick.

— Sst! făcu Hugh. Eu unul aș lua-o în susul apei, Dick. Ce-ai zice să nimerească vreo săgeată în domnișorul Matcham?

Și rîse din nou.

— Fie cum spui, Hugh — îi răspunse Dick.

— Ei, atunci ascultă aici — urmă podarul. Dacă-ți așa, scoate arbaleta. Acu' pune-o în bătaie, bine; potrivește-i o săgeată. Așa, ține-o așa și încruntă-te la mine!

[1] John cel din mlaștină (n. t.).

— Da' ce-ţi venì? întrebă Dick.

— Ehei, stăpîne, dacă e să te trec apa, numaì cu sîla trebuie s-o fac — îi răspunse podarul; altfel, dacă îi ajunge la ureche lui John Fenne, nu prea mi-ar veni la socoteală cu asemenea vecin.

— Aşa de-ai dracului sînt? întrebă Dick. Pînă şi pe barca lui sir Daniel s-au făcut stăpîni?

— Ehe — îi vorbi în şoaptă omul, făcîndu-i cu ochiul. Bagă de seamă ce-ţi spun! Sir Daniel n-o mai duce mult. Şi-a trăit traiul. N-o mai duce mult! Sst!

Şi se frînse peste vîsle.

Străbătură o bucată bună în susul apei, apoi dădură cotul pe după o insulă şi se lăsară uşurel la vale printr-un canal îngust, aproape de malul din faţă. In cele din urmă, Hugh opri în mijlocul canalului.

— Aici trebuie să vă las, printre sălcii — spuse el.

— Bine, dar nu-i nici o poteacă. Numai mlaştini cu sălcii şi smîrcuri — îi răspunse Dick

— Domnişorule Dick — îl lămuri Hugh — nu mă încumet să vă duc mai încolo; să nu vi se întîmple ceva! Acu' stă proptit în arc şi îmi pîndeşte barca. Oricine trece pe aici, de-ai lui sir Daniel, îl dobcară ca pe un iepure. L-am auzit cum se jura pe sfînta cruce. Şi dacă nu te ştiam de cînd erai atitica, te lăsam să te duci înainte; da' în amintirea zilelor de odinioară, şi cum mai ai şi jucărica asta cu tine, care numai pentru răni şi bătălii nu-i făcută, mi-am pus capul în primejdie să vă trec apa teleri. Atît şi fie-vă de ajuns; mai mult nu pot, pe sufletul meu!

Hugh continuă să vorbească plecat peste vîsle, cînd un strigăt puternic răzbi printre sălcii, dinspre insulă. Apoi se auziră zgomote, de parcă un om foarte voinic şi-ar fi făcut cu greu loc prin pădure.

— Dar-ar boala! strigă Hugh. Era tot timpul pe insula de sus!

Vîsli de-a dreptul spre mal.

— Amenință-mă cu arcul, preabunule Dick! Amenință-mă, nu te codi! adăugă el. Eu am încercat să vă scap pielea. Acu' scăpați-mi-o și voi pe-a mea.

Cu un pîrîit, barca pătrunse într-un crîng des de sălcii. La un semn al lui Dick, Matcham, galben la față, dar pîndind clipa hotărîtă, o luă peste bănci și sări pe mal. Dick prinse calul de căpăstru cu gîndul să-l urmeze, dar fie din pricina dobitocului celuia cît toate zilele, ori poate pentru că desișul era de nepătruns, nu putură face un pas. Calul nechează și izbi din copite; iar bacul, care se clătina în apele învolburate, lunecă de colo-colo, plecîndu-se al dracului pe o parte.

— Nu merge, Hugh; aici nu-i loc de coborît — strigă Dick; dar continuă să se lupte vitejește, cu desișul potrivnic și calul speriat.

Un om înalt se ivi pe malul insulei. În mînă ținea un arc. O clipă, Dick îl zări cu coada ochiului, cum se pleacă peste coardă, opintindu-se. Fața omului era stacojie de cît gonise.

— Cine-i acolo? strigă omul. Hugh, cine-i acolo?

— Domnișorul Shelton, John — îi răspunse podarul.

— Stai, Dick Shelton! răcni omul de pe insulă. Nu-ți fac nici un rău, pe crucea mea! Stai! Dă-te înapoi, Hugh, podarule!

Dick îi răspunse cu o sudalmă.

— Dacă-i așa, atunci ia-o pe jos — i-o întoarse omul și slobozi o săgeată.

Calul fu atins și începu să izbească din copite de durere și spaimă; bacul se dădu peste cap și în clipa următoare, dobitoc și oameni se zbăteau în învolburarea apelor.

Cînd ieși la suprafață, Dick era la un metru de mal. Dar pînă să i se limpezească privirea, mîna i se prinse

de ceva tare, zdravăn, care începu pe dată să-l tragă înainte. Era biciuşca pe care Matcham, ce se căţărase pe o salcie îndoită peste apă, i-o întinsese la vreme.

— Pe sfînta liturghie! exclamă Dick, în timp ce Matcham îl ajuta să iasă la mal — mi-ai salvat viaţa! Înot ca toporul la fund!

Şi pe dată se întoarse spre ostrov.

Încolo, pe la mijlocul apei, Hugh podarul înota, împingîndu-şi barca răsturnată, pe cînd John-a-Fenne, mînios că nu nimerise cum se cuvine, răcnea la el sa se zorească.

— Hai, John — făcu Shelton — dă-i bătaie! Pînă s-o împingă Hugh dincolo şi s-o întoarcă, împreună cu celălalt, putem fi departe!

Zis şi făcut. O luă la goană, strecurîndu-se printre sălcii. Unde dădea peste smîrcuri, sărea din tufă în tufă. Nici nu apucă măcar să se uite încotro merge; una şi bună ştia, că trebuie să lase rîul în spate şi să fugă cît îl ţineau picioarele.

La un moment dat se pomeniră urcînd, semn că erau pe drumul cel bun. Nu trecu mult, şi dădură peste o coastă înverzită şi cu ţărîna tare. Aici, ulmii începeau să se amestece cu sălciile.

Matcham, care venea tîrîş-grăpiş, departe în urmă, se aruncă la pămînt.

— Lasă-mă, lasă-mă aici, Dick! strigă el gîfîind — nu mai pot!

Dick făcu calea întoarsă, spre locul unde zăcea tovarăşul lui.

— Cum, Jack, pe tine să te las?! exclamă el. Numai un nemernic ar putea să facă una ca asta, zău aşa! După ce te-ai pus în bătaia săgeţii şi erai să cazi în apă, chiar aşa, ba să te mai şi îneci ca să-mi scapi viaţa!

Să te înec, zău așa; cum de nu te-oi fi tras după mine, numai Dumnezeu știe!

— Ba nu — făcu Matcham — scăpam noi amîndoi, bunule Dick, căci știu să înot!

— Știi să înoți? strigă Dick, cu ochii cît cepele.

Era singura dovadă de bărbăție pe care el însuși n-o putea da. Printre lucrurile pe care le admira cel mai mult, după uciderea unui potrivnic în luptă dreaptă, venea înotul.

— Ei bine — făcu el — am să mă învăț minte să nu mai batjocoresc pe nimeni. Eu îți făgăduiesc să-ți port de grijă pînă la Holywood, și cînd colo, ce să vezi, mai degrabă ești tu în stare să-mi porți mie de grijă!

— Bine, Dick, acum sîntem prieteni — spuse Matcham.

— Dar nici n-am fost vreodată altfel — îi răspunse Dick. Ești un băiat de ispravă în felul tău, cu toate că mai miroși a lapte. De cînd sînt n-am văzut om ca tine. Dar acum, rogu-te, adună-ți puterile, și s-o pornim la drum. Nu-i aici loc de trăncăneală!

— Rău mă mai doare piciorul! spuse Matcham.

— Mda, am cam uitat de el — îi răspunse Dick. Atunci s-o pornim mai binișor. Tare aș vrea să știu unde sîntem, că ne-am rătăcit de-a binelea pe potecă! Da' poate că e mai bine așa; dacă sînt cu ochii la barcă, nu scapă ei nici poteca! Bine ar fi să se întoarcă sir Daniel cu vreo patruzeci de oameni; i-ar șterge pe nemernicii ăștia de pe fața pămîntului, cum mătură vîntul frunza! Vino încoa', Jack, și lasă-te pe urmărul meu, sărac de tine! Ei, prea ești mic! Da' cîți ani ai, zău așa? Doisprezece?

— Nu, șaisprezece — spuse Matcham.

— Nu prea te-a udat ploaia la rădăcină — îi răspunse Dick. Ei, acu' dă mîna încoa' și nu-ți fie teamă, că o luăm

încet. Mi-ai scăpat viața și sînt bun platnic, Jack, și la bine, și la rău.

O porniră pe costișă în sus.

— De drum tot trebuie să dăm noi odată — urmă Dick. Și acolo, ațin-te iar! Pe sfînta liturghie, da' prăpădită mînă mai ai! Mie unul mi-ar fi rușine cu așa mînă. Ascultă-mă pe mine — urmă el, chicotind pe neașteptate — să știi că Hugh podarul te-a crezut fată.

— Da' de unde, nici vorbă! strigă celălalt, roșindu-se pînă în albul ochilor.

— Ba chiar așa, zău! exclamă Dick. N-ai ce să-l năpăstuiești, că mai degrabă arăți a fată decît a băiat; și să-ți mai spun eu una, prea ești ciudat la chip ca să fii băiat; să fi fost fetișcană, ai fi fost frumos de-a binelea, măi Jack, zău așa! L-ai fi avut pe vino-ncoa', să fi fost fată.

— Da' tu știi bine că nu sînt — îi spuse Matcham.

— Ei, știu eu asta, glumeam și eu așa — făcu Dick. Tot tu ai să apuci ziua bărbăției înaintea maică-ti, Jack. Ba bine că nu, drăguțule! Ce mai lovitură ai să dai! Mă întreb numai care din doi ajunge cavaler mai întîi. Că trebuie să ajung cavaler, atîta doar am! „Sir Richard Shelton, cavaler" grozav mai sună! Dar nici „sir John Matcham" nu sună rău!

— Rogu-te, Dick, stai puțin să-mi astîmpăr setea — spuse celălalt, oprindu-se chiar în locul în care un șipot de cleștar țîșnea din coasta dealului, de-a dreptul într-o scobitură cît buzunarul, cu prundiș pe fund. Vai, Dick, dacă aș găsi și ceva de îmbucat! Mă seacă la inimă de foame!

— Da' de ce n-ai mîncat la Kettley, smintitule? îi răspunse Dick.

— Am făcut legămînt, şi era păcat să mă las ispitit — bîigui Matcham; acum însă, pîine uscată să fie şi tot aş mînca-o cu poftă!

— Atunci aşază-te jos şi mănîncă — îi spuse Dick; pînă una alta, mă reped să iscodesc cum e drumul mai încolo.

Trase o taşcă de la brîu, în care ţinea pîine şi bucăţi de slănină, iar Matcham se puse pe îmbucat, pe cînd el o porni mai departe, printre arbori.

Ceva mai încolo se afla o bortă în pămînt, de unde şiruia un pîrîiaş printre frunzele moarte. Iar şi mai încolo, copacii creşteau zdraveni şi mai făloşi. Stejarul şi fagul începeau să ia locul salciei şi ulmului. Foşnetul necontenit al vîntului prin frunziş acoperea aproape cu totul zgomotul pe care îl făceau paşii lui Dick, cînd călca pe ghindă; zgomotul acesta neauzit era pentru urechi precum e o noapte fără lună pentru ochi; cu toate acestea, Dick înainta cu băgare de seamă, lunecînd printre trunchiurile groase şi iscodind în jur. Deodată, o ciută zbucni ca o umbră prin desişul din faţă. Dick se opri nemulţumit. Partea aceasta a codrului fusese cu siguranţă părăsită. Acum însă, că sărmana căprioară o tulise, era ca şi cum ar fi trimis el însuşi un sol să-i anunţe sosirea. Şi aşa, în loc să meargă înainte, se întoarse spre copacul cel mai înalt şi începu să se caţăre cu repeziciune.

Soarta-i fusese prielnică. Stejarul pe care se cocoţase era printre cei mai înalţi din partea aceea a pădurii şi trecea peste capetele vecinilor lui cu vreun stînjen şi jumătate. După ce ajunse în crăcana din creştet şi rămase acolo, legănîndu-se de să-i vină rău şi mai multe nu, în bătaia vîntului zdravăn, Dick se uită în urmă şi văzu toată întinderea aceea mlăştinoasă pînă la Kettley şi apa Till-ului rătăcind printre ostroavele împădurite. În faţă zări dunga albă a drumului ce şerpuia prin pădure.

Barca fusese îndreptată, ba chiar ajunsese la jumătatea drumului. Încolo nu se mai vedea picior de om şi nici altă mişcare decît vîntul.

Tocmai se pregătea să coboare, şi mai aruncă o privire, cînd ochii îi se pironiră pe un şir de puncte ce se mişcau chiar în inima mlaştinii. Se vedea bine că era un pîlc ce înainta pe drum, şi încă în grabă mare; ceea ce îl cam puse pe gînduri, aşa că se lăsă iute pe trunchi în jos şi o luă înapoi, prin pădure, după tovarăşul lui.

Capitolul IV

CEATA DIN CODRII

Matcham se odihnise bine şi prinsese puteri; aşa că cei doi flăcăi, îmboldiţi de cele ce văzuse Dick, o luară la picior şi, ieşind din pădure, trecură drumul fără să li se întîmple ceva, pornind-o apoi la deal spre pădurea Tunstall. Arborii creşteau pîlcuri-pîlcuri şi între acestea mărăciniş nisipos şi plin de măceşi, iar ici-colo cîte o tisă bătrînă. Pămîntul era din ce în ce mai puţin neted şi la tot pasul dădeau peste gropi şi movile. Şi pe măsură ce urcau, vîntul sufla tot mai rece, iar arborii se plecau în bătaia lui ca nişte undiţe.

Abia intraseră într-un luminiş, că Dick se trînti pe neaşteptate cu faţa în bălării şi începu să se tîrască, de-a-ndaratelea, spre pădurice ca să se pună la adăpost. Matcham, uluit, căci nu pricepea rostul fugii acesteia, se luă totuşi după el; şi abia cînd ajunseră la adăpostul unui desiş se întoarse şi-l rugă să-l lămurească.

In loc de răspuns, Dick îi arătă ceva cu degetul.

La celălalt capăt al luminişului, un brad creştea mai înalt decît pădurea din jur, întinzîndu-şi coama de frunze întunecate spre cerul limpede. Cincizeci de picioare de la pămînt, trunchiul se înălţa drept şi zdravăn ca o coloană. Acolo însă se desfăcea în două braţe puternice, iar în crăcană, ca un corăbier de cart, stătea cocoţat un om îmbrăcat cu o scurteică verde, cercetînd locurile cît cuprindea cu ochii. Soarele îi sclipea în păr; ţinea o mînă streaşină, ca să vadă departe, şi rotea încet capul dintr-o parte într-alta cu regularitatea unui mecanism.

Cei doi băieţi se priviră.

— Hai să încercăm spre stînga — spuse Dick. Cît pe ce s-o păţim, Jack!

După zece minute dădură în drum bătut.

— Peticul ăsta de pădure nu-l cunosc — făcu Dick. Incotro să ducă poteca asta?

— Hai să încercăm totuşi — spuse Matcham.

Cîţiva iarzi mai încolo, drumeagul dădea pe o creastă şi apoi luneca pe un povîrniş ce se isprăvea într-o gaură, ca o cupă. In fund, dintr-un desiş de păducel înflorit se iţeau vreo două-trei frontoane fără acoperiş, negre de parcă ar fi fost pîrjolite şi un hogeac înalt şi stingher, însemnînd locul unei case părăginite.

— Ce-o fi asta? şopti Matcham.

— Pe legea mea dacă ştiu — îi răspunse Dick. Habar n-am. S-o pornim cu băgare de seamă.

O luară la vale printre păducei, cu inima ticăind. Din loc în loc dădeau peste semne că pămîntul fusese lucrat nu de mult; pomi fructiferi şi zarzavaturi creşteau la întîmplare prin desiş; un ceas solar sta prăbuşit în iarbă; treceau pesemne printr-o grădină părăsită. Ceva mai încolo dădură şi peste ruinele casei.

Pe vremuri se înălța aici un conac plăcut la vedere și întărit. De jur împrejur fusese săpat un șanț care între timp secase; acum însă era înfundat de moloz și o bîrnă se prăbușise de-a curmezișul lui. De cealaltă parte două ziduri mai rămăseseră în picioare, iar soarele strălucea prin golul ferestrelor; restul clădirii se prăbușise și alcătuia acum un morman de dărîmături înnegrite de foc. Înăuntru, o mînă de ierburi începuse să înverzească printre crăpături.

— Știi — șopti Dick — eu zic că e Grimstone. Era moșia unuia Simon Malmesbury; sir Daniel i-a fost năpasta! Bennet Hatch a pîrjolit casa acum cinci ani. Păcat, zău așa, că era frumoasă.

Jos, în fundul gropii, unde vîntul nu sufla, era și cald, și liniște, dar Matcham puse o mînă pe brațul lui Dick și ridică un deget, făcîndu-i semn să ia aminte.

— Sst! șușoti el.

Apoi un zgomot ciudat sfîșie tăcerea. De două ori se auzi pînă să priceapă ei despre ce era vorba. O namilă de om își dregea glasul; și chiar în aceeași clipă, o voce dogită începu să umble pe lîngă melodie:

Se scoală și grăiește haiducul surghiunit:
Ce vînt, fîrtați, v-aduce prin codrul înverzit?
Iar Gamelyn răspunse — cu ochii-n sus el sta:
Prin codrii umblă ceia ce-n tîrg nu pot umbla.

Cîntărețul se opri, se auzi un clinchet, apoi se lăsă liniștea.

Băieții se uitară unul la altul. Cine era vecinul lor nevăzut, nu știau; doar atît, că se afla chiar în spatele dărîmăturilor. Deodată, Matcham își veni în fire și în clipa următoare trecu bîrna răsturnată și se cățără cu

băgare de seamă pe un morman de grinzi cît toate zilele, grămădite chiar în casa fără coperiș. Dick ar fi voit să-l oprească, dar era prea tîrziu, așa că se mulțumi să-l urmeze.

Chiar în colțul ruinei, două grinzi se prăbușiseră de-a curmezișul și fereau o bucată de loc abia cît o strană de biserică. În locul acesta se ghemuiră cei doi. Erau ascunși cum nu se poate mai bine și printr-o spărtură vedeau pînă în partea cealaltă.

Se uitară prin ea și le îngheță sîngele în vine cînd văzură unde se aflau. Să dea înapoi, era cu neputință; abia de cutezau să răsufle. Chiar pe buza șanțului, la nici treizeci de picioare de locul în care se ghemuiseră, un ceaun de fier bolborosea și pufăia pe un foc încins; alături, cu urechile ciulite de parcă i-ar fi auzit tîrîndu-se printre dărîmături, sta în cumpănă un om înalt, cu fața stacojie și nu prea arătos, ținînd un linguroi de fier în mîna dreaptă, iar la cingătoare un corn și un pumnal înfricoșător. Se vedea bine că el fusese cîntărețul și că tocmai mesteca în ceaun, cînd vreun pas neatent prin moloz îi ajunsese la urechi. Ceva mai încolo, altul dormea lungit și înfășurat într-o mantie castanie, iar un fluture îi zbura peste față. Toate acestea se vedeau într-un luminiș alb de margarete; în capătul celălalt, un arc, un snop de săgeți și o halcă de cerb spînzurau peste un păducel înflorit.

Omul se lăsă păgubaș să mai asculte, duse linguroiul la buze, gustă, clătină din cap și se puse iar pe mestecat și pe cîntat.

— Prin codri umblă cei ce-n tîrg nu pot umbla — cîrîi el, înnodîndu-și din nou cîntul de unde-l lăsase:

Cu gînduri necurate la tine nu venim,
Ci cerbul rigăi doară, de-o fi, să-l doborîm.

Şi cum cînta aşa, din vreme în vreme mai lua cîte un linguroi de ciorbă, sufla în ea şi o gusta de parcă ar fi fost un bucătar cu meşteşug. În cele din urmă socoti, se vede, că mîncarea e gata, pentru că trase cornul de la brîu şi suflă de trei ori.

Celălalt se trezi, se rostogoli pe-o parte, alungă fluturele şi privi în jur.

— Ce-i, frate? făcu el. Prînzul?

— Chiar aşa, beţivule — îi răspunse bucătarul — prînzul, da' fără udătură, fără bere şi fără pîine. Nu prea-i rost de veselie acu' prin codru; s-a dus vremea cînd putea trăi omul pe aici ca stareţii, dacă nu ţinem seama de ploi şi de ger; căci putea bea şi el după pofta inimii şi bere, şi vin. Acu' însă, s-a zis cu bărbăţia; John Drege-Tot ăsta, doamne păzeşte! ce-i alta decît un muţunache împăiat, numai bun să sperie ciorile?

— Ei lasă — îi răspunse celălalt — prea eşti dedat la frigări şi băutură, Lawless [1]. Mai rabdă şi tu, că vin ele iar vremurile bune.

— Ascultă aici — i-o întoarse bucătarul — tot aştept vremurile astea de cînd eram atîtica. Franciscan am fost, arcaş regal am fost, ba şi corăbier, de-am bătut mările; şi prin codru am mai umblat, zău aşa, şi-am doborît şi cerbul regal. Ei şi, unde am ajuns? Nicăieri! Mai bine rămîneam la schit. Tot mai multe parale făcea John Abbot [2] decît John Drege-Tot. Pe sfînta Fecioară! Uite-i că vin.

Rînd pe rînd, fîrtaţi tot unul şi unul la trup păşiră pe pajişte, scoaseră cîte un jungher şi o cană din corn de cerb, luară din ceaun şi se trîntiră jos pe iarbă să îmbuce. Veşmintele şi armele le erau de doamne-ajută — care

---

[1] Lawless — fără lege (în limba engleză) (n. t.).

[2] Starej (în limba engleză) (n. t.).

cu cămașă proastă și doar cu un cuțit și un arc vechi, care eleganți ca nobilii surghiuniți, purtînd pieptar și scufie din postav verde deschis, și săgeți gingașe cu pene de păun la cingătoare, cîte un corn ce spînzura de o curea petrecută peste piept, apoi un paloș și un jungher într-o parte. Veneau tăcuți de flămînzi ce erau și, abia mormăind cîte un „bine v-am găsit", se apucară pe dată să-nfulece.

Se strînseseră vreo douăzeci, cînd o exclamație de bucurie stăpînită se auzi de printre păducei și curînd vreo cinci sau șase pădureni, tîrînd o năsălie, se iviră pe pajiște. Un bărbat înalt și zdravăn, cărunt și pîrlit ca o șuncă afumată, pășea în fruntea lor, ca o căpetenie. La spinare purta un arc și-n mînă o lance de vînat mistreți.

— Flăcăi! strigă el — voinicilor și fraților, pînă acu' ați cam tras pe dracu' de coadă și ați dus-o cam de doamne ajută. Da' ce vă tot spuneam eu? Așteptați norocul, că vine el; roata se întoarce, se-ntoarce repede. Ia uite colo! Acesta-i primul născut, bere, s-o binecuvînteze sfîntul!

Cînd oamenii puseră jos năsălia și le arătară un butoi, se auzi un murmur de încuviințare.

— Acu' nu zăboviți, băieți — urmă omul. Avem de lucru pe ziua de azi! O mînă de arcași a coborît la bac; poartă veșminte vopsite cu purpuriu și vînăt. Aștia sînt ținta noastră, toți trebuie să simtă gustul săgeții, unu' să nu treacă dincolo de pădure. Căci, fraților, cincizeci sîntem și unul nu-i să nu fi fost năpăstuit; care i s-a răsluit moșia, care a pierdut prieteni; ba unii au fost și surghiuniți, împilați am fost toți! Și făptașul cine e? Pe sfînta cruce, sir Daniel! Se cade oare să tragă folos? Să se lăfăiască în casele noastre? Să ne are cîmpurile? Să sugă osul pe care ni l-a furat? Eu unul zic că nu. Se ține tare pe lege; pricinile ei le cîștigă; ei, da' e una pe care

știu eu c-o s-o piardă, am aici la cingătoare un înscris care, sfinte Sisoie, îi vine de hac!

In acest timp, Lawless, bucătarul, ajunsese la a doua cană de bere. O ridică de parcă ar fi voit să închine pentru cel ce vorbea.

— Jupîne Ellis — făcu el — domnia-ta vrei răzbunare, și drept ți se potrivește, dar iratele cel sărac din codru, care nici moșie de pierdut n-are și nici prieteni la care să-l poarte gîndul, ăsta, sărac de el, mai curînd la bruma ce i se cuvine îi stau gîndurile. Tot mai drag îi e lui un ban de aur și un urcior de rubiniu decît toate pedepsele purgatoriului.

— Lawless — îi răspunse celălalt — ca să ajungă la conac, sir Daniel trebuie să treacă prin pădure. Trebuie, pe Dumnezeul meu, să piardă la trecerea asta mai mult decît într-o bătălie. Mai apoi, cînd nu i-or mai rămîne decît cine știe ce prăpădiți care ne-or scăpa printre degete, fiindcă toți soții lui de nădejde vor fi căzut sau îl vor fi părăsit și cine să-i dea sprijin nu va mai avea, atunci vom încolți vulpea asta bătrînă și tare amarnică-i va fi soarta! E o bucată grasă; o să avem cu ce ne sătura cu toții!

— Ehei — i-o întoarse Lawless — am mai mestecat eu bucate dintr-astea, și nu o dată; numai că nu prea e lesne să le gătești, cinstite jupîn Ellis, și pînă una-alta, ce s-alege de noi? Croim săgeți negre, potrivim stihuri și bem apă rece, lua-o-ar naiba de băutură netrebnică!

— Nu ești drept, Will Lawless, și tot mai duhnești a untură de franciscan; lăcomia te mănîncă — îi răspunse Ellis. Am luat douăzeci de funzi de la Appleyard. Am luat șapte mărci de la ștafetă, aseară. Deunăzi, cincizeci de la negustător!

— Iar azi — făcu unul din oameni — i-am aţinut calea unui neguţător de indulgenţe, tot numai osînză, care se grăbea spre Holywood. Uite-i punga!

Ellis numără cuprinsul:

— O suta de şilingi! mormăi el. Nătîngule, avea mai mult în sandale sau cusut în pelerină. Eşti un copil, Tom Cuckow; ţi-a scăpat pasărea!

Totuşi Ellis vîrî nepăsător punga în buzunar. Acum stătea proptit în lancea de vînat mistreţi şi se uita împrejur la ceilalţi. Oamenii, aşezaţi care cum îi venea, înfulecau din ciorba de vînat şi o mai îndoiau şi cu bere. Avuseseră o zi bună, cu noroc; dar treaba-i îmboldea şi îmbucau de zor. Cei care sosiseră primii isprăviseră între timp. Unii se lungiră pe iarbă şi aţipiră pe dată ca nişte şerpi mari, alţii stăteau de basme sau îşi cercetau armele; iar unul, care era mai vesel, ridică cana din corn de cerb şi se puse pe cîntat:

Aici n-avem lege, în codrul cel verde,
Dar carne cît vrei şi mîncare;
Trai, taică, la noi, cu bucate de soi
Spre vară, cînd lumea e-n floare.

Vin iarnă-napoi, cu vînturi şi ploi,
Vin iarnă cu brumă şi nea,
Vă-ntoarceţi acasă, cu cuşma pe faţă,
Vă puneţi la foc şi-oţi mînca.

In tot acest timp cei doi băieţandri ascultaseră, înghesuiţi unul în altul; doar Richard îşi desprinsese arcul şi ţinea în mînă cîrligul cu care îl îndoia. Mai mult nu cutezară, iar întîmplările traiului în pădure se desfăşurau pe dinaintea ochilor lor ca pe scena unui teatru.

Deodată se întîmplă ceva ciudat, care puse capăt scenei acesteia. Hornul cel înalt, care se înălța peste ruine, se afla chiar deasupra ascunzișului lor. Un șuierat trecut prin văzduh, apoi se auzi o pocnitură zgomotoasă. Frînturile unei săgeți rupte se răspîndiră în juru-le. Cineva din coama pădurii, poate chiar straja pe care o văzuseră în vîrful bradului, trăsese în creasta hornului.

Matcham abia-și putu înăbuși un strigăt, ba Dick, luat pe neașteptate, scăpă din mînă cîrligul. Cei de pe pajiște însă știau că e un semn. Se ridicară toți deodată, își strînseră cingătorile, cercară corzile arcurilor și traseră spadele și jungherele din teacă. Ellis ridică mîna; pe chipul lui se întipărise deodată o hotărîre sălbatică; albul ochilor scînteia pe fața lui pîrlită de soare.

— Flăcăi — vorbi el — știți locurile. Unul să nu vă scape! Appleyard a fost doar un mezelic înainte să ne punem la masă. Acu', însă, e prînzul. Sînt trei oameni care cer răzbunare amarnică: Harry Shelton, Simon Malmesbury și — aci se izbi cu palma în piept — și Ellis Duckworth, pe sfînta liturghie.

Un om veni în goană printre spini, aprins ca un rac de atîta grabă.

— Nu-i sir Daniel! gîfîi el — nu-s decît șapte. A dat semnul?

— Adineauri — îi răspunse Ellis.

— Dar-ar ciuma! strigă ștafeta. Mi se păruse mie c-aud șuieratul. Și nici să îmbuc ceva n-am apucat!

Cît ai clipi din ochi, fîrtații Săgeții Negre — care fugind, care grăbind pasul, după cum erau mai aproape sau mai departe — se făcură nevăzuți de lîngă casa aceea dărîmată. Doar ceaunul și focul, care acum pîlpîia, și halca de cerb, spînzurată de păducel, mai arătau că fuseseră pe acolo.

Capitolul V

„CRUD CA VINATORUL"

Băieţandrii stătură locului pînă ce ultimul pas se topi în foşnetul vîntului. Apoi se sculară — îi înjunghia peste tot, căci erau frînţi de cît stătuseră cinchiţi — se tîrîră printre dărîmături şi trecură şanţul înapoi, peste bîrnă. Matcham, care ridicase cîrligul arcului, o pornise primul, apoi venea Dick, ţeapăn, cu arcul pe braţ.

— Şi acum — făcu Matcham — înainte, spre Holywood!

— Spre Holywood! exclamă Dick — cînd tovarăşii tăi de nădejde sînt în primejdie? Nu ţi-ai găsit omul cu mine! Mai bine te-aş vedea pe tine spînzurat!

— Vrei să mă părăseşti, aşa-i? îl întrebă Matcham.

— Cred şi eu! îi răspunse Dick. Dacă nu apuc să le dau de veste la vreme, mă duc să mor cu ei. Ce! Nu cumva ai vrea să-i las baltă pe oamenii mei, printre care-am trăit? Nu zău! Dă-mi cîrligul!

Dar Matcham ştia una şi bună:

— Dick — făcu el — ai jurat pe sfinţii din cer că ai să mă duci teafăr la Holywood. Vrei să-ţi calci jurămîntul? Vrei să mă laşi în drum, să spună lumea că ai jurat strîmb?

— Ba nu, am jurat drept — i-o întoarse Dick. Aşa mi-a şi fost gîndul; acum însă nu se poate! Ascultă, Jack, vino cu mine înapoi, doar să le dau de ştire şi, dacă va fi nevoie, să le fiu alături; pe urmă, după ce s-or limpezi lucrurile, o pornim iar spre Holywood să-mi ţin legămîntul.

— Rîzi de mine — îi răspunse Matcham. Oamenii cărora vrei să le vii într-ajutor sînt tocmai cei care-mi vor pieirea.

Dick se scărpină în cap.

— N-am încotro, Jack — spuse el. Altă cale nu-i. Da' cum ai vrea ? Tu, omul, nu eşti în mare primejdie, pe ceilalţi însă îi paşte moartea. Moartea ! adăugă el. Ia gîndeşte-te ! Ce pustie, mă ţii aici ? Dă-mi cîrligul ! Sfinte Gheorghe ! Doar n-oi vrea să piară toţi ?

— Richard Shelton — făcu Matcham, privindu-l ţintă în faţă — vrei, prin urmare, să treci de partea lui sir Daniel ? Nu cumva ai surzit ? Nu l-ai auzit pe Ellis ce spunea ? Ori ai uitat glasul sîngelui şi pe tatăl tău, pe care oamenii ăştia l-au ucis ? „Harry Shelton", aşa zicea. Şi sir Harry Shelton a fost tatăl tău, cum te văd şi cum mă vezi.

— Cum vine asta ? izbucni iar Dick. Doar n-ai vrea să dau crezare unor tîlhari !

— Ba da, am mai auzit lucrul ăsta şi altă dată — îi răspunse Matcham. Toată lumea ştie că sir Daniel l-a ucis. L-a ucis, deşi îl lega un jurămînt ; a vărsat sînge nevinovat chiar în casa lui. Aibă grijă cerul să fie pedepsit. Iar tu, fiul celui ucis, eşti gata să-i vii într-ajutor şi să-l aperi pe ucigaş.

— Nu ştiu, Jack — strigă flăcăul. S-ar putea. Ce ştiu eu ? Socoate şi tu : omul ăsta mi-a dat demîncare şi m-a crescut ; cu oamenii lui am vînat şi m-am veselit ; şi acum să-i părăsesc, în ceasul primejdiei ? O, dacă aş face una ca asta, mi-aş pierde cinstea pentru totdeauna ! Nu, Jack, nu-mi poţi cere aşa ceva ; doar n-ai vrea să fiu un om josnic !

— Dar tatăl tău, Dick ? făcu Matcham cu o umbră de îndoială. Tatăl tău ? Şi jurămîntul faţă de mine ? Ai luat tot cerul drept martor !

— Tatăl meu! strigă Shelton. Şi el m-ar sfătui să mă duc! Dacă sir Daniel l-a ucis, mîna mea îl va ucide pe sir Daniel cînd i-o suna ceasul. Dar de părăsit la ananghie, n-am să-l părăsesc, nici pe el, nici pe ai lui. Cît despre jurămîntul meu, Jack, trebuie să-mi dai dezlegare aici, pe loc. În numele vieţii atîtor oameni care nu te-au vătămat cu nimic şi pentru obrazul meu, trebuie să mă dezlegi!

— Eu, Dick? Niciodată! îi răspunse Matcham. Dacă mă părăseşti, îţi calci legămîntul şi am s-o spun la toată lumea.

— Sînt că mi se urcă sîngele la cap! făcu Dick. Dă-mi cîrligul! Dă-l încoa'!

— Nici nu mă gîndesc! spuse Matcham. Am să te scap şi fără voia ta.

— Aşa, nu vrei? strigă Dick. Ţi-arăt eu ţie!

— Încearcă! îi răspunse celălalt.

Stăteau acum faţă în faţă, uitîndu-se ţintă unul în ochii celuilalt, gata să se repeadă. Dick sări; şi cu toate că Matcham se întoarse în aceeaşi clipă şi o luă la sănătoasa, din două salturi îl ajunse, îi smulse cîrligul din mînă, îl buşi de pămînt şi se aşeză călare peste el, cu faţa aprinsă şi ameninţîndu-l cu pumnul încleştat. Matcham zăcea acolo unde căzuse, cu faţa în iarbă, fără să-i treacă prin gînd să se împotrivească.

Dick plecă arcul.

— Te-nvăţ eu minte! strigă el mînios. Jurămînt-nejurămînt, din partea mea n-ai decît să te spînzuri!

Şi zicînd acestea, se-ntoarse şi o luă la fugă. Matcham se ridică pe dată şi o porni în goană după el.

— Ce mai vrei? strigă Dick, oprindu-se. De ce te ţii de mine? Cară-te!

— Treaba mea! făcu Matcham. Doar n-o fi pădurea ta!

— Dă-te înapoi, pe Sfînta Fecioară! răspunse Dick, înălțînd arcul.

— Viteaz mai ești! îi replică Matcham. Trage!

Dick lăsă arcul, încurcat.

— Ascultă aici — vorbi el. Destule neajunsuri mi-ai pricinuit. Acum du-te! Pleacă de bună voie, altfel, vrînd-nevrînd, te fac eu s-o ștergi!

— Știu că ești mai voinic — îi spuse Matcham, îndărătnic. Fă cum știi. Dar de lăsat, tot n-am să te las, Dick, afară doar dacă ai să mă silești — adăugă el.

Dick mai-mai să-și iasă din fire. Nu-i venea la socoteală să bată o ființă așa lipsită de apărare; dar nici nu vedea cum să scape altminteri de tovarășul acesta atît de nedorit, care poate că umbla și cu niscaiva gînduri de trădare.

— Eu zic că nu ești zdravăn — strigă el. Smintitule, mă grăbesc la dușmanii tăi și am să fug într-acolo cît au să mă țină picioarele.

— Nu-mi pasă, Dick! îi răspunse băiatul. Dacă trebuie să mori, mor și eu. Mai bine în temniță cu tine, decît liber și singur!

— De-ajuns cu trăncăneala — spuse celălalt. Dacă vrei, n-ai decît, vino; dar să știi că dacă ne vinzi, prea departe nu-s, bagă de seamă, și odată te pomenești c-o săgeată în mațe!

Zicînd acestea, Dick o luă iar la sănătoasa, ațintîndu-se pe marginea desișului și cătînd cu băgare de seamă în jur. Apoi ieși în goană din vîlcea și pătrunse din nou în rariștea pădurii. Spre stînga se ridica o măgură stropită cu măceș auriu și încoronată cu un desiș negru de brazi.

„De-aici am să văd" — își spuse el și se duse țintă într-acolo, tăind-o printr-un luminiș plin de buruieni.

Dar abia străbătuse cîţiva ţarzi, că Matcham îi atinse braţul şi-i arătă ceva. La răsărit de creastă era o scobitură. Vîlceaua trecea de cealaltă parte. Hăţişul tot mai ţinea. Pămîntul era ruginit tot ca un scut nelustruit. Din loc în loc creştea cîte o tisă. Şi colo, zări Dick vreo zece oameni ce suiau dealul, iar în fruntea lor, chiar Ellis Duchworth, pe care îl cunoscu după sulița lui de vînat mistreți. Unul cîte unul ajunseră pe creastă, se profilară o clipă pe cer, apoi se lăsară la vale, de cealaltă parte, pe rînd, pînă pieri şi cel din urmă.

Dick se uită la Matcham cu mai multă bunăvoinţă.

— Şi zi, ai să-mi fii credincios, Jack? întrebă el. Credeam că eşti din tabăra celorlalţi.

Matcham începu să suspine.

— Da' ce-i asta? strigă Dick. Doamne fereşte! Doar n-ai de gînd să te smiorcăi pentru o vorbă?

— M-ai lovit! suspină Matcham. M-ai lovit cînd m-ai trîntit jos! Numai un mişel se foloseşte de puterea lui!

— Astea-s vorbe de clacă — îi răspunse Dick aspru. Cine ţi-a dat voie să-mi iei cîrligul, domnişorule John?, Şi nu greşeam prea tare dacă-ţi mai frîngeam şi oasele. Dacă vii cu mine, trebuie să-mi dai ascultare; hai!

Matcham se gîndi o clipă să rămînă locului, dar cum Dick o pornise din nou în fuga mare spre colină, fără să arunce măcar o privire înapoi, îşi luă seama şi o porni şi el în goană pe urma lui. Numai că drumul era plin de hîrtoape şi suia; Dick i-o luase cu mult înainte şi, oricum, era mai iute de picior, aşa că de mult ajunsese pe creastă, unde, tîrîndu-se printre brazi, se pitise într-o tufă deasă de măceşi, cînd Matcham, cu inima zvîcnind ca o căprioară, îl ajunse şi se lăsă jos, în tăcere, lîngă el.

Jos, pe firul unei văi adînci, drumeagul dinspre cătunul Tunstall şerpuia în jos spre locul de unde pornea bacul. Era bine bătut şi se deslușea lesne pe toată lun-

ginea. Ici era mărginit de luminișuri, colo îl îneca pădurea și la fiecare sută de iarzi se afla cîte o capcană. Departe, pe potecă, soarele sclipea pe șapte coifuri de oțel și din vreme în vreme, cînd pădurea se desfăcea dinaintea lor, se vedea cum Selden și oamenii lui goneau să-i împlinească porunca lui sir Daniel. Vîntul se mai potolise, dar tot mai juca voios prin arbori și, cine știe, dacă Appleyard s-ar fi aflat pe acolo ar fi citit vreun semn în tulburarea păsărilor.

— Bagă de seamă! șopti Dick. Acu' sînt în inima pădurii și ar fi mai bine să-i dea așa înainte. Vezi colo jos, unde se desface luminișul acela dinaintea noastră, și-n mijloc vreo patruzeci de arbori ca un ostrov? Acolo e scăparea lor. Dacă ajung teferi pînă acolo, luntre și punte mă fac să le dau de veste. Tare mi-e teamă pentru ei; nu-s decît șapte și potrivnicii lor atîția! Și n-au decît arbalete. Să știi de la mine, Jack, că tot arcul e mai dihai.

In vremea aceasta, Selden și oamenii lui călăreau înainte pe poteca șerpuitoare, fără să știe ce primejdie-i paște și se apropiau clipă de clipă. O dată, e drept, se opriră, furișîndu-se sub un pîlc de arbori unde, pesemne, stătură la pîndă ascultînd. Dar ce le oprise atenția era un zvon din depărtare, plutind peste cîmpii — bubuitul înfundat al tunului, pe care vîntul îl purta în răstimpuri, vestindu-le bătălia cea mare. Și zău că avea de ce să-i pună pe gînduri, căci dacă glasul flintelor celor mari răzbea pînă aici, în codrul Tunstall-ului, bătălia trebuie să se fi mutat spre răsărit, și prin urmare nici sir Daniel și nici lorzii trandafirului celui roșu nu avuseseră o zi bună.

Dar curînd pîlcul o porni din nou la drum. Se pomeniră într-un loc deschis, plin de buruieni, unde doar o limbă de pădure cobora pînă-n marginea drumului. Tocmai ajunseră în fața ei, cînd o săgeată fulgeră prin

văzduh. Unul din oameni zvîrli brațele în sus, calul se ridică pe picioarele dinapoi și amîndoi se prăbușiră la pămînt, zvîrcolindu-se într-o masă fără formă. Strigătele oamenilor pătrundeau pînă în locul unde se aflau cei doi băieți; aceștia văzură caii speriați cabrîndu-se și după cîteva clipe, cînd oamenii își mai veniră în fire din spaima de la început, unul dintre oșteni, pregătindu-se să descalece. Altă săgeată, venind de mai departe, despicînd scînteind o curbă lungă. Al doilea călăreț mușcă țărîna. Omul care descăleca scăpă căpăstrul, iar calul o porni în galop, tîrîndu-l de un picior, izbindu-l din piatră în piatră și frămîntîndu-l cu copitele. Ceilalți patru, care se mai țineau în șa, rupseră rîndurile, risipindu-se. Unul se întoarse și o porni în goană înapoi spre bac; ceilalți trei, cu frîul liber și veșmintele în bătaia vîntului, se îndreptară în galop pe drumul dinspre Tunstall. Din fiece desiș țîșni cîte o săgeată. Curînd căzu un cal, dar călărețul se ridică și își urmă goana după tovarășii lui, pînă ce altă săgeată îl mîntui. Mai căzu unul; apoi încă un cal; din tot pîlcul nu mai rămăsese decît un singur om, și acela pe jos; doar tropotul celor trei cai ce goneau în galop, fără călăreți, fiecare pe alt drum, se topea iute în depărtare.

In toată vremea aceasta, nici unul din atacanți nu se arătase o clipă măcar. Ici-colo, în lungul drumeagului, cîte un cal sau un om se răsucea, dîndu-și ultima suflare, și nici un potrivnic milos nu se ivea să le scurteze chinul.

Singurul care mai rămăsese în viață stătea uluit în mijlocul drumului, lîngă calul lui ce se prăbușise. Străbătuse mai tot luminișul acela mare, cu ostrovul de arbori pe care îl arătase Dick, și se afla la vreo cinci sute de iarzi de ascunzișul băieților; acum îl puteau vedea bine cum se uită în jur, pîndind cu încordare. Dar nu se întîmplă nimic. Omul începu să prindă curaj și pe ne-

așteptate trase arcul și îl încordă. In aceeași clipă, ceva în mișcările lui îi spuse lui Dick că era Selden.

La împotrivirea aceasta, de pretutindeni, din ascunzișurile pădurii, zbucni hohot de rîs. Vreo douăzeci de oameni cel puțin, căci acolo era grosul capcanei, se alăturară veseliei acesteia sălbatice și nepotrivite. Apoi o săgeată fulgeră peste umărul lui Selden; omul sări îndărăt, pe urmă fugi cîțiva pași. Altă săgeată se înfipse tremurînd la călcîiele lui. O tuli să se ascundă, dar a treia săgeată îi trecu pe dinainte și se înfipse la cîțiva pași în fața lui. Apoi rîsul acela țîșni din nou zgomotos, crescînd și înmulțindu-se prin toate desișurile.

Se vedea bine că cei ce atacau îl hărțuiau doar, așa cum făceau oamenii în acele vremuri cu bieții tauri sau cum se joacă pisica cu șoarecele. Incăierarea trecuse. Departe, în drum, un om în verde se și apucase să culeagă liniștit săgețile, și acum își bucurau sufletul cu priveliștea aceasta netrebnică, a unui sărman păcătos ca și ei, ce se chinuia sub ochii lor.

Selden începu să priceapă; scoase un răget de mînie, duse arbaleta la umăr și trase o săgeată la întîmplare spre pădure. Norocul îi fu prielnic, căci se auzi un țipăt ușor. Apoi, aruncîndu-și arma, o luă la goană la deal prin luminiș, aproape drept spre Dick și Matcham.

Fîrtații Săgeții Negre începură acum să tragă de-adevăratelea. Numai că ce semănaseră culegeau; sorții le trecuseră; acum țînteau mai toți cu soarele în ochi, iar Selden fugea în zigzag, ca să-i înșele și să le încurce ținta. Făcuse cum nu se poate mai bine apucînd-o prin luminiș la deal; în felul acesta le încurcase socotelile. Dincolo de omul pe care tocmai îl ucisese sau îl rănise, nu mai era nici un pîndar. Curînd, se văzu limpede că oamenii lui Ellis se încurcaseră de-a binelea. Se auzi un șuierat de trei ori și apoi iar — de două ori. I se răspunse

din altă parte. De o parte şi de alta pădurea răsuna de larma celor ce se năpustiseră printre arborii din margine; un cerb înspăimîntat se repezi în lumină, rămase o clipă locului cu un picior ridicat şi cu nările în vînt, apoi se afundă iar în desiş.

Selden gonea înainte, sărind cînd într-o parte, cînd într-alta; săgeţile îl urmăreau din cînd în cînd, dar fără să-l nimerească. Se părea că avea sorţi să scape. Dick potrivi o săgeată în arc să-i vină într-ajutor; ba chiar şi Matcham, uitînd că nu era spre folosul lui, simţi în fundul inimii că ţine partea bietului fugar. Şi aşa, cei doi băieţandri ardeau şi tremurau de nerăbdare.

Omul se afla acum la vreo cincizeci de iarzi de ei, cînd o săgeată îl izbi. Căzu, dar se ridică pe dată; acum însă se clătina şi apucă în altă parte, de parcă ar fi fost orbit.

Dick sări în picioare şi îi făcu semn cu mîna:

— Aici! strigă el. Pe-aici! Aici e scăparea! Hai, fugi, prietene, fugi!

Dar, chiar în clipa aceea, altă săgeată îl nimeri pe Selden în umăr, între plăcile armurii şi, străbătînd prin tunică, îl trînti ca pe un bolovan la pămînt.

— Sărmanul! strigă Matcham, cu palmele împreunate.

Şi Dick rămase încremenit pe costişă, ţintă bună pentru arcaşi.

Prea puţini sorţi avea să nu-l nimerească vreo săgeată — căci haiducii erau mînioşi şi Dick îi luase pe nepusă masă din spate — cînd deodată, dintr-un colţ al pădurii, neaşteptat de aproape, un glas tunător se ridică — era glasul lui Ellis Duckworth:

— Staţi! răcni el. Nu trageţi! Prindeţi-l de viu! E Shelton cel tînăr, fiul lui Harry!

Pe loc un şuierat ascuţit ţîşni de mai multe ori. Altele răspunseră şi tot aşa mai departe. Şuieratul acesta era pesemne chemarea de luptă a lui John Drege-Tot, prin care îşi dădea poruncile.

— Uf, n-avem noroc! strigă Dick. S-a zis cu noi! Repede, Jack, hai repede!

Şi cei doi se întoarseră, rupînd-o de fugă înapoi, prin rariştea aceea de brazi ce acoperea creştetul colinei.

Capitolul VI

PÎNĂ LA ASFINŢITUL SOARELUI

Nu mai era nici o clipă de pierdut. Din toate părţile, haiducii Săgeţii Negre se îndreptau spre colină. Unii — care erau mai iuţi de picior sau nimeriseră în cîmp deschis — se aflau în frunte şi erau aproape de ţintă; alţii, apucînd-o prin vîlcele, se risipiseră spre dreapta şi spre stînga, luîndu-i pe băieţi din două părţi.

Dick se năpusti spre primul adăpost. Era o pădurice înaltă de stejari, cu pămînt tare şi fără hăţîşuri, şi cum drumul mergea la vale, o tulură prin ea, de le scăpărau călcîiele. Apoi se pomeniră într-un luminiş, căruia Dick îi dădu ocol, ţinînd-o pe stînga. După vreo două minute, ajunseră la alt luminiş, şi o apucară tot în aceeaşi parte. Şi aşa, ţinînd-o tot spre stînga, băieţii se apropiau mereu de drumul mare şi de rîul pe care-l trecuseră cu vreun ceas sau două mai devreme, în timp ce grosul urmăritorilor gonea în partea cealaltă, spre Tunstall.

Flăcăii se opriră să răsufle. Nici picior de urmăritori. Dick puse urechea la pămînt, dar nimic. Vîntul însă

tot mai foşnea prin arbori şi nu puteau desluşi prea bine zgomotele.

— Acum, la drum! făcu Dick.

Şi aşa osteniţi cum erau — Matcham mai şi şchiopăta cu piciorul rănit — îşi adunară toate puterile, coborînd în goană la vale.

După vreo trei minute îşi croiau drum printr-un desiş mărunt de brebenei. Sus, pe deasupra capetelor, arborii înalţi alcătuiau un acoperiş verde neîntrerupt. Era o pădurice cu trunchiuri drepte ca nişte coloane, cît o catedrală de înaltă, şi în afară de tufele de ilice prin care se abăteau cei doi băieţandri, era deschisă şi aşternută cu iarbă moale.

Cînd ajunseră în partea cealaltă, pătrunzînd prin ultima tufă de brebenel, dădură iar de penumbra limpede a păduricii.

— Stai! se auzi un glas.

Colo, printre trunchiurile uriaşe, la nici cincizeci de iarzi, zăriră o namilă învesmîntată în verde, abia trăgîndu-şi sufletul de cît gonise. Omul încordă arcul şi ţinti. Matcham scoase un ţipăt şi rămase locului; dar Dick se năpusti de-a dreptul spre haiduc, trăgîndu-şi jungherul din mers. Celălalt, uluit de iureşul acela cutezător, sau poate ţintuit locului de poruncile primite, nu trase; şovăi; şi pînă să-şi vină în fire, Dick îi sări în beregată şi-l răsturnă în iarbă. Omul se rostogoli pe spate, săgeata zbură într-o parte, iar arcul în cealaltă, zăngănind. Haiducul, care nu mai avea arme, îşi prinse potrivnicul în braţe, dar jungherul sclipi şi coborî de două ori. Se auzi un horcăit, apoi Dick se sculă. Omul zăcea ţeapăn, străpuns în inimă.

— Hai! făcu Dick, şi din nou o luară la sănătoasa. Matcham abia se tîra după el. Ca să fim drepţi, nu prea mergeau ei repede. Se munceau din răsputeri şi abia de

își trăgeau sufletul. Matcham simțea înțepături grozave în picior și toate i se învîrteau în jur; cît despre Dick, parcă avea plumb în genunchi. Nu se pierdură însă cu firea și goniră cît îi ținea puterile.

Nu trecu mult și ajunseră în marginea păduricii, ce se sfîrșea pe neașteptate; colo, la cîțiva iarzi înaintea lor — drumul care ducea de la Risingham la Shorby printre două ziduri netede de arbori.

Dick stătu locului; dar nici nu se oprise bine, că auzi un zvon depărtat crescînd pe măsură ce se apropia. La început i se păru că e vreo pală de vînt năprasnică, dar nu trecu mult și îl deslușì — era un tropot de cai ce se apropiau în goana mare; apoi un pîlc întreg de oșteni dădu cotul și trecînd ca un iureș pe dinaintea celor doi băieți, se topi în depărtare. Goneau de mîncau pămîntul, la voia întîmplării; unii erau răniți; cai fără călăreți galopau pe alături cu șeile însîngerate. Se vedea bine că fugiseră de la bătălia cea mare.

Larma stîrnită de trecerea lor abia se pierduse în depărtare, spre Shorby, cînd alt tropot crescu pe urmă-le și alt fugar se ivi, venind pe drum la vale; de data aceasta era unul singur și după zalele lui strălucitoare se vedea bine că e om de seamă. Puțin în urmă veneau în goană cîteva rădvane, săltînd de colo-colo, pe cînd vizitii biciuiau caii de mama focului. Pesemne că aceștia o luaseră mai din zori la sănătoasa; dar fuga lor n-avea să le fie spre folos. Căci nici nu apucaseră bine s-ajungă în dreptul celor doi băieți, care priveau uluiți, că un bărbat, într-o za prăpădită de izbituri și spumegînd de mînie, ajunse rădvanele din urmă și cu un ciot de paloș se apucă să-i doboare pe vizitii la pămînt. Cîțiva săriră de pe capră și o rupseră de fugă în codru; pe ceilalți îi tăie chiar pe locul unde ședeau, sudu:ndu-i ca pe niște

mîşei ce erau, cu un glas care nu mai avea nimic omenesc.

In vremea aceasta, larma din depărtare crescuse; huruit de căruţe, tropot de cai, strigăte şi un vuiet nedesluşit se apropiară, purtate de vînt; se vedea bine că rămăşiţele unei armate întregi se revărsau ca un talaz pe drum la vale.

Dick se încruntă. Îşi pusese în gînd să o apuce pe drumul mare, pînă la cotul ce da spre Holywood; acum însă trebuia să-şi ia seama. Recunoscuse, mai ales, steagurile conteiui Risingham şi înţelesese că Lancaster pierduse bătălia. I se alăturase oare sir Daniel şi acum era pe drumuri şi ruinat? Sau poate că trecuse de partea lui York, călcîndu-şi cuvîntul? Oricum, alegerea nu-i făcea cinste.

— Haide — făcu el încruntat şi, întorcîndu-se, o porni prin pădurice, cu Matcham şchiopătîndu-i pe urme.

O vreme străbătură pădurea în tăcere. Se înserase: soarele asfinţea dincolo, în cîmpia de peste Kettley; creştetele arborilor aureau deasupra capetelor lor; apoi umbrele se îngroşară şi coborî răcoarea nopţii.

— N-ar strica ceva demîncare! exclamă deodată Dick, oprindu-se.

Matcham se lăsă la pămînt şi începu să plîngă.

— De masa ta văd că ţi se rupe inima, dar cînd a fost vorba de viaţa unor oameni, parcă îţi împietrise inima — îi spuse Dick plin de dispreţ. Ai şapte suflete pe cuget, domnişorule John; n-am să ţi-o iert cît oi trăi!

— Pe cuget! strigă Matcham, aruncîndu-i o privire cruntă. Pe cugetul meu! Tu vorbeşti, tu care mai ai jungherul mînjit de sînge! De ce l-ai ucis pe bietul om? Te luase la ochi, dar n-a tras; erai în puterea lui şi te-a cruţat! Tot atîta vitejie să omori un om care nu se apără, cît să omori un pisoi.

Dick amuți.

— Dar l-am ucis în luptă dreaptă! Doar m-am repezit de-a dreptul în săgeata lui! strigă el.

— L-ai lovit mișelește — i-o întoarse Matcham — nu ești decît un fingău și-un fanfaron, domnișorule Dick; nu știi decît să te folosești de împrejurări; dar ia să dai de unul mai tare, să vezi cum te-ai mai tîrî la picioarele lui! Nici de răzbunare nu-ți pasă, pentru moartea tatălui tău, care-a rămas neplătită, și pentru biata lui umbră care strigă după dreptate. Dar cînd îți începe vreo sărmană vietate pe mînă, care nici pricepută nu e și nici putere n-are, ci ea ar vroi să-ți fie de ajutor, o izbești de pămînt!

Prea era mînios Dick să fi băgat în seamă cuvîntul „ea".

— Ia te uită! strigă el — ce mai poveste! Totdeauna e unul care trebuie să fie mai tare! Cel mai îndemînatic îl doboară pe cel mai nepriceput și așa se și cade. Tare ți s-ar mai cuveni o trîntească, domnișorule Matcham, pentru purtarea ta proastă și pentru că te-arăți atît de nerecunoscător. De! Cum ți-ai așternut, așa ai să dormi!

Și Dick, care cînd era mai aprins tot își ținea firea, se apucă să-și desfacă cingătoarea.

— Uite masă — făcu el întunecat.

Matcham nu mai plîngea; acum era alb ca varul, dar se uita țintă la Dick și nu se clintea. Dick făcu un pas, rotind cingătoarea. Apoi se opri, stingherit de privirile din ochii aceia mari și de chipul tras și ostenit al tovarășului lui.

— Zi că-ți ceri iertare! rosti el cu jumătate de gură.

— Ba nu — îi spuse Matcham — eu am dreptate. Hai, om fără inimă! Piciorul mă doare; sînt ostenit; și nici nu mă împotrivesc. Ce rău ți-am făcut? Hai, bate-mă, lașule!

La această nouă atîtare, Dick ridică cingătoarea, dar Matcham se trase într-o parte și se ghemui atît de înspăimîntat, că iar nu se îndură să-l bată. Lui Dick îi căzu brațul și șovăi. Se simțea caraghios.

— Dar-ar ciuma în tine, prăpăditule! făcu el. Dacă te știi așa nevolnic, ar trebui să-ți pui și lacăt la gură. Da' să mă ia dracu' dacă te bat! Și-și prinse la loc cingătoarea. De bătut n-am să te bat, dar nici de iertat n-am să te iert. Nici nu te cunoșteam; dușmanul stăpînului meu erai, dar calul ți l-am dat, merindele mi le-ai mîncat și pe deasupra mi-ai mai și spus că am inimă de piatră, că sînt mișel și fanfaron. Nu, pe sfînta liturghie, s-a umplut paharul și-a dat și peste buză! Mare lucru e să fii slab, zău așa: poți să-ți faci de cap și nimeni să nu te pedepsească; să-i șterpelești armele omului la ceas de cumpănă, dar nu cumva păgubașul să și le ia înapoi, ești slab, n-am ce zice! Se năpustește slabul cu lancea-n tine și strigă că-i slab, iar tu să-l lași să te străpungă! La dracu'! Vorbe smintite!

— Și totuși nu m-ai bătut! îi răspunse Matcham.

— Las-o încurcată — făcu Dick — las-o încurcată! Să-ți fie de învățătură. Pare-mi-se că nu te-au învățat prea bine, cu toate că arăți mai de neam, și pe urmă, nici vorbă, m-ai scos din rîu. Da, da, am uitat: sînt tot atît de nerecunoscător ca și tine. Acu', hai să mergem și dacă vrem s-ajungem la Holywood astă-seară sau mîine în zori, mai bine să ne grăbim.

Dar cu toate că Dick îi vorbise iar cu voia lui bună din totdeauna, Matcham nu-l iertase. Mînia lui, amintirea haiducului ucis și mai cu seamă cingătoarea aceea ce-i fluturase pe deasupra capului nu puteau fi uitate prea lesne.

— Am să-ţi mulţumesc, ca să nu spui că n-am obraz — spuse Matcham — dar, crede-mă, mai bine mi-aş vedea singur de drum. Codru-i mare; rogu-te, să ne despărţim aici. Ţi-am rămas îndatorat cu un prînz şi o lecţie. Drum bun!

— Bine! strigă Dick — dacă aşa ţi-e vorba, fie, lovite-ar ciuma!

Işi întoarseră spatele şi porniră fiecare în drumul lui, fără să se uite încotro, cu gîndul doar la sfada lor. Dar nici n-apucase Dick să facă zece paşi, că se auzi strigat pe nume şi Matcham veni în fugă spre el.

— Dick — spuse băiatul — nu se cade să ne despărţim ca duşmanii. Uite mîna mea şi o dată cu ea şi inima. Iţi mulţumesc nu numai aşa, ci din tot sufletul pentru binele pe care mi l-ai făcut. Drum bun!

— Bine, flăcăule — îi răspunse Dick, luînd mîna ce-i fusese întinsă — noroc, dac-o fi să fie! Numai că mie unul nu-mi prea vine a crede. Prea eşti arţăgos!

Şi aşa se despărţiră încă o dată; dar abia îşi văzu fiecare de drum, că Dick se şi repezi după Matcham.

— Ţine — făcu el — ia arbaleta mea, să nu mergi cu mîna goală!

— Arbaleta! exclamă Matcham. Nu, băiete, n-am putere s-o întind şi nici nu mă pricep să ţintesc. Aşa că nu mi-ar fi de nici un folos. Cu toate astea, îţi mulţumesc.

Intre timp se lăsase noaptea şi sub arbori nici nu-şi mai puteau deslusi unul altuia chipul.

— Mai merg o bucată cu tine — făcu Dick. E tare beznă şi aş vrea să te las măcar pe vreo potecă. Nu-mi spune mie inima bine; cine ştie, mai poţi să te rătăceşti.

Şi fără să mai adauge ceva, o porni înainte, iar celălalt din nou pe urmele lui. Bezna se îngroşa tot mai mult; doar ici-colo, în luminişuri, mai zăreau cerul stropit cu stele. Din depărtare se mai auzea, ca printr-o pînză, vuietul oştirii lui Lancaster, pusă pe fugă; dar cu fiece pas îl lăsau tot mai în urmă.

După ce merseră vreo jumătate de ceas în tăcere, dădură peste un luminiş mai mare, tot numai hăţişuri. Sclipea în lumina stelelor, acoperit cum era cu un covor de ferigi şi presărat ici-colo cu cîte o insuliţă de copaci de tisă. Se opriră locului şi cătară unul la altul.

— Ai obosit? întrebă Dick.

— Sînt atît de ostenit — îi răspunse Matcham — că m-aş lăsa jos să mor.

— Aud un susur de pîrîu — spuse Dick. Hai pînă acolo, că mor de sete!

Pămîntul cobora lin şi, în adevăr, la poale dădură peste un rîuleţ ce susura printre trestii. Se trîntiră amîndoi pe mal şi, lipîndu-şi buzele de oglinda înstelată, băură pe săturate.

— Dick — făcu Matcham — nu mai merg. Nu mă mai ţin puterile.

— Cînd coboram, am văzut o groapă în pămînt. Hai să ne vîrîm înăuntru şi să dormim.

— Din toată inima! strigă Matcham.

Groapa avea nisip pe fund şi era uscată; un moţ de mărăcini atîrna peste buza ei, acoperind-o în parte; acolo se culcară cei doi băieţi, strîngîndu-se unul în altul, să-şi ţină de cald. Uitată era cearta. Şi curînd somnul pogorî ca un nor peste ei, iar ei dormiră în pace sub picăturile de rouă şi sub stele.

Capitolul VII

CHIPUL MASCAT

Cînd se sculară, zorile abia mijeau; păsările încă nu se puseseră de-a binelea pe cîntat, ci doar ciripeau din loc în loc prin copaci; nici soarele nu se sculase încă, dar la răsărit cerul era vrîstat de culori strălucitoare. Aşa, lihniţi de foame şi frînţi de oboseală, stăteau lungiţi fără să se clintească, cuprinşi de-o moleşeală plină de desfătare. Şi cum zăceau ei astfel, dangătul unui clopot le ajunse deodată la urechi.

— Un clopot! făcu Dick, sculîndu-se. Să fim chiar atît de aproape de Holywood?

Apoi dangătul răzbi din nou, de data aceasta însă mai aproape; şi tot aşa, apropiindu-se într-una, clopotul se auzi în răstimpuri răsunînd prin tăcerea dimineţii.

— Ei, ce-o mai fi şi asta? se întrebă Dick, care se trezise de-a binelea.

— Vine cineva — îi răspunse Matcham — şi clopotul sună la fiecare pas al lui.

— Văd eu — spuse Dick. Dar dincotro? Şi ce-o fi căutînd prin pădurile Tunstall-ului? Jack — adăugă el — n-ai decît să rîzi de mine dacă vrei, dar mie dangătul ăsta înfundat nu-mi place.

— Da — făcu Matcham scuturat de un fior — parcă s-ar tîngui. De nu s-ar fi crăpat de ziuă...

Dar în clipa aceea, clopotul, zorind parcă, începu să sune mai tare şi mai grăbit, apoi se mai zbătu o dată şi o vreme amuţi.

— Parcă cel ce poartă clopotul a alergat cam cît ai spune un „tatăl nostru“ şi acum a zbughit-o la rîu şi a sărit dincolo — făcu Dick.

— Acu' a pornit-o iar agale la drum — adăugă Matcham.

— Ba nu — i-o întoarse Dick — nu merge de fel agale, se grăbeşte, nu glumă. Omului ăstuia îi e frică de pielea lui sau are vreo treabă care nu îngăduie zăbavă. N-auzi ce repede se apropie clinchetul?

— Acu-i aproape de tot — spuse Matcham.

Cei doi stăteau acum pe buza gropii şi cum groapa se afla pe o ridicătură, cuprindeau cu privirea mai tot luminişul, pînă la arborii cei groşi ce îl închideau din toate părţile.

În lumina zilei, cenuşie dar limpede, zăriră poteca albă, ca o panglică, ce rătăcea printre măceşi. Trecea cam la vreo sută de iarzi de groapă şi străbătînd tot luminişul, de la răsărit la apus. Văzînd în ce parte o apuca, Dick socoti că, mai pe ocolite, mai de-a dreptul, poteca tot la conac trebuie să ducă.

Şi pe poteca aceasta, desprinzîndu-se din margînea pădurii, o siluetă albă se ivi. Se opri o clipă locului, părînd că se uită în jur; apoi, frîngîndu-se de şale, o porni încetişor de-a curmezişul, prin bălării. La fiece pas, clopotul suna. Nu i se vedea chipul, căci era ascuns sub o glugă albă, care nici măcar găuri pentru ochi n-avea; şi omul acela părea că bîjbîie drumul pas cu pas, lovind pămîntul cu o bîtă. Cei doi flăcăi simţiră că le îngheaţă sîngele în vine.

— Un lepros! spuse Dick cu glas răguşit.

— Dacă-l atingi, mori! făcu Matcham. Hai să fugim.

— Ba nu — îi răspunse Dick. Nu vezi? E orb de-a binelea, şi se ajută cu un băţ. Să stăm locului! Vîntul bate spre potecă. O să treacă mai departe fără să dea peste noi. Vai, suflet necăjit, mai degrabă se cuvine să-i plîngem de milă!

— Am să-i plîng de milă după ce-o trece — îi răspunse Matcham.

Leprosul cel orb se afla acum la jumătate drum către ei şi chiar în clipa aceea soarele se ivi la răsărit, iar strălucirea lui îi lumină din plin gluga ce-i ascundea chipul. Odinioară, înainte ca boala aceea scîrnavă să-l fi îndoit de şale, fusese un bărbat înalt, şi chiar şi acum mersul lui era al unui om zdravăn. Clinchetul tînguitor al clopotului, ciocănitul ritmic al bățului, pînza aceea fără ochi care îi acoperea chipul şi gîndul că omul era nu numai sortit morţii şi durerii, dar şi alungat pentru totdeauna departe de atingerea semenilor lui, le umplea băieţilor sufletul de jale. Şi cu fiece pas cu care nenorocitul se apropia de ei, curajul şi puterea părea să le slăbească.

Cînd ajunse în dreptul gropii, se opri şi se întoarse spre cei doi flăcăi.

— Sfîntă Fecioară, păzeşte-ne! Ne vede! făcu Matcham cu glas scăzut.

— Sst! şuşoti Dick. Ne-aude doar! E orb, prostule!

Într-adevăr, leprosul privi sau ascultă poate, vreme de cîteva clipe. Pe urmă o porni iar, dar deodată se opri şi se întoarse, părînd că se uită la băieţi. Pînă şi Dick se făcu alb ca varul şi închise ochii, de parcă ar fi fost de ajuns să-l vadă pe lepros, ca să se molipsească şi el. Dar nu trecu mult şi clopotul începu să se audă din nou; de data asta, fără să mai şovăie, leprosul străbătu cît mai rămăsese din cîmpul de bălării şi se făcu nevăzut după arbori.

— Ne-a văzut! spuse Matcham. Aş putea să jur!

— Ţt — îi răspunse Dick, care mai prinsese curaj. Ne-a auzit doar. Se speriase, săracu'! Ia să fii tu orb şi să umbli toată viaţa prin beznă! Ai tresări la cel mai mic foşnet sau la ciripitul unei păsărele.

— Dick, dragul meu Dick, să ştii că ne-a văzut! făcu din nou Matcham. Nu aşa se poartă omul care ascultă; altfel se poartă, Dick. Omul acesta nu asculta, vedea. Să ştii că nu umblă cu gînduri curate. Ia ascultă, nu cumva s-a oprit clopoţelul?

Aşa şi era. Clopotul amuţise.

— Ba nu zău — făcu Dick — asta nu-mi mai place. Nu — spuse el din nou. Nu-mi miroase a bine. Ce-o mai fi şi asta? Pe legea mea, hai să plecăm!

— A apucat-o spre răsărit — întregi Matcham. Bunule Dick, hai noi s-o apucăm drept înainte, spre apus. Şi n-am de gînd să mă mai opresc locului, pînă nu l-oi şti departe, în urmă, pe leprosul ăsta!

— Prea eşti fricos, Jack — îi răspunse Dick. O, s-o apucăm de-a dreptul spre Holywood, aşa cît m-oi pricepe eu; şi drumul spre Holywood e la miazănoapte.

Săriră pe dată în picioare, trecură rîul pe nişte pietre şi o porniră la deal, de cealaltă parte, unde costişa se pleca mai tare spre marginea pădurii. Pămîntul era acum tot numai movilite şi văgăuni; arborii se risipiseră sau creşteau în pîlcuri; anevoie puteai da peste vreo potecă, şi băieţii o cam luaseră razna. Pe deasupra, mai erau şi sleiţi de foame şi de încercările din ajun, aşa că mergeau tare greu, tîrînd picioarele prin nisip.

Deodată ajunseră pe coama unei movile şi îl zăriră pe lepros la vreo cîteva sute de picioare înaintea lor, cum le tăia calea printr-o văgăună. Clopotul lui amuţise şi nici nu mai ciocănea pămîntul cu bîta. Mergea cu pasul iute şi sigur al omului care vede. In clipa următoare se făcu nevăzut într-un desiş.

La început flăcăii se ghemuiră după o tufă de măceş şi acolo rămaseră încremeniţi de spaimă.

— Să ştii că s-a luat după noi! spuse Dick. Să ştii că-i aşa! Ai văzut? Ţinea limba clopotului în mînă, să

nu se audă. Cerul să ne aibă în pază, că de boală nu-mi e în putere să mă apăr!

— Da' ce face acolo? strigă Matcham. Ce are de gînd? Cine a mai pomenit una ca asta, să se ia un lepros după niște bieți oameni, numai așa, de rău ce e? Păi nu de-aia are clopot, ca să se ferească oamenii de el? Dick, să știi că e ceva la mijloc!

— Nu mai vreau să știu de nimic — gemu Dick — m-au părăsit puterile și picioarele mi s-au muiat. Aibă-mă în pază sfinții din cer!

— Doar n-ai de gînd să zaci așa! strigă Matcham. Hai să ieșim la loc deschis. E mai bine, căci în felul ăsta nu mai poate să se apropie pe furiș.

— Ba nu — făcu Dick. Nu mai sînt bun de nimic și pe urmă, cine știe, poate trece mai departe!

— Atunci, încordează-ți arcul! strigă celălalt. Ce dracu', ești bărbat sau ba?

Dick își făcu semnul crucii.

— Doar n-ai de gînd să mă pui să trag într-un lepros? strigă el. Mi-ar tremura mîna! Asta nu — adăugă el — asta nu, las-o baltă! Cu oameni întregi mă bat eu, dar cu strigoi și leproși, nu. Și care din două o fi, nu știu. Oricum, cerul să ne aibă în paza lui!

— Ehei — făcu Matcham — dacă așa arată vitejia, bicisnică vietate mai e și omul! Dar de vreme ce tot nu vrei să miști un deget, să ne pitim mai bine.

In aceeași clipă se auzi un clinchet, unul singur, al clopoțelului.

— I-a scăpat limba din mînă! șușoti Matcham. Pe toți sfinții! Da' aproape mai e!

Dick însă nu-i răspunse; nu-i mai lipsea mult să-i clănțăne și dinții în gură.

Intr-un răstimp, zăriră o fîșie din veșmîntul cel alb printre tufișuri; apoi capul leprosului se iți de după un

trunchi şi păru să cerceteze cu mare băgare de seamă împrejurimile, după care se trase iar înapoi. Celor doi flăcăi, care stăteau cu toate simţurile încordate, li se părea că tufişul freamătă de la un capăt la altul de trosnetul crengilor şi de foşnet şi auzeau cum le ticăie inima la amîndoi.

Deodată, leprosul scoase un strigăt şi sări în luminiş, aproape de tot, năpustindu-se de-a dreptul spre băieţi, care o porniră urlînd care încotro. Dar înfricoşătorul lor potrivnic se repezi după Matcham; încă puţin, şi avea să-l prindă. Băiatul ţipă o dată, şi cu un ţipăt ce răsună hăt colo, prin codru, se zbătu o dată, apoi se lăsă moale şi căzu fără putere în braţele urmăritorului său.

Dick auzi ţipătul şi se întoarse. Il văzu pe Matcham căzînd şi-ntr-o clipă îşi veni din nou în fire, prinzînd puteri. C-un strigăt, în care se simţea atît mila cît şi mînia, îşi desprinse arbaleta, dar pînă să apuce să tragă, leprosul ridică mîna.

— Nu trage, Dick! se auzi un glas bine cunoscut. Nu trage, şugubăţ fără minte ce eşti! Ce! Nu-ţi mai cunoşti prietenii?

Şi punîndu-l pe Matcham jos în iarbă, îşi desfăcu gluga, descoperind chipul lui sir Daniel Brackley.

— Sir Daniel! exclamă Dick.

— Da, pe sfînta liturghie, chiar el, sir Daniel! îi răspunse cavalerul. Doar n-ai să tragi în tutorele tău, tîlharule! Dar ăsta e... Se întrerupse şi arătînd spre Matcham, întrebă: Cum îi zice ăstuia, Dick?

— Ei! făcu băiatul. Domnişorul Matcham! Nu-l cunoşti? Zicea că-l ştii.

— Da — răspunse sir Daniel — îl ştiu eu — şi chicoti. Dar uite c-a leşinat şi, zău aşa, avea şi de ce! Ei, Dick! V-am vîrît frica-n oase, aşa-i?

— Chiar așa, sir Daniel — făcu Dick și oftă din nou, numai la gîndul acesta. Cu voia ta, parcă l-aș fi întîlnit pe dracu' în carne și oase; și ca să nu mint, tot nu mi-am venit în fire. Dar de ce ai luat veșmintele astea?

Fruntea lui sir Daniel se posomorî pe dată.

— De ce? spuse el. Bine faci că-mi aduci aminte! De ce! M-am pitit ca să-mi apăr pielea asta păcătoasă, chiar în pădurea Tunstall-ului, Dick, care a mea e. N-am avut noroc în luptă; nici n-am ajuns bine acolo, că ne-a prins cu el șuvoiul fugarilor. Unde-or fi acum oștenii mei de nădejde? Habar n-am, Dick, zău așa! Ne-au doborît la pămînt. Lovitura ne-a izbit în plin; am văzut trei oameni de-ai mei căzînd și pe urmă nici pomeneală de ceilalți. Cît despre mine, am ajuns nevătămat la Shoreby și, ca să n-o pățesc cu Săgeata Neagră, am luat straiele și clopotul acesta și am apucat-o încet-încet pe poteca ce duce la conac. Nici nu mă putem travesti mai bine. Ajunge să audă doar clopotul ăsta, că pînă și cel mai zdravăn haiduc din codru o ia la sănătoasa; numai cînd îi aud clinchetul și li se taie picioarele. În cele din urmă, am dat de tine și de Matcham. Prea bine nu vedeam eu prin glugă, și aveam destule pricini să mă mir că vă găsesc laolaltă. Pe deasupra, mi-era și teamă să mă dau pe față la loc deschis, unde trebuia să merg încet și să bîjbîi drumul cu bățul. Ei, dar uite că începe să-și vină în fire și prăpăditul ăsta! adăugă el. O dușcă de vin are să-i pună inima la loc.

De sub veșmîntul lui cel lung, cavalerul scoase o sticlă pîntecoasă și se apucă să-i frece tîmplele și să-i ude buzele bolnavului, care, încet-încet, își veni în simțiri și-ncepu să se uite ba la unul, ba la altul, cu privirile lui încețoșate.

— Ce s-a întîmplat, Jack? făcu Dick. Nu era un lepros; era sir Daniel! Ia uită-te la el!

— Acu' să-mi tragi o duşcă bună! spuse cavalerul. Are să-ţi dea puteri. Pe urmă am să vă dau să îmbucaţi ceva şi o pornim tustrei spre Tunstall. Căci, Dick — urmă el, aşternînd pe iarbă de-ale mîncării, pîine şi carne — ca să vă spun drept, tare-s grăbit să mă ştiu la adăpost, între patru ziduri! Călare să fi fost, şi tot nu m-ar fi gonit aşa, din urmă; viaţa mi-e în primejdie, moşia şi bunurile aşijderea şi, colac peste pupăză, nemernicii ăştia de prin codru, care umblă să mă doboare! Dar las' că nu m-au pus încă jos! Mai ajung ei acasă cîţiva dintre flăcăii mei! Hatch are zece oameni, Selden şase. Chiar aşa; nu mai trece mult şi iar sînt tare; şi dacă s-o mai putea să-mi cumpăr şi pacea de la preanorocosul şi netrebnicul York, ei, atunci, Dick, iar sînt om şi călare pe cal!

Şi zicînd acestea, cavalerul îşi umplu cornul cu vin de Canare şi-l închină pe tăcute pupilului său.

— Selden — bîigui Dick — Selden... Şi tăcu din nou.

Sir Daniel puse jos vinul neatins.

— Ei! strigă el cu glas schimbat. Selden? Zii odată! Ce-i cu Selden?

Dick îngăimă toată istoria aceea, cum au fost pîndiţi şi măcelăriţi.

Cavalerul ascultă în tăcere; dar pe cînd asculta, chipul i se strînse de mînie şi durere.

— Ehei — strigă el — pe braţul meu drept, jur să-i răzbun! Dacă nu mi-oi ţine vorba şi dacă n-oi ucide cîte zece de fiecare, să mi se usuce braţul! L-am strivit pe Ducworth ăsta ca pe-o muscă; l-am adus la sapă de lemn; i-am pîrjolit acoperişul deasupra capului; l-am alungat de pe moşie; şi-acum se-ntoarce să mă-nfrunte? Ei lasă, Duckworth, de data asta o să-ţi meargă fulgii!

Tăcu o vreme, încruntat la chip.

— Mîncați odată! strigă el ca din senin. Și tu, de colo — adăugă către Matcham. Jură-mi să vii de-a dreptul la conac!

— Pe cinstea mea! îi răspunse Matcham.

— Ce să fac eu cu cinstea ta? strigă cavalerul. Jură-mi pe fericirea mamei tale!

Matcham făcu jurămîntul; iar sir Daniel își potrivi gluga peste față și-și pregăti clopoțelul și bîta. Cînd îl văzură din nou, așa travestit în veșmintele acelea fioroase, cei doi prieteni parcă simțiră din nou că-i trece un fior. Cavalerul se ridică pe dată.

— Mîncați mai repede! spuse el — și veniți degrabă după mine!

Zicînd acestea, o porni din nou prin pădure; trecu puțin, și se auzi clopotul însemnîndu-i calea pas cu pas, iar cei doi flăcăi, care adăstau lîngă merindele neatinse, îl auziră topindu-se în depărtare, la deal.

— Și zi așa, te duci la Tunstall? întrebă Dick.

— Da, chiar așa — îi răspunse Matcham — n-am încotro! Parcă-s mai viteaz cînd nu-i sir Daniel de față, decît cînd dau ochii cu el.

Imbucară în grabă și-o apucară pe potecă prin pădure, la deal, unde era și aerul mai proaspăt și unde stejari uriași se înălțau singuratici în mijlocul pajiștelor verzi, iar păsărelele și veveritele se veseleau pe rămurele. Mai trecură două ceasuri și o porniră la vale de cealaltă parte; acum zăreau înaintea lor, printre creștetele arborilor, zidurile roșii și acoperișurile conacului Tunstall.

— Aici ai să-ți iei rămas bun de la prietenul tău Jack, pe care n-ai să-l mai vezi niciodată — vorbi Matcham, oprindu-se locului. Hai, Dick, iartă-l dacă ți-a greșit cu ceva, căci și el te va ierta bucuros și din tot sufletul.

— De unde pînă unde? întrebă Dick. Dacă ne ducem amîndoi la Tunstall, ne-om vedea din nou, și nu o dată!

— N-ai să-l mai vezi niciodată pe bietul Matcham cel atît de sperios și care ți-a căzut ca o piatră în spinare, dar te-a culeș din rîu ; n-ai să-l mai vezi niciodată, Dick, zău !

Își desfăcu brațele și cei doi flăcăi se strînseră și se sărutară.

— Ascultă aici, Dick — urmă Matcham — am presimțiri rele. Sir Daniel nu mai e cel de odinioară ; pînă azi toate i-au mers din plin și pe ce punea mîna, aur se făcea ; acu' însă, cînd l-a ajuns și pe el și îi e viața în joc, are să se poarte ca un netrebnic cu noi. O fi el viteaz în luptă, dar în ochi i s-a cuibărit minciuna ; în privirile lui se citește frica, Dick, și frica e tot atît de haină ca și lupul ! Acu' să coborîm spre casa lui și Sfînta Fecioară să ne arate calea !

Și așa, coborîră mai departe în tăcere. In cele din urmă ajunseră dinaintea cetății din pădure a lui sir Daniel, ce se ridica umbroasă și scundă dintre turnurile rotunde, pătate de mușchi și licheni, și din apele liliachii ale șanțului. Chiar în clipa în care se iviră, poarta se deschise și puntea fu lăsată. Însuși sir Daniel, avîndu-l de o parte pe Hatch și de alta pe popă, îi aștepta să le dea binețe.

CARTEA A DOUA

CETĂȚUIA

Capitolul I

DICK PUNE INTREBĂRI

Conacul nu era prea departe de drumeagul cel desfundat din pădure. Pe dinafară arăta ca o clădire zdravănă, din piatră roşie, în patru colţuri, cu cîte un foişor rotund la fiece colţ, cu creneluri în creştet şi ochiuri de tras cu arcul. Dincolo de zid se afla o curte strîmtă. Şanţul dimprejur era lat de vreo douăsprezece picioare şi avea o singură podişcă, pe care o puteau ridica la nevoie. Era umplut cu apă ce se scurgea printr-un şănţuleţ de la un iaz din pădure şi de pe crenelurile celor două turnuri de la miazăzi îl puteai cuprinde cu ochii cît era de lung. In afară de vreo doi arbori înalţi şi groşi, care fuseseră îngăduiţi la nici o aruncătură de săgeată dincolo de ziduri, casa era ferită bine din toate părţile.

In curte, Dick văzu o parte din oşteni ce se pregăteau de apărare şi pălăvrăgeau, întunecaţi, despre sorţii izbînzii, dacă aveau cumva să fie împresuraţi. Unii ciopleau săgeţi, alţii ascuţeau săbiile care se tociseră; şi chiar pe cînd îşi vedeau aşa de treabă, clătinau din cap.

Doisprezece oameni de-ai lui sir Daniel fugiseră de pe cîmpul de bătaie şi, scăpînd ca prin urechile acului din codru, izbutiseră să ajungă teferi la conac. Trei fuseseră însă răniţi grav: doi la Risingham, în învălmăşeala fugii, şi unul pe cînd trecea pădurea, unde-l luaseră la ochi ţintaşii lui John Drege-Tot. Cu aceştia, şi mai punînd la

socoteală şi pe Hatch, sir Daniel şi Shelton cel tînăr, garnizoana se ridica la douăzeci şi doi de oameni în stare de luptă. In afară de aceasta, mai puteau pica şi alţii din clipă în clipă. Aşa că nu lipsa de oameni era primejdia.

Spaima de Săgeata Neagră era cea care apăsa asupra cugetului oştenilor. In aceste vremi atît de schimbătoare, nu prea se temeau ei de duşmanii lor făţişi din tabăra lui York. „Faţa lumii — spuneau oamenii în zilele acelea — s-ar putea să se schimbe iar — înainte de a ţi se întîmpla ceva". Dar de vecinii lor din codru tremurau, căci nu numai sir Daniel era ţinta urii lor. Oamenii lui, care nu se temuseră de pedeapsă, năpăstuiseră ţara în lung şi-n lat. Porunci straşnice fuseseră împlinite cu străşnicie; şi din ceata aceea mică la număr care şedea acum la palavre în curte, unul nu era care să nu fi fost vinovat de vreo împilare sau nelegiuire. Acum, prin sorţii războiului, sir Daniel nu mai era în stare să-şi apere uneltele; acum, după cîteva ceasuri de bătălie doar — la care mulţi dintre ei nici nu luaseră parte — iată-i ajunşi vînzători de ţară, cu streangul de gît, pe care legea nu-i mai ţinea sub scut — nişte fugari cuibăriţi într-o biată cetăţuie, care abia de putea ţine piept şi pe care o primejduia din toate părţile ura dreaptă a celor ce suferiseră din pricina lor. Şi nici semnele cumplite ale sorţii ce-i aştepta nu lipsiseră.

In cursul serii şi peste noapte nu mai puţin de şapte cai fără călăreţi veniseră pe rînd, nechezînd de spaimă, la poartă. Doi erau din ceata lui Selden. Cinci — ai oamenilor ce plecaseră pe cîmpul de luptă cu sir Daniel. In cele din urmă, puţin înainte de revărsatul zorilor, un lăncier străpuns de trei săgeţi se apropiase de şanţ, clătinîndu-se; dar chiar în clipa în care îl cărau înăuntru, îşi dăduse duhul; din cuvintele pe care le rostise pe pra-

ul morții, se vedea că trebuie să fi fost ultimul om care mai scăpase teafăr dintr-o ceată mare.

Pînă și pe chipul pîrlit de soare al lui Hatch se întrezărea paloarea spaimei; iar cînd îl trase pe Dick deoparte și află de soarta lui Selden, se prăbuși pe o bancă de piatră și plînse de-a binelea. Ceilalți, din locurile în care se aflau, șezînd pe scaune sau pe treptele de la intrare, în colțul însorit al curții, se uitară la el mirați și neliniștiți, dar nimeni nu cuteză să-l întrebe ce anume îl tulburase.

— Ei, domnișorule Shelton — făcu Hatch în cele din urmă — ei, dar ce spuneam? Cu toții ne ducem. Selden era de-ai lui; și-mi era ca un frate. Ehe, el a fost al doilea; acu' ne vine rîndul la toți! Căci ce spunea stihul ăla blestemat al lor? „In inimă neagră, săgeată neagră-i menit". Vezi bine c-așa a fost! Appleyard, Selden, Smith, moș Haumphrey, duși; și colo zace John Carter, sărmanul, strigînd, bietul păcătos, după popă!

Dick ciuli urechea. De la o fereastră joasă, aproape de locul unde stăteau ei de vorbă, gemete și șoapte îi ajunseră pînă la urechi.

— Acolo zace? întrebă el.

— Da, în cămara portarului — răspunse Hatch. Mai departe nu l-am putut duce, că e cu un picior în groapă. Cum făceam un pas și-l săltam, gata-gata să-și deie duhul. Acu' însă, pare-mi-se că tot duhul lui e cel care pătimește, fiindcă tot după popă strigă și sir Oliver nu știu de ce n-o mai fi venind. Spovedania asta are să țină, nu glumă; barem Appleyard și Selden, bieții de ei, nici n-au mai avut parte de așa ceva.

Dick se plecă pe fereastră și privi înăuntru. Chilioara era scundă și întunecată, dar izbuti să-l vadă pe oșteanul cel rănit, care zăcea gemînd pe o laviță.

— Carter, bietul meu prieten, cum îți merge? întrebă el.

— Domnișorule Shelton — îi răspunse omul în șoaptă, dar aprinzîndu-se — pe sfînta lumină a cerului, adu-mi un preot! Vai, s-a zis cu mine; n-o mai duc mult; sînt rănit de moarte. Atîta bine mai poți să-mi faci, și care să fie și cel din urmă. Du-te, de hatîrul sufletului meu păcătos, și ca om de viță ce ești, căci ce am eu pe cuget la lund are să mă ducă!

Gemu, și Dick îl auzi cum scrîșnește din dinți, de durere sau poate de spaimă.

Chiar în clipa aceea, sir Daniel se ivi în pragul casei. În mînă ținea o scrisoare.

— Flăcăi — vorbi el — ne-au izbit și de-a berbeleacul ne-am dat; de ce să n-o spunem, dacă așa e? Mai degrabă cred că se cuvine să ne săltăm cît mai iute înapoi în șa. Bătrînul Harry al VI-lea a fost înfrînt. Păi atunci să ne spălăm mîinile de el. Am un prieten bun, lordul Wensleydale, care se are bine cu ducele. Așa că i-am scris un răvaș înălțimii sale și m-am prins să-l despăgubesc pentru paguba ce-a fost și să-l slujesc cu credință în viitor. Cu siguranță c-o să plece urechea. Rugămintea fără daruri e ca și cîntecul fără muzică; l-am săturat eu de făgăduieli, băieți, că de la făgăduieli nu mă dau înapoi. Atunci, ce mai lipsește? Ehei, mare lucru, de ce să vă mint? mare lucru și greu: o ștafetă să ducă răvașul. Codrii, știți cu toții, mișună de dușmani de-ai noștri. Așa că omul trebuie să fie iute de picior; numai că fără șiretenie și băgare de seamă, totul e degeaba. Ei, care ia răvașul să-l ducă lordului Wensleydale și să vină înapoi cu răspunsul?

Un om se sculă pe dată.

— Eu, dacă așa vă e voia — spuse el — am să-mi pun pielea la bătaie!

— Ba nu, Dick Bowyer, de fel — i-o întoarse cavalerul. Nu mi-e voia aşa. De şiret, eşti şiret, dar iute nu! De cînd te ştiu, tot mocăit ai rămas!

— Dacă-i aşa, sir Daniel, aici îs! strigă altul.

— Doamne păzeşte! spuse cavalerul. Iute eşti tu, dar şiret ba! Ai fi în stare să dai buzna de-a dreptul în tabăra lui John Drege-Tot! Vă mulţumesc la amîndoi pentru îndrăzneala voastră; dar, zău aşa, nu se poate!

Apoi se oferi însuşi Hatch, dar nu i se îngădui nici lui.

— Am nevoie de tine aici, cinstite Bennet; tu eşti mîna mea dreaptă, zău aşa — îi răspunse cavalerul; şi cum vreo cîţiva oameni făcuseră cîte un pas înainte, sir Daniel alese în cele din urmă unul şi îi dădu răvaşul.

— Acum — zise el — soarta noastră atîrnă de iuţeala şi de tăcerea ta. Adu-mi răspuns bun şi pînă-n trei săptămîni îmi curăţ eu pădurea de haimanalele astea care ne-nfruntă. Dar bagă bine de seamă, Throgmorton, treaba nu-i uşoară! Trebuie să te furişezi prin întuneric şi să umbli ca vulpea; cum ai să treci tu peste Till, nu prea ştiu, că nici pe pod, nici cu bacul nu merge.

— Ştiu să înot — îi răspunse Throgmorton. Mă întorc eu teafăr, nu vă temeţi!

— Bine, prietene, du-te la chelar — îi răspunse sir Daniel. Mai întîi să te scalzi în bere de cea neagră.

Şi zicînd acestea, se întoarse în casă.

— Se pricepe el, sir Daniel, cum să le vorbească — îi spuse Hatch lui Dick în taină. Vezi, unde altul mai puţin bărbat ar fi trecut peste asta, el le vorbeşte oamenilor de la obraz. Aici e primejdia, zice, şi aici sînt piedici; şi cum vorbeşte, gata şi gluma! Pe sfînta Barbara, Asta căpitan s-a născut! Nu-i om să nu-i fi dat curaj! Ia te uită cum s-au pus iar pe treabă!

Lauda aceasta adusă lui sir Daniel trezi un gînd în capul băiatului.

— Bennet — spuse el — cum a murit tata?

— Nu mă întreba pe mine — îi răspunse Hatch. Eu unul n-am avut nici în clin nici în mînecă şi nici habar; mai mult o vorbă nu scot, domnişorule Dick. Căci, vezi domnia-ta, omului îi e îngăduit să vorbească de-ale sale; dar clevetiri şi flecăreli nu-i sînt îngăduite. Intreabă-l pe sir Oliver, da, sau pe Carter, dacă vrei, nu pe mine.

Şi Hatch o porni să-şi facă rondul, lăsîndu-l pe Dick pe gînduri.

„De ce n-o fi vrînd să-mi spună? se întrebă flăcăul. Şi de ce mi-a pomenit de Carter? Carter, ei atunci să ştii c-o fi avut vreun amestec şi el".

Intră în casă şi după ce făcu vreo cîţiva paşi printr-un coridor aşternut cu lespezi de piatră şi boltit, ajunse în uşa chiliei, unde zăcea gemînd rănitul. Cînd intră, Carter tresări de nerăbdare.

— Mi-ai adus preotul? strigă el.

— Incă nu — îi răspunse Dick. Inainte de asta trebuie să-mi spui mie ceva. Cum a murit tatăl meu, Harry Shelton?

Omul se schimbă pe dată la faţă.

— Nu ştiu — răspunse el cu îndărătnicie.

— Ba nu, ştii foarte bine — i-o întoarse Dick — nu căuta să mă-nşeli!

— Iţi spun că nu ştiu nimic — repetă Carter.

— Atunci — răspunse Dick — ai să mori ne-mpărtăşit! Am să stau aici şi n-am să mă urnesc din loc. Şi fii încredinţat că picior de popă n-are să calce aici! Căci la ce bună e pocăinţa, dacă nu vrei să îndrepţi răul la care ai fost părtaş? Fără pocăinţă, spovedania e doar batjocură!

— Nu ţi-e gîndul cum ţi-e vorba, domnişorule Dick — făcu Carter potolit. Nu se cade să ameninţi un om pe patul de moarte şi, să nu mint, nu ţi se potriveşte. Şi ori-

cîte ţi-aş încredinţa, tot de nici un folos nu ţi-ar fi. Stai, dacă aşa ţi-e voia. Ai să-mi pierzi sufletul, dar de aflat tot n-ai să afli nimic! Atîta am avut de spus!

Şi rănitul se întoarse pe cealaltă parte.

Ca să vorbim drept, pe Dick îl luase gura pe dinainte şi acum îi era ruşine de ameninţare. Totuşi, mai încercă o dată.

— Carter — făcu el — nu mă înţelege greşit. Ştiu că n-ai fost decît o unealtă în mîna altora; prostimea trebuie să dea ascultare stăpînilor, şi nu aş năpăstui-o eu pentru una ca asta. Dar iată, aflu din toate părţile că, nevîrstnic şi neştiutor cum sînt, e de datoria mea să-mi răzbun tatăl. Rogu-te, dar, bunule Carter, uită ameninţările şi dă-mi o mînă de ajutor, din toată inima şi cu pocăinţă în suflet.

Rănitul zăcea mut şi oricîte îi îndrugă Dick, tot nu izbuti să scoată o vorbă de la el.

— Bine — făcu acesta — mă duc să-l caut pe duhovnic, aşa cum ţi-e voia; căci oricît ai fi greşit împotriva mea şi alor mei, bucuros tot n-aş cădea în păcat faţă de nimeni, şi mai puţin faţă de unul care-şi dă ultima suflare.

Dar bătrînul oştean îl ascultă fără să scoată o vorbă sau să se clintească; pînă şi gemetele şi le stăpînea; şi cînd Dick se întoarse şi părăsi camera, era nespus de uimit de atîta tărie.

„Şi totuşi — îşi spuse el — la ce bun curajul fără conştiinţă? Dacă avea mîinile curate, ar fi vorbit; tăcerea lui a dezvăluit taina mai bine decît ar fi făcut-o vorbele. Da, da, adevărul răsare din toate părţile! Sir Daniel sau oamenii lui sînt făptaşii".

Dick se opri în coridorul de piatră cu o strîngere de inimă. In ceasul acesta, cînd soarta se arăta crudă cu sir Daniel, cînd arcaşii Săgeţii Negre îl împresurau şi

cînd era surghiunit de yorkiștii care izbîndiseră, trebuia oare Dick să se întoarcă împotriva omului care-l hrănise și îi dăduse învățătură, a celui care e drept că-l pedepsise cu asprime, dar îi ocrotise fără greș tinerețile? Dacă altfel nu se putea, nemiloasă îi era soarta!

„Deie domnul să fie nevinovat!" făcu el.

Apoi pași răsunară pe lespezi. Era sir Oliver, care se-ndrepta cu gravitate spre băiat.

— Vă așteaptă omul cu sufletul la gură — spuse Dick.

— Iacă, mă duc, bunule Richard! răspunse popa. Bietul Carter, nu mai are leac, sărmanul!

— Și totuși sufletul lui e mai bolnav decît trupul — îi răspunse Dick.

— L-ai văzut? îl întrebă sir Oliver, tresărind.

— Tocmai de la el vin — răspunse Dick.

— Ce-a spus... ce-a spus? se încruntă popa, cuprins de o mare nerăbdare.

— Strigă într-una după dumneavoastră, de ți se rupe inima, sir Oliver! N-ar strica să vă grăbiți, că rana lui e grea — îi spuse flăcăul.

— Glonț la el mă duc! se auzi răspunsul. Ei, fiecare cu păcatele lui! Tuturor ne e scris să ajungem ceasul din urmă, bunule Richard!

— Da, domnule, și bine ar fi dacă l-am ajunge cu inima curată! îi răspunse Dick.

Popa lăsă ochii în jos și murmurînd o binecuvîntare o porni grăbit.

„Și el! își spuse Dick — el care m-a învățat să fiu cuvios! Ei, dar ce fel de lume o mai fi și asta, dacă toți cei care-mi poartă de grijă au mîinile mînjite de sîngele tatălui meu! Răzbunare! Vai! Ce soartă crudă, dacă trebuie să mă răzbun pe prietenii mei!"

Asta îi aminti apoi de Matcham. Zîmbi la gîndul ciudatului tovarăș, apoi se întrebă unde o fi. Din clipa în

care ajunseseră la porțile conaculuĭ, băiețandrul parcă întrase în pămînt și lui Dick începu să-i fie dor să schimbe o vorbă cu el.

Trecu un ceas — slujba o cam dase peste cap sir Oliver — și ceata se strînse în sala cea mare pentru prînz. Era o încăpere lungă și scundă, așternută toată cu papură verde, iar pe pereți atîrnau scoarțe cu chipuri de oameni sălbatici și ogari adulmecînd; ici-colo spînzurau lănci și arcuri și scuturi; un foc scînteia în căminul cel mare; mai erau și bănci acoperite cu scoarțe în iungul pereților, iar în mijloc, masa, așternută frumos, își aștepta oaspeții: dar nici sir Daniel și nici soția lui nu se iviră. Lipsea și sir Oliver, iar de Matcham, nici urmă. Dick începu să se neliniștească, își aminti de presimțirile întunecate ale tovarășului lui și se întrebă dacă n-o fi pățit ceva în casa asta.

După masă dădu peste Goody Hatch, care alergă la lady Brackley.

— Goody — făcu el — unde e domnișoarul Matcham, rogu-te? Te-am văzut intrînd cu el cînd am sosit aici.

Bătrîna izbucni în rîs.

— Ei, domnișorule Dick — făcu ea — da' buni ochi mai ai în cap, zău așa! Și rîse iar.

— Unde e, zău așa? stărui Dick.

— N-ai să-l mai vezi niciodată — îi răspunse ea — niciodată! Poți să fii sigur!

— Dacă e vorba să nu-l mai văd — i-o întoarse băiatul — vreau să știu pricina. N-a venit aici de bună voie. Așa cum mă vezi, sînt apărătorul lui cel mai de nădejde și am să bag de seamă să nu i se pricinuiască nici un rău. Prea sînt multe taine aici; jocul ăsta a început să mă cam obosească!

Dar pe cînd vorbea, o mînă grea i se lăsă pe umăr. Era Bennet Hatch, care se apropiase pe nesimţite. Slujitorul făcu un semn cu degetul şi nevasta lui plecă.

— Prietene Dick — spuse el, de cum rămaseră singuri — parcă te-a lovit cu leuca. Dacă ai de gînd să-ţi vîri într-una nasul unde nu-ţi fierbe oala, mai bine mută-te aiurea, decît să mai stai la conac. Pe mine m-ai luat la întrebări ; pe Carter l-ai hărţuit ; pe paiaţa aia de popă l-ai vîrît în sperieţi cu tot felul de cimilituri. Poartă-te mai cu înţelepciune, smintitule ; şi acu', cînd te-o cheama sir Daniel, fii înţelept şi descreţeşte fruntea. Are să te întoarcă pe o parte şi pe alta cu întrebările. Vezi ce răspunzi !

— Hatch — răspunse Dick — în toate astea îmi miroase a cuget încărcat.

— Dacă nu-ţi vîri minţile-n cap, curînd are să-ţi miroasă a sînge — i-o-ntoarse Bennet. Atîta-ţi spun ! Uite că vine unul să te cheme !

In adevăr, chiar în clipa aceea, un om străbătu curtea şi-l chemă dinaintea lui sir Daniel.

Capitolul II

CELE DOUA JURĂMINTE

Sir Daniel se afla în sală şi păşea mînios pe dinaintea căminului, aşteptîndu-l pe Dick. In afară de sir Oliver, care se ţinea deoparte murmurînd şi răsfoind un ceasiov peste care sta aplecat, nu mai era nimeni.

— Ai trimis după mine, sir Daniel ? întrebă tînărul Shelton.

— Da, am trimis după tine — îi răspunse cavalerul. Ce-mi aud urechile? Atît de vitreg m-am arătat eu față de tine cînd ți-am purtat de grijă, încît te grăbești să dai crezare tuturor clevetirilor? Ori fiindcă mă vezi acum la ananghie, ai de gînd să părăsești tabăra noastră? Pe sfînta liturghie, nu așa era tatăl tău! Cînd se însoțea cu cineva, aceluia îi ținea partea, de s-ar fi năruit și pămîntul. Tu însă, Dick, ești prieten de zile bune și pare-mi-se că acum cauți să te lepezi de legămînt.

— Cu voia domniei-tale, sir Daniel, nu e așa — răspunse Dick cu tărie. Sînt recunoscător și plin de credință acolo unde se cuvine. Dar înainte să mai rostim o vorbă, îți mulțumesc și ție și lui sir Oliver; amîndoi aveți mari drepturi asupra mea, mai mult ca oricine; cîine aș fi dac-aș uita!

— Foarte bine — spuse sir Daniel; apoi, izbucnind mînios, urmă: Recunoștința și credința sînt vorbe goale, Dick Shelton; eu unul însă mă uit la fapte. În ceasul acesta de primejdie, cînd numele mi-e amenințat, cînd moșia mi-e răsluită, cînd codrii aceștia mișună de oameni care nu-și vor găsi pacea pînă nu mă vor nimici, la ce bună mi-e recunoștința? La ce bună mi-e credința? Nu mi-a mai rămas decît o mînă de oșteni; e asta recunoștință sau credință să le otrăvești inima cu șușotelile tale viclene? Să mă scutești de asemenea recunoștință! Și, la urma urmei, ce vrei? Spune-ne, și o să-ți răspundem. Dacă ai ceva împotriva mea, dă-i drumul!

— Domnule — răspunse Dick — tatăl meu a pierit cînd mai eram încă un copil. Mi-a ajuns la urechi că ar fi căzut pradă unei mișelii. Mi-a ajuns la urechi, și n-am de gînd s-o ascund, că și dumneata ai fost printre cei ce l-au pierdut. Și zău că nu voi avea cugetul împăcat și

nici din toată inima nu te voi ajuta pînă nu voi afla răspuns la îndoielile acestea.

Sir Daniel se lăsă pe o sofa moale. Își prinse bărbia-n mînă și se uită țintă la Dick.

— Și crezi tu că i-aș fi purtat de grijă fiului celui pe care l-am ucis ? întrebă el.

— Iartă-mă, rogu-te, dacă-ți voi răspunde cu neobrăzare — făcu Dick — dar știi și domnia-ta prea bine că epitropia numai pagubă n-aduce. Nu dumneata ai primit în toți anii aceștia veniturile mele și nu tot dumneata ai fost stăpîn peste oamenii mei ? Iar de însurat, cine altul are să mă însoare, decît tot dumneata ? Cît prețuiește asta, nu știu, dar ceva tot o fi prețuind. Rogu-te din nou să mă ierți, dar dacă ai fost destul de josnic să ucizi un om care ți-a fost dat în grijă, poate că de data asta ai avea pricini destule să mai făptuiești și alte nelegiuiri mai mici.

— La vîrsta ta — i-o întoarse sir Daniel, țeapăn — nu eram atît de bănuitor ca tine. Și sir Oliver, aci de față — adăugă el — de ce să fie vinovat, el, un preot, de asemenea faptă ?

— Cum e turcul și pistolul, sir Daniel — spuse Dick. Toată lumea știe că părintele nu e decît unealta ta. Acum spun ce am pe suflet ; nu e vreme de curtenie. Și tot așa cum mi-e vorba, aș vrea să fie și răspunsul. Dar văd că de una ca asta n-am parte ! Tu doar pui mereu alte întrebări. Ia aminte, sir Daniel, că în felul acesta faci să-mi crească bănuielile, în loc să le stingi.

— Am să-ți răspund deschis, domnișorule Richard — vorbi cavalerul. Aș minți dacă aș zice că nu m-ai mîniat. Dar chiar la mînie voi fi drept. Cînd vei crește și vei ajunge bărbat și nu ți-oi mai purta de grijă, atunci să vii la mine, căci n-oi mai avea de ce să mă supăr. Atunci

să vii la mine şi-am să-ţi răspund după cum meriţi, cu un pumn în gură. Pînă atunci, ai de ales: ori îţi înghiţi vorbele de ocară, îţi ţii limba şi te baţi pentru omul care te-a hrănit şi ţi-a ocrotit copilăria, ori, de nu, poarta-i deschisă şi codrii mişună de duşmani de-ai mei, du-te!

Felul în care fuseseră rostite vorbele acestea şi privirea care le însoţea îl făcură pe Dick să şovăie. Cu toate acestea, îşi dădu seama că răspuns tot nu primise.

— Nimic nu doresc mai mult, sir Daniel, decît să te cred. Încredinţează-mă că nu ai nici o vină!

— Cuvîntul meu de cinste ţi-e de ajuns, Dick? îl întrebă cavalerul.

— Da — răspunse flăcăul.

— Atunci ţi-l dau — făcu sir Daniel. Pe cuvîntul meu de cinste, pe fericirea veşnică a sufletului meu şi aşa să dau socoteală dincolo de faptele mele, că n-am avut nici parte, nici amestec la moartea tatălui tău.

Îi întinse mîna şi Dick i-o luă nesăţios. Şi nici unul din ei nu-l văzu pe preot, care, la auzul acestui greu şi mincinos jurămînt se ridicase în scaun pe jumătate, înspăimîntat şi tulburat de mustrări de cuget.

— Vai — exclamă Dick — doar un suflet mare ca al tău mă mai poate ierta! Am fost un netrebnic că m-am îndoit de tine, zău! Dar acum, uite mîna mea şi n-am să mă mai îndoiesc niciodată.

— Da, Dick — răspunse sir Daniel — te-am iertat. Tu nu cunoşti lumea şi cît de clevetitoare e.

— Cu atît mai vinovat am fost — adăugă Dick — cu cît nemernicii n-au pomenit de-a dreptul de tine, ci de sir Oliver.

Pe cînd vorbea, se-ntoarse spre preot, dar cuvîntul din urmă i se topi pe buze. Bărbatul acela înalt, roşcovan, trupeş şi trufaş, parcă se făcuse una cu pămîntul; culoarea îi pierise din obraji, mîinile şi picioarele îi erau

ca frînte şi buzele lui bîiguiau rugăciuni ; iar cînd privirile lui Dick se opriră pe neaşteptate asupră-i, scoase un răget, ca o sălbăticiune, şi-şi îngropă faţa în mîini.

Din doi paşi sir Daniel ajunse lîngă el şi-l scutură cu sălbăticie de umăr. Bănuielile lui Dick se treziră din nou.

-- Şi sir Oliver trebuie să jure — făcu băiatul. Doar pe el l-au învinuit.

— Să-jure ! spuse cavalerul.

Sir Oliver, mut, bătu aerul cu braţele.

— Ei, pe sfînta liturghie ! Trebuie să juri ! strigă sir Daniel, ieşindu-şi din fire. Aici, pe cartea asta ai să juri ! urmă el ridicînd ceaslovul care căzuse pe jos. Ce ? Mă faci să te bănuiesc ! Jură, îţi zic, jură !

Dar popii tot nu i se deschidea gura. Spaima de sir Daniel, care nu era mai prejos de spaima de jurămîntul mincinos, îl sugrumă.

Şi chiar în clipa aceea, o săgeată neagră zbîrnîi prin vitraliul cel înalt al sălii şi se înţepeni dîrdîind în mijlocul mesei celei lungi.

Cu un muget, sir Oliver se prăbuşi în nesimţire, iar cavalerul, cu Dick pe urmele lui, se năpusti în curte şi apoi în sus pe scara răsucită cea mai la îndemînă, ce ducea la creneluri. Străjile toate erau la posturi, soarele strălucea paşnic peste pajiştile verzi, punctate de arbori, şi peste colinele împădurite care închideau privelişteа. Nici urmă de împresurare.

— Dincotro a venit săgeata ? întrebă cavalerul.

— De dincolo de pădurice, sir Daniel — răspunse straja.

Cavalerul rămase o clipă pe gînduri. Apoi se întoarse spre Dick.

— Dick — făcu el — ia vezi de oamenii ăştia ; ţi-i dau în seamă. Cît despre popă, ori lămureşte treaba, ori aflu eu ce pricini nu-l lasă. Mai că încep să-ţi împărtăşesc bă-

nuielile. Are să jure, ascultă-mă pe mine, ori de nu, o să-l dovedim vinovat.

Dick îi răspunse cu destulă răceală, iar cavalerul, după ce-l străpunse cu privirea, se grăbi să se întoarcă în sala cea mare. Mai întîi se uită la săgeată. Alta asemenea nu mai văzuse pînă atunci. Şi cum o întorcea pe o parte şi pe alta, culoarea ei neagră făcu să-l treacă un fior. Şi de data aceasta scria ceva: un cuvînt — „îngropat".

— De — izbucni el — prin urmare au aflat că sînt acasă. Îngropat! Da, dar nu s-a născut încă javra aia printre ei care să mai poată dezgropa.

Sir Oliver îşi venise în fire şi începu să se tîrîie pe picioare.

— Vai, sir Daniel! gemu el — grozav jurămînt ai jurat, ai să fii afurisit în vecii vecilor!

— Da — îi răspunse cavalerul — ce e drept, am jurat, cap sec; numai că tu ai să juri şi mai amarnic. Şi ai s-o faci pe sfînta cruce de la Holywood. Bagă de seamă; pregăteşte-te! Ai să juri chiar în astă-seară.

— Cerul să te lumineze! răspunse popa. Cerul să-ţi mute gîndul de la asemenea nelegiuire!

— Ascultă, sfinţia ta — făcu sir Daniel — dacă eşti pus pe cuviosie, n-am nimic de zis, numai că te-a apucat cam tîrziu. Dar dacă ai de gînd să te porţi ca un om cu judecată, ascultă aici. Flăcăul ăsta începe să mă sîcîie ca o viespe. Am nevoie de el, căci voiam să-i tocmesc nunta. Dar îţi spun, fără ocol, că dacă mă mai sîcîie mult, are să se ducă pe urma lui tată-său. Am să dau poruncă să-l mute în odaia de peste paraclis. Dacă eşti în stare să-ţi arăţi nevinovăţia şi să-i tragi un jurămînt în lege, fără să te îngălbeneşti la faţă, s-a făcut; flăcăul are să se potolească o vreme şi am să-l cruţ. Dacă te bîlbîi însă

cumva sau te codeşti, ori nu juri de nădejde, n-are să te creadă ; şi, pe sfînta liturghie, va muri. Gîndeşte-te bine.

— Odaia de peste paraclis ! gemu preotul.

—Chiar aşa — îi răspunse cavalerul. Prin urmare, dacă vrei să-l scapi, scapă-l ; iar dacă nu, rogu-te, du-te şi lasă-mă-n pace ! Să fi fost eu pripit. de mult te-aş fi străpuns cu sabia. Că nu te mai pot îndura, omule, de laş şi bezmetic ce eşti ! Te-ai hotărît ? Vorbeşte !

— M-am hotărît — spuse preotul. Cerul să mă ierte, am să fac rău spre bine. Am să jur de hatîrul flăcăului.

— Cu atît mai bine ! făcu sir Daniel. Trimite îndată după el. Vă las singuri, dar n-am să vă scap din ochi. Am să stau aici, în firida asta din perete.

Cavalerul ridică scoarţa şi o lăsă să cadă din nou în urma lui. Apoi se auzi un resort care se deschide şi trepte scîrţîiră sub paşi.

Rămas singur, sir Oliver aruncă o privire temătoare în sus, spre peretele îmbrăcat în scoarţe şi se închină — se vedea bine — plin de spaimă şi pocăinţă.

— Dacă e în camera paraclisului — murmură popa — atunci trebuie să-l scap, chiar de-ar fi să-mi pierd sufletul.

Trecură trei minute. Dick, după care trimiseseră alt sol să-l vestească, îl găsi pe sir Oliver în picioare, dinaintea mesei, palid dar hotărît.

— Richard Shelton — spuse el — mi-ai cerut să fac un jurămînt. M-aş putea arăta nemulţumit sau m-aş putea împotrivi ; dar te ştiu de multă vreme, aşa că am să mă înduplec şi am să-ţi fac pe plac. Pe sfînta cruce din Holywood că nu l-am ucis pe tatăl tău !

— Sir Oliver — răspunse Dick — încă de cînd am citit răvaşul acela al lui John Drege-Tot am fost sigur că

așa e. Dar îngăduie-mi încă două întrebări. Dumneata nu l-ai ucis ; bine. Dar de amestecat ai fost amestecat ?

— De fel — spuse sir Oliver. Și în aceeași clipă începu să se strîmbe și să-i facă semne cu gura și cu sprîncenele, de parcă ar fi vrut să-i atragă cumva atenția, dar n-ar fi cutezat să rostească un cuvînt.

Dick se uită la el uimit ; apoi se întoarse și privi în jur în sala goală.

— Ce-ți veni ? îl întrebă el.

— Nimic, nimic — îi răspunse iute popa, netezindu-și fața ; nimic ; mi-e rău ; sînt bolnav. Te... te... rog, Dick, trebuie să plec ! Pe sfînta cruce din Holywood că nu-s vinovat nici de vreo silnicie, nici de vreo trădare ! Fie-ți de ajuns, flăcăule ; cu bine !

Și ieși din încăpere cu o sprinteneală neobișnuită.

Dick rămase țintuit locului, cu privirile rătăcind prin cameră ; pe față i se citeau tot felul de simțăminte — mirare, îndoială, bănuială, ba chiar și veselie. Treptat însă, pe măsură ce mintea i se limpezea, bănuiala i se statornici în minte, apoi, siguranța că ceva foarte rău se întîmplase îi luă locul. Ridică fruntea și chiar în aceeași clipă tresări din tot trupul. Sus, pe perete, se vedea chipul unui sălbatic la vînătoare, țesut în scoarță. Într-o mînă ținea un corn în care sufla ; cu cealaltă flutura o suliță groasă. Era negru la chip, căci voia să înfățișeze un african.

Iată ce îl făcuse pe Richard Shelton să tresară. Soarele nu mai bătea în ferestrele sălii, iar focul ardea în căminul cel încăpător, aruncînd lumini jucăușe pe tavan și covoare. Și în lumina aceasta, chipul vînătorului negru îl privise, clipind cu o pleoapă albă.

Privi mai departe la ochiul acela. Lumina sclipea pe el ca pe o nestemată ; era apos — viu. Şi iar clipi pleoapa cea albă, o secundă, apoi se făcu nevăzută.

Nici o îndoială, ochiul cel viu care îl pîndise prin gaura din scoarţă se făcuse nevăzut. Acum lumina focului nu mai sclipea pe o suprafaţă lucie.

Lui Dick i se făcu deodată frică. Avertismentele lui Hatch, semnele mute ale preotului, ochiul acela care-l pîndise din perete, toate i se grămădiră în minte. Îşi dădea seama că fusese pus la încercare, că din nou se dăduse de gol şi că de nu se întîmpla o minune, era pierdut.

„Dacă nu izbutesc să ies din casa asta — îşi spuse el — sînt un om mort ! Şi bietul Matcham, în ce cuib de şerpi l-am adus !"

Stătea aşa pe gînduri, cînd un om veni în graba mare şi îl rugă să-l ajute să-i care armele, veşmintele şi cele 2—3 cărţi ale lui în altă încăpere.

— Altă încăpere ? repetă el. De ce ? Care încăpere ?

— Cea de peste paraclis — îi răspunse trimisul.

— A stat multă vreme goală — spuse Dick pe gînduri. Ce fel de încăpere e aia ?

— Ei, una bună — îi răspunse omul. Numai că — şi coborî glasul — se zice că umblă stafii pe acolo.

— Stafii ? repetă Dick cu un fior. Habar n-aveam. Şi a cui e stafia ?

Omul se uită în jur, apoi îi şopti :

— Paracliserul de la St. John. L-au trimis într-o noapte să doarmă acolo şi dimineaţa, gata, murise. Se zice că l-a luat diavolul ; mai ales că băuse pînă tîrziu în ajun.

Dick se luă după om, frămîntat de presimţiri negre.

CAMERA DE PESTE PARACLIS

De pe creneluri nu se mai zărea nimic. Soarele se călătorea înspre apus şi în cele din urmă pieri; dar nici una din străji — care stăteau cu ochii în patru — nu zări vreo fiinţă vie în apropierea conacului Tunstall.

Cînd în cele din urmă se întunecă de-a binelea, Throgmorton fu dus într-un loc ce da peste o cotitură a şanţului: de acolo fu lăsat în apă cu cea mai mare băgare de seamă. Clipocitul pe care-l stîrni înnotînd se auzi cîteva clipe, apoi se zări o umbră ce urca pe mal lîngă crăcile unei sălcii şi se tîra prin iarbă. Vreme de o jumătate de ceas sir Daniel şi Hatch pîndiră cu urechile ciulite, dar totul se cufundase în tăcere. Solul izbutise să plece nevătămat.

Fruntea lui sir Daniel se înseninâ. Se întoarse spre Hatch.

— Bennet — făcu el — John Drege-Tot e totuşi numai un om. Uite-l că doarme! Îi venim noi de hac. N-avea grijă!

Toată după-amiaza şi seara Dick fusese mînat ba colo, ba dincolo, primi poruncă peste poruncă, pînă simţi că i se învîrte capul de atîtea însărcinări şi de graba cu care trebuiau împlinite. În tot acest timp nu-l văzu nici pe sir Oliver şi nici pe Matcham. Şi totuşi nu-i ieşeau o clipă din minte nici preotul şi nici băieţandrul acela. Îl muncea acum gîndul cum să scape din cetăţuie şi cît mai grabnic cu putinţă. Şi totuşi ar fi voit să schimbe o vorbă cu ei înainte să plece.

În cele din urmă, apucă un opaiț într-o mînă și urcă în camera lui cea nouă. Era o odaie încăpătoare, scundă și cam întunecoasă. Fereastra dădea peste șanț și cu toate că se afla atît de sus, fusese întărită cu drugi groși. Patul era bogat, cu o pernă de puf, una de levănțică și o pătură roșie, cusută cu trandafiri. De jur împrejur, la perete, se înșiruiau scrinuri încuiate și prinse în lacăte, pe care scoarțe întunecate, ce atîrnau de pereți, le ascundeau vederii. Dick dădu ocol încăperii, ridică scoarțele, ciocăni lambriurile și încercă zadarnic să deschidă vreun scrin. Se încredință că ușa era tare și bolta asemenea; apoi puse opaițul pe o măsuță și aruncă din nou o privire în jur.

De ce-i dăduseră încăperea aceasta? Era mai mare și mai frumoasă decît a lui. Să fi ascuns vreo capcană? Avea vreo intrare tainică? Era cu adevărat bîntuită de stafii? Simți cum îi îngheață sîngele-n vine.

Chiar deasupra lui, pasul greu al străjerului răsună pe tabla acoperișului. Dedesubt, știa el bine, era bolta paraclisului; iar lîngă paraclis, sala. Cu siguranță că acolo se afla o trecere tăinuită; ochiul care-l pîndise de după scoarță stătea mărturie. Și se putea prea bine ca trecerea aceea să ducă pînă în paraclis, iar dacă era așa, să dea și în camera lui.

Să fi dormit într-un asemenea loc, era o nebunie. Își puse armele la îndemînă și se așeză într-un colț, după ușă. Dacă i se pusese gînd rău, avea să-și vîndă scump pielea.

Deasupra capului, în lungul crenelurilor, se auziră pași nenumărați, chemări și parole; se schimbau străjerii.

Chiar în aceeași clipă deslușì un zgîriat în ușa încăperii; crescu; apoi o șoaptă:

— Dick, Dick, eu sînt!

Dick se repezi la uşă, trase zăvorul şi-i dădu drumul înăuntru lui Matcham. Băiatul era tare palid; într-o mînă ţinea un opaiţ, iar în cealaltă un jungher.

— Închide uşa — şopti el — repede, Dick! Casa asta este plină de iscoade; le-aud paşii cum mă urmăresc pe coridoare; le aud suflarea în dosul scoarţelor.

— Fii pe pace — îi spuse Dick — am încuiat-o! Deocamdată, sîntem la adăpost, dacă poate fi cineva la adăpost între zidurile astea. Ei, dar tare mă bucur că te văd! Pe legea mea, băiete, credeam că ai plecat. Unde te-ai ascuns?

— N-are nici o însemnătate — răspunse Matcham. De vreme ce ne-am găsit, nu mai are nici o însemnătate. Dar ia spune, Dick, eşti oare cu ochii în patru? Ţi-au spus ce au de gînd mîine?

— Nu — răspunse Dick. Ce au de gînd mîine?

— Mîine sau astă seară, nu ştiu — spuse celălalt; dar într-o bună zi, au să-ncerce să-ţi ia viaţa, Dick. Am şi dovezi, căci i-am auzit şoptindu-şi ceva; parcă aş fi fost chiar eu de faţă!

— Aşa să fie? făcu Dick. Mi-am spus şi eu.

Şi-i povesti pe de-a-ntregul păţaniile din timpul zilei.

Cînd isprăvi, Matcham se ridică şi începu, la rîndu-i, să cerceteze încăperea.

— Nu — făcu el — nu se vede nici o uşă. Cu toate acestea, sînt sigur că este una. Dick, rămîn cu tine. Dacă o fi să mori, murim împreună. Şi pot să-ţi fiu de folos, uite! Am şterpelit un jungher şi-am să fac tot ce-mi stă în putinţă! Numai că pînă una-alta, dacă ştii vreo ieşire, vreo uşă tainică pe care s-o deschidem sau vreo fereastră pe care să coborîm, cu dragă inimă aş înfrunta orice primejdie ca să fug cu tine.

— Jack — vorbi Dick — pe sfînta liturghie, eşti cel mai bun, cel mai cinstit şi cel mai viteaz suflet din toată Anglia! Dă-mi mîna, Jack!

Şi-i prinse mîna celuilalt în tăcere.

— Ascultă-mă! începu el din nou. E o fereastră, cea pe care a coborît solul. Frînghia trebuie să fi rămas în cameră. Mai e o nădejde!

— Sst! făcu Matcham.

Ascultară amîndoi. De sub duşumea pătrundea un zgomot; încetă; apoi începu din nou.

— Umblă cineva în camera de jos — şopti Matcham.

— Nici gînd — îi răspunse Dick — jos nu e nici o cameră; sîntem deasupra paraclisului. E ucigaşul meu în trecătoarea cea tăinuită! Să-l lăsăm să vină: n-are să-i meargă prea bine!

Şi scrîşni din dinţi.

— Stinge lumina! spuse celălalt. Poate că se dă de gol.

Stinseră amîndoi luminile şi se lăsă o linişte de mormînt. Dedesubt paşii răsunau înfundat, dar se desluşeau foarte bine. Se apropiară şi se depărtară de mai multe ori; apoi se auzi scîrţîitul ascuţit al unei chei ce se răsucea în broască şi din nou se lăsă tăcere adîncă.

Curînd paşii se auziră iar şi pe neaşteptate un licăr se strecură prin duşumea, într-un colţ din celălalt capăt al camerei. Crescu; un chepeng fusese deschis, lăsînd să treacă o fîşie de lumină. Văzură braţul puternic care îl împingea în sus şi Dick ridică arbaleta aşteptînd să se ivească capul.

Dar iată că se lăsă linişte din nou. Dintr-un colţ depărtat al conacului se auziră chemări: mai întîi un glas, apoi mai multe strigară un nume. Zarva aceasta îl puse de-a binelea în încurcătură pe ucigaş, căci chepengul fu

lăsat binişor la loc, iar paşii grăbiţi se înapoiară, trecură din nou pe sub cei doi băieţi şi se topiră în depărtare.

Urmă o clipă de răgaz. Dick răsuflă adînc şi-abia atunci auzi zarva care îl oprise pe ucigaş să se năpustească împotrivă-i, şi care creştea necontenit. Prin tot conacul se auzeau paşi alergînd şi uşi ce se deschideau şi se închideau, iar peste toată această zarvă, glasul lui sir Daniel răsuna chemînd-o pe „Joanna".

— Joanna ! repetă Dick. Ei, cine naiba să fie ? Doar nu-i nici o Joanna pe-aici şi nici n-a fost vreodată. Ce-o mai fi şi asta ?

Matcham tăcea. Părea că se trăsese deoparte. Doar raza palidă a unei stele pătrundea prin fereastră, iar în capătul celălalt al încăperii, unde stăteau cei doi, bezna era deplină.

— Jack — vorbi Dick — pe unde ai umblat toată ziua ? Ai văzut-o pe Joanna ?

— Nu — îi răspunse Matcham. N-am văzut-o.

— Nici n-ai auzit de ea ? urmă el.

Paşii se apropiară. Sir Daniel continua să strige pe Joanna din curte.

— Ai auzit de ea ? repetă Dick.

— Da, am auzit — răspunse Matcham.

— Cum îţi mai tremură glasul ! Ce-i cu tine ? întrebă Dick. Mare noroc cu Joanna asta ; o să mai uite de noi !

— Dick — strigă Matcham — sînt pierdut ; amîndoi sîntem pierduţi ! Să fugim cît mai e vreme ! N-or să aibă pace pînă n-or să mă găsească ! Hai, lasă-mă să plec ; pînă mă găsesc ei, poţi să fugi ! Dă-mi drumul, Dick... Bunule Dick, lasă-mă să plec !

Fata bîjbîia după zăvor, cînd în cele din urmă Dick pricepu.

— Pe sfînta liturghie! exclamă el — tu nu eşti Jack, eşti Joanna Sedley; tu eşti fata care nu voia să se mărite cu mine!

Fata se opri şi rămase nemişcată, fără să scoată o vorbă. Dick tăcu şi el o clipă; apoi vorbi iar:

— Joanna — spuse Dick — tu mi-ai scăpat viaţa mea şi eu ţi-am scăpat-o pe-a ta; şi am văzut sînge curgînd laolaltă, şi am fost prieteni, şi am fost şi duşmani, da, şi mi-am scos cingătoarea să te bat; şi în tot timpul ăsta am crezut că eşti băiat. Acum însă, sfîrşitul mă pîndeşte şi nu mai am mult, aşa că pînă nu mor, trebuie să-ţi spun: eşti cea mai bună şi mai vitează fată de sub soare, şi dacă ar fi să trăiesc, bucuros te-aş lua de nevastă; dar de mi-o fi dat să trăiesc, de mi-o fi dat să mor, te iubesc!

Ea nu-i răspunse.

— Hai — spuse el — zi ceva, Jack! Hai, fii fată bună şi spune-mi că mă iubeşti!

— Ei, Dick — strigă ea — altfel aş fi aici?

— Bine, văd eu că eşti — urmă flăcăul; să scăpăm noi de-aici, că te şi iau de nevastă; iar dac-o fi să murim, om muri şi totul are să se sfîrşească. Dar ia zi, cum de mi-ai găsit odaia?

— Am întrebat-o pe mătuşa Hatch — răspunse ea.

— Bine, mătuşa mi-e credincioasă — spuse el — şi n-are să ne dea de gol. Mai avem vreme.

Dar chiar în clipa aceea, ca şi cum ar fi voit să arate că nu aşa stăteau lucrurile, un pas răsună pe coridor şi un pumn izbi cu putere în uşă.

— Aici! strigă un glas. Deschide, domnişorule Dick, deschide!

Dick nu se urni şi nici nu răspunse.

— S-a sfîrşit cu noi! spuse fata şi-i cuprinse gîtul cu braţele.

Rînd pe rînd veniră oameni şi se strînseră dinaintea uşii. Apoi se apropie sir Daniel însuşi şi zgomotul încetă pe dată.

— Dick — strigă cavalerul — nu fi nătîng! S-au sculat şi morţii din groapă! Ştim că e aici. Deschide odată uşa, omule!

Dick tăcu mai departe.

— Jos cu ea! făcu sir Daniel.

Cît ai clipi din ochi, oamenii lui se năpustiră ca nişte bezmetici împotriva uşii, cu pumnii şi cu picioarele. Aşa zdravănă cum era şi zăvorîtă bine, tot ar fi căzut neîntîrziat, cînd deodată întîmplarea se amestecă din nou. Peste furtuna de lovituri se auzi chemarea unui străjer; apoi alta; strigăte începură să răsune de-a lungul creneiurilor, iar altele să le răspundă din pădure. La început, cînd fu dată alarma, părea că haiducii se năpustiseră asupra cetăţuii. Iar sir Daniel şi oamenii lui, lăsînd baltă iureşul împotriva camerei lui Dick, se grăbiră să apere zidurile.

— Acum — strigă Dick — sîntem scăpaţi!

Apucă patul cel mare şi vechi cu amîndouă mîinile, dar zadarnic se munci să-l urnească.

— Ajută-mă, Jack! E viaţa ta în joc; pune mîna cum se cade! strigă el.

Şi aşa, umăr lîngă umăr şi muncindu-se din răsputeri, izbutiră să tragă scheletul acela mare de stejar de-a curmezişul camerei şi-l împinseră în cele din urmă pînă-n dreptul uşii.

— Mai rău strici! îi spuse Joanna tristă. Are să intre prin chepeng.

— Ba nu — îi răspunse Dick. Nu şi-a împărţit el taina la atiţia! Prin chepeng fugim noi. Ascultă! S-a sfîrşit atacul. Ba nu, nici n-a fost!

In adevăr, atac nu fusese; altă ceată rămasă în coadă şi care venea de la Risingham de pe cîmpul înfrîngerii, îl tulburase pe sir Daniel. Scăpaseră ca prin urechile acului la adăpostul întunericului şi li se dăduse drumul prin poarta mare. Iar acum descălecau în curte, unde răsunau copitele cailor şi se auzea zăngănit de zale şi de arme.

— Acuşi se întoarce! spuse Dick. La chepeng!

Aprinse un opaiţ şi se îndreptară amîndoi spre un colţ al camerei. Descoperiră cu uşurinţă crăpătura pe unde răzbătuse raza de lumină şi luînd paloşul cel zdravăn din micul lui echipament, Dick îl vîrî adînc în crăpătură şi se lăsă cu toată greutatea pe prăsele. Chepengul se urni, se căscă de-o şchioapă şi-n cele din urmă se deschise de-a binelea. Cei doi îl înhăţară şi-l dădură peste cap. Cîteva trepte, care coborau, se deschiseră la picioarele lor; omul care venise să-l ucidă pe Dick lăsase o lumină acolo.

— Acu' — făcu Dick — ia-o tu înainte şi apucă opaiţul. Vin şi eu pe urmă, să trag chepengul.

Şi aşa, coborîră unul după altul, iar cînd Dick lăsă capacul, izbiturile porniră din nou să răsune în tăbliile uşii.

Capitolul IV

TRECĂTOAREA

Trecătoarea în care se aflau acum Dick şi Joanna era strîmtă, murdară şi scurtă. La celălalt capăt o uşă stătea întredeschisă; cu siguranţă, aceeaşi pe care omul o descuiase. Păienjeniş greu atîrna de tavan şi lespezile răsunau găunos la cel mai uşor pas.

După uşă, trecătoarea se desfăcea în două. Dick alese un drum la întîmplare şi cei doi o porniră în goană prin

găgăuna din tavanul paraclisului, iar pașii răsunau în urmă-le. La lumina aburindă a opaițului, vîrful tavanului arcuit se înălța ca spinarea unei balene. Din loc în loc se aflau găuri de iscodit — pe care ciubucăriile din partea cealaltă le ascundeau vederii; Dick se uită printr-una și zări podeaua așternută cu lespezi a paraclisului — altarul cu lumînările aprinse — și răsturnat dinaintea lui, pe trepte, pe sir Oliver, care se ruga cu brațele ridicate.

Cînd ajunseră în celălalt capăt, coborîră cîteva trepte. Trecătoarea se îngusta; unul din pereți era acum din lemn, iar prin crăpături pătrundeau glasuri omenești și licăr de făclii; dădură apoi peste o gaură rotundă cît ochiul unui om. Dick privi în jos prin ea; văzu sala și vreo zece oameni cu pieptarele pe ei, șezînd în jurul mesei, bînd zdravăn și dînd gata o plăcintă cu carne. Cu siguranță că erau o parte din cei ce sosiseră adineauri la conac.

— Aici nu-i nimic de făcut — spuse Dick. Hai să încercăm înapoi.

— Nu — îi răspunse Joanna — poate că trecătoarea duce mai departe.

Și o porniră înainte. Dar cîțiva iarzi mai încolo, gangul se sfîrșea în capul unor scări. Și se vedea bine că atîta vreme cît mai erau oșteni în sală — cu neputință să scape pe acolo.

O luară înapoi în cea mai mare grabă și se apucară să cerceteze celălalt drum. Era foarte strîmt — abia de încăpea un om mai trupeș și ba suia, ba cobora pe niște trepte, de să-ți rupi gîtul pe ele, pînă ce Dick se zăpăci de tot și nu mai știu unde se află.

Într-un tîrziu, gangul se strîmtă și mai mult, și se făcu mai scund; treptele coborau mai departe; iar zidurile de o parte și de alta erau acum umede și ca mîzga

la pîpăit; departe, înaintea lor, se auzea chiţăit şi paşi mărunţi de şobolani care o tuleau din loc.

— Trebuie să fi ajuns prin foişoare — observă Dick.

— Şi tot nu e nici o ieşire! întregi Joanna.

— Ei, una trebuie să fie! răspunse Dick.

Deodată gangul o coti în unghi ascuţit şi se opri dinaintea unor trepte. Sus se afla o lespede asemenea unui chepeng şi cei doi puseră umărul s-o dea la o parte. Era însă de neclintit.

— O ţine cineva — făcu Joanna.

— Nici gînd — răspunse Dick. Dacă era om, să fi fost el cît zece şi tot ar fi slăbit puţin. Asta însă e tare ca stînca. Trebuie să fie vreo greutate pe deasupra. N-avem nici o ieşire şi pe legea mea, bunule Jack, nici dacă ne-ar fi prins în lanţuri nu eram mai la cheremul lor. Şezi jos şi să stăm de vorbă. Mai zăbovim puţin, pe urmă ne întoarcem cînd vor băga şi ei mai puţin de seamă. Şi, cine ştie? poate să ieşim şi să avem noroc. Eu unul însă cred că s-a zis cu noi!

— Dick — strigă ea — blestemată să fie ziua cînd m-ai întîlnit! Căci, ca o fată fără de noroc şi nerecunoscătoare ce sînt, te-am adus în halul ăsta!

— Auzi vorbă! i-o întoarse Dick. Aşa a fost scris şi ce ţi-e scris, vrei nu vrei, tot trebuie să se întîmple. Acu', hai povesteşte-mi şi mie ce fel de fată eşti şi cum de-ai căzut în mîna lui sir Daniel; e mai bine decît să te jeleşti de mila ta sau de-a mea.

— Şi eu sînt orfană de tată şi de mamă, ca şi tine — spuse Joanna — şi spre marea mea nenorocire, Dick, şi deocamdată şi a ta, am zestre bogată. Lordul Foxham îmi purta de grijă. Dar într-o bună zi sir Daniel s-a apucat să cumpere de la rege dreptul meu de nuntă, şi n-a plătit el bani puţini pentru asta. Iată-mă, deci, biet prunc neînţărcat de doică, prinsă între doi oameni pu-

ternici şi bogaţi, care se încăieraseră, care din doi să mă mărite! Ei, pe urmă vremurile s-au schimbat şi-a venit alt cancelar, iar sir Daniel a cumpărat tutela mea peste capul lordului Foxham. Apoi s-au schimbat vremurile din nou şi lordul Foxham a cumpărat el dreptul de căsătorie pe care îl avea sir Daniel; şi de-atunci încoace tot mai rău s-au certat cei doi. Dar lordul Foxham m-a ţinut la el şi mi-a fost stăpîn bun. În cele din urmă trebuia să mă mărit, sau să fiu vîndută, dacă socoţi că aşa-i mai potrivit. Lordul Foxham avea să primească cinci sute de lunzi pentru mine. Băiatului îi zicea Hamley şi chiar mîine urma să se facă nunta, Dick. Să nu fi venit sir Daniel, eram măritată, zău, şi nu te-aş fi cunoscut niciodată, Dick, dragul meu Dick!

Zicînd acestea, fata îi apucă mîna şi i-o sărută cu o drăgălăşie nespusă; iar Dick i-o trase pe-a ei şi făcu la fel.

— Ei — urmă Joanna — sir Daniel m-a luat fără veste în grădină şi m-a silit să îmbrac straie bărbăteşti, mare păcat pentru o femeie; şi pe urmă, nici nu-mi vin bine. Apoi a fugit cu mine la Kettley, după cum ştii şi tu, şi mi-a spus că trebuie să te iau de bărbat; în fundul inimii însă am jurat să-l iau pe Hamley, în ciuda lui.

— Aşa! strigă Dick — va să zică-l iubeai pe Hamley?

— Ba de fel, de fel! Atîta doar că-l uram pe sir Daniel. Şi atunci, Dick, mi-ai venit tu într-ajutor şi ai fost foarte bun şi curajos, şi fără să vreau te-am îndrăgit; iar acum, dacă am putea scăpa de aici, te-aş lua de soţ din toată inima. Iar dacă soarta crudă va hotărî altminteri, tot drag ai să-mi fii. Cît timp are să-mi bată inima-n piept, am să-ţi rămîn credincioasă.

— Iar eu — vorbi Dick — care de cînd sînt nu mi-a păsat de vreo femeie, mi-a plăcut de tine încă de pe cînd

te credeam băiat. Mă înduioşaï şï nu ştiam de ce. Cînd am vrut să te bat, parcă mi-a înţepenit mîna. Iar cînd mi-ai mărturisit că eşti fată, Jack, căci eu tot Jack am să-ţi spun, am simţit că eşti anume croită pentru mine. Ascultă — spuse el rupînd vorba — vine cineva!

În adevăr, un pas greoi răsuna acum pe gang, iar şobolanii o zbughiră din nou pîlcuri-pîlcuri.

Dick cercetă locul. Cotul acela brusc îi era spre folos, căci putea trage de după zid. Lumina era însă prea aproape, aşa că se depărtă vreo cîţiva paşi şi puse opaiţul jos, în mijlocul gangului, apoi se înapoie la pîndă.

Deodată, în capul trecătoarei se ivi Bennet. Părea să fie singur şi în mînă ţinea o făclie aprinsă, aşa că era o ţintă cum nu se poate mai bună.

— Stai, Bennet! strigă Dick. Incă un pas şi eşti mort!

— Aşa, aici erai! răspunse Hatch, scrutînd întunericul. Nu te văd. Ei, bună treabă, Dick; ai pus lumina în faţă. Pe legea mea, ştiu eu că umbli cu gîndul să tragi în trupul ăsta păcătos al meu, dar tot mă bucur că ţi-a fost bună la ceva învăţătura pe care ţi-am dat-o! Acu', ia zi, ce-ai de gînd? Ce cauţi acolo? De ce să tragi într-un prieten vechi şi drag? Fata e cu tine?

— Nu, Bennet, eu sînt cel care trebuie să pun întrebări şi tu să răspunzi — i-o întoarse Dick. De ce îmi primejduiesc ei viaţa? Şi de ce vin pe furiş, ca să mă ucidă în pat? De ce trebuie să fug şi să mă ascund de prietenii printre care am trăit şi pe care nu i-am supărat niciodată?

— Domnişorule Dick, domnişorule Dick — vorbi Bennet — ce ţi-am spus eu? Eşti viteaz, dar flăcău mai nepriceput ca tine n-am pomenit de cînd sînt!

— Ei — răspunse Dick — văd că ştii tot şi că sînt vîndut de-adevăratelea! Fie şi aşa! Dar eu unul nici nu

mă clintesc din locul ăsta. Sir Daniel n-are decît să mă scoată de aici, dacă e în stare!

Hatch tăcu un răstimp.

— Ascultă — începu el din nou — mă întorc la sir Daniel să-i spun unde sînteţi şi cum v-aţi aşezat. Ca să nu mint, de aceea m-a şi trimis. Tu însă, dacă nu cumva ţi-ai pierdut minţile, pleacă mai bine pînă nu mă întorc.

— Să plec! îl îngînă Dick. De mult aş fi plecat, numai să fi ştiut cum. Chepengul nu-l pot urni.

— Pune mîna în colţ şi vezi ce găseşti acolo — îi răspunse Bennet. Frînghia lui Throgmorton mai e în camera cea cafenie. Drum bun!

Şi întorcîndu-se, Hatch pieri din nou în gangul acela şerpuitor.

Dick se întoarse degrabă să-şi ia lumina, şi făcu aşa cum îl învăţase Bennet. In perete, lîngă colţul chepengului, era o gaură adîncă. Vîrî braţul în deschizătură şi dădu peste un drug de fier, pe care-l împinse cu putere în sus. Se auzi un zgomot ca un pîrîit şi lespedea de piatră se întoarse pe dată în cerceveaua ei.

Drumul le era deschis. Ridicară chepengul fără prea multă greutate şi pătrunseră într-o încăpere boltită ce da în curte, unde vreo doi oameni cu mînecile suflecate ţesăleau caii noilor veniţi. Vreo două făclii înfipte-n inelele din perete luminau încăperea, pîlpîind.

Capitolul V

CUM A TRECUT DICK IN CEALALTA TABARA

Dick stinse opaiţul ca să nu atragă atenţia, şi o apucă pe scări în sus, apoi pe coridor. In camera cea cafenie găsi frînghia legată de scheletul unui pat vechi de cînd

lumea şi face greu. Nu fusese încă desprinsă şi flăcăul cără colacul de frînghie la fereastră, unde se apucă să-l desfăşoare încet şi cu băgare de seamă, în bezna nopţii. Joanna se ţinea lîngă el, dar pe măsură ce coarda se lungea şi Dick o desfăşura mai departe, spaima începu să-i clatine hotărîrea.

— Dick, e atît de jos ? spuse ea. Mi-e frică să încerc! Sînt sigură că am să cad, Dick!

Vorbise cînd era treaba mai grea. Dick tresări; cît mai rămăsese din colacul de frînghie îi scăpă din mînă şi capătul se prăbuşi cu un plescăit în şanţ. Pe dată, glasul unui străjer de pe creneluri strigă:

— Cine-i acolo ?

— Dar-ar ciuma ! exclamă Dick. L-am găsit pe dracu' ! Jos, apucă frînghia !

— Nu pot ! strigă ea, trăgîndu-se înapoi.

— Dacă nu poţi tu, nu pot nici eu — spuse Shelton. Cum să trec şanţul înot fără tine ? Vrei să mă laşi în drum ?

— Dick — gemu ea — nu pot ! M-au părăsit puterile !

— Pe sfînta liturghie, atunci să ştii că s-a zis cu noi ! strigă el, bătînd din picior; apoi, auzind paşi, se repezi la uşă şi încercă s-o închidă.

Dar pînă să apuce să împingă zăvorul, braţe zdravene o buşiră peste el din partea cealaltă. Dick se împotrivi o clipă; apoi, copleşit, se repezi înapoi la fereastră. Fata se prăbuşise la perete în scobitura ferestrei, mai mult moartă decît vie; încercă s-o ridice în braţe, dar trupul ei atîrna ca o cîrpă.

In aceeaşi clipă, oamenii care-mpinseseră uşa peste el îl înhăţară. Pe primul îl înjunghie dintr-o lovitură; ceilalţi, uluiţi, se dădură o clipă înapoi, iar Dick, folosindu-se de împrejurare, încălecă pervazul, apucă frînghia cu amîndouă mîinile şi se lăsă în jos.

Coarda avea noduri care uşurau coborîrea; dar Dick era atît de grăbit şi priceperea lui la asemenea îndeletnicire atît de puţină, că începu să se bălăngăne în văzduh, ca un tîlhar în streang, ba izbindu-se cu capul, ba zdrelindu-şi mîinile de zidul cel aspru de piatră. Urechile îi vîjîiau şi văzu stele sus, stele jos, oglindindu-se în şanţ şi răsucindu-se ca un vîrtej de frunze moarte în furtună. Pe urmă scăpă frînghia şi se prăbuşi cu capul înainte, în apa îngheţată.

Cînd ajunse la suprafaţă, dădu cu mîna de coarda care, abia uşurată de greutatea lui, se bălăbănea de colo-colo; deasupra capului licări o luminiţă roşie şi privind în sus, zări, la lumina cîtorva făclii şi a unui vas plin de tăciuni, capete înşirate de-a lungul creneluriloг. Văzu ochii oamenilor rotindu-se de colo-colo şi căutîndu-l pe el; era însă prea jos, iar lumina nu-l ajungea, aşa că zadarnic se uitau.

Îşi dădu seama că frînghia era foarte lungă şi începu să se zbată, înaintînd spre celălalt mal cu capul mereu deasupra. Aşa străbătu el mai mult de jumătate de drum şi ţărmul era aproape, cînd frînghia începu să-l tragă înapoi. Îşi luă inima-n dinţi, îi dădu drumul şi săltă spre ramurile mişcătoare ale sălciei, care chiar în aceeaşi seară îi veniseră într-ajutor ştafetei lui sir Daniel, cînd ajunsese la mal. Se cufundă, ieşi din nou, se cufundă iar, apoi mîna lui apucă o cracă şi cu iuţeala gîndului se trase spre desişul sălciei şi se căţără pe ea, şiruind de apă şi gîfîind, fără să-i vină să creadă că scăpase.

Numai că, trecînd şanţul, Dick stîrnise atîta zarvă cu plescăitul lui, că oamenii de pe creneluri îi aflară lesne locul. Săgeţi din arcuri şi arbalete se năpusteau puzderie-n juru-i, în noapte, dese ca o grindină; deodată zvîrliră şi o făclie — vîlvătaia fulgeră prin văzduh, în calea ei cea scurtă, se lipi o clipă de buza şanţului, unde zbucni cu

flacără mare luminînd în jur ca un foc de petrecere, apoi — ceasul bun al lui Dick! — se rostogoli în șanț și se stinse pe dată.

Dar treaba tot și-o făcuse. Țintașii mai prinseseră să vadă saicia și pe Dick pitit printre ramuri; și cu toate că flăcăul sări pe mal și-o zbughi de-i scăpărau călcîiele, nu fu de ajuns de sprinten ca să scape de săgeți. Una îl izbi în umăr, alta-l zgîrie la cap.

Durerea rănilor îi dădu aripi și abia ajunse sus, că o luă la sănătoasa, fugind drept înainte prin beznă, fără să se mai uite încotro.

Cîțiva pași săgețile îl mai urmăriră, dar curînd nu-l mai putură ajunge: și cînd în cele din urmă se opri și privi înapoi, era departe de conac, deși mai vedea făcliile mișcîndu-se de colo-colo, pe creneluri.

Se sprijini de un arbore, șiroind de sînge și de apă, lovit, rănit și singur. Ei, de data asta își scăpase el pielea și cu toate că Joanna rămăsese în urmă, în puterea lui sir Daniel, nu se dojeni pentru o întîmplare care nu-i stătuse în puteri s-o ocolească și nici nu se temu că avea s-o ajungă pe față cine știe ce nenorocire. Era el, sir Daniel, om fără inimă, dar tot n-avea să se arate crud cu o fată de neam mare, care mai avea și alți apărători, gata și în stare să-i ceară socoteală. Mai curînd avea să se grăbească s-o dea după vreun prieten de-al lui.

„Ei bine — își spuse Dick — văd eu pînă atunci cum să-i frîng grumazul mișelului. Căci, pe sfînta liturghie, cred că m-am spălat de orice recunoștință sau îndatorire față de el, iar dacă e vorba de război, cum ne-o fi norocul!“

Numai că, pînă una-alta, era într-un hal să-i plîngi de milă.

O bucată își croi el drum prin pădure, anevoie; dar fie din pricina rănilor și a beznei, fie din pricina oste-

nelii şi a minţii care parcă-i amorţise, curînd nu se mai simţi în stare nici să-şi afle drumul, nici să răzbată prin desiş şi în cele din urmă fu bucuros să se aşeze jos şi să se sprijine cu spinarea de un copac.

Cînd se trezi din toropeală, lumina sură a zorilor începuse să ia locul nopţii. O boare răcoroasă sufla printre arbori şi cum sta cu ochii ţintă înainte, doar pe jumătate treaz, zări ceva negru, care se legăna printre crengi, la vreo sută de paşi mai încolo. Lumina creştea şi-şi mai venise şi el în simţiri, aşa că izbuti în cele din urmă să deslușească lucrul acela. Un om spînzura de craca unui stejar înalt. Capul îi căzuse în piept, dar ori de cîte ori se abătea vreo suflare de vînt, trupul i se răsucea, iar picioarele şi braţele se bălăbăneau ca o jucărie caraghioasă.

Dick se ridică şi se apropie de trupul acela înfiorător, clătinîndu-se şi sprijinindu-se de arbori.

Creanga era cam la vreo douăzeci de picioare de la pămînt şi nenorocitul fusese tras atît de sus de către călăii lui, că cizmele i se bălăngăneau peste capul lui Dick, care nu le putea ajunge cu mîna. Şi cum cuşma îi fusese trasă peste faţă, era cu neputinţă să vadă cine e.

Dick privi în jur, la dreapta, la stînga şi în cele din urmă văzu că celălalt capăt al frînghiei fusese legat de trunchiul unui măceş micuţ, ce creşte, înflorit tot, sub bolta înaltă a stejarului. Cu jungherul, căci atîta îi mai rămăsese din cîte arme avusese, Shelton tăie coarda şi cu o bufnitură cadavrul se prăbuşi pe dată, grămadă la pămînt.

Dick îi scoase cuşma; era Throgmorton, ştafeta lui sir Daniel. Nu ajunsese departe cu solia lui. O hîrtie, pe care oamenii Săgeţii Negre se vedea bine că n-o băgaseră în seamă, se zărea la sîn, de sub pieptar, iar Dick, tră-

gînd-o, văzu că este scrisoarea lui sir Daniel către lordul Wensleydale.

„Ei — spuse el — să se schimbe ea lumea iar, că am eu cu ce să-l fac de ruşine pe sir Daniel, ba chiar să-l şi pun cu grumazul pe butuc!"

Vîrî hîrtia în sîn, rosti o rugăciune la căpătîiul celui mort şi o porni din nou prin codru.

Simţea însă cum i se sleiesc puterile; îi vîjîiau urechile, picioarele-i tremurau şi mintea i se înceţoşa, atîta îi slăbise sîngele pierdut. Fără îndoială că nu o dată greşise calea, dar în cele din urmă ajunse la drumul mare, pe undeva, prin apropiere de cătunul Tunstall.

Un glas aspru îi porunci să stea.

— Să stau? repetă Dick. Pe sfînta liturghie, abia de mă mai ţin picioarele!

Şi cum vorbi, aşa şi făcu, căci se întinse cît era de lung în mijlocul drumului.

Doi oameni ieşiră din desiş. Purtau scurteică verde, arbalete, tolbă şi cîte un jungher.

— Ei, Lawless — făcu cel mai tînăr — ăsta e Dick Shelton.

— Ehei, are să-l ungă la inimă pe John Drege-Tot — îi răspunse celălalt. Pe cinstea mea, a fost la război! Ei, la uite ce are aici, în scăfîrlie, o zgîrietură care trebuie să-l fi costat sînge, nu glumă!

— Şi aici, în umăr — întregi Greenshave — e o gaură care trebuie să-l fi usturat în lege. Cine să-i fi făcut una ca asta, hai? Dacă e vreunul de-ai noştri, s-a zis cu el; îi cîntă prohodul Ellis cît ai zice peşte!

— Sus cu ţîncul! spuse Lawles. Suie-mi-l în cîrcă!

După ce-l încărcă pe Dick în spinare şi-şi trecu braţele flăcăului pe după gît, prinzîndu-l zdravăn, franciscanul răspopit adăugă:

— Rămîi tu de pază, frate Greenshave. Îl duc eu singur.

Aşa că Greenshave se întoarse în ascunzătoarea lui din marginea drumului, iar Lawless o porni trudind la vale şi fluierînd din mers, pe cînd Dick, încă în nesimţire, i se odihnea pe grumaz.

Cînd ieşi din pădure, soarele se ridicase de-a binelea şi Lawless văzu cătunul Tunstall-ului răsfirîndu-se pe măgura din faţă. Liniştea părea să se fi aşternut pretutindeni, dar o strajă puternică, alcătuită din vreo zece arcaşi, se aţinea pe lîngă pod, de o parte şi de alta a drumului, şi de cum îl zăriră pe Lawless cu povara în spinare, se urniră şi puseră săgeata în coardă, ca străjeri de nădejde ce erau.

— Care eşti? strigă mai-marele lor.

— Lawless, pe sfînta cruce, doar mă ştii ca pe buzunarul tău! îi răspunse proscrisul cu dispreţ.

— Parola, Lawless! i-o întoarse celălalt.

— Ei, cerul să te lumineze, smintitule! răspunse Lawless. Păi nu eu ţi-am spus-o? Tare vă mai place să vă jucaţi de-a oştenii! Dacă ai fi în codru, mai zic şi eu; uite, na, asta e parola pe schimbul vostru: „Fleoşc cu toţi oştenii de cîrpă!"

— Lawless, îi înveţi prost pe ceilalţi; dă-ne parola, pişicher smintit ce eşti! vorbi mai-marele străjerilor.

— Şi dacă am uitat-o? întrebă celălalt.

— Dacă ai uitat-o, da' ştiu eu că minţi, pe sfînta lîturghie de nu-ţi înfig o săgeată în hoitul ăla al tău cît casa! îi răspunse primul.

— Ei, dacă nu înţelegi de şagă — spuse Lawless — să-ţi dau parola: „Duckworth şi Shelton"; şi acu', ca să vezi că nu mint, pe Shelton uite-l aici, în cîrcă, şi la Duckworth îl duc!

— Dă-i drumul, Lawless! făcu străjerul.

— Da' John unde-i? întrebă franciscanul.

— Ţine judeţ, pe sfînta liturghie, şi ia cîştigul după obicei! strigă altul din ceată.

Aşa şi era. Cînd Lawless ajunse în sat, în dreptul hanului, îl găsi pe Ellis Duckworth înconjurat de pălmaşii lui sir Daniel, şi cu dreptul ce i-l da pîlcul cel tare de arcaşi, la cîştigul pe înscrisuri. Pe feţele pălmaşilor se citea limpede cît de puţin le plăcea purtarea aceasta, căci — se împotriveau ei pe bună dreptate — în ielul acesta plăteau de două ori.

Cum află pricina care-l adusese pe Lawless, Ellis le dădu drumul celorlalţi pălmaşi şi cu mare teamă şi băgare de seamă îl duse pe Dick într-o încăpere a hanului. Acolo, rănile flăcăului fură oblojite şi cu ajutorul unor leacuri fu adus în simţiri.

— Dragul meu — vorbi Ellis, strîngîndu-i mîna — te afli în mîinile unor prieteni, care l-au iubit pe tatăl tău şi care, de dragul lui, te îndrăgesc şi pe tine. Odihneşte-te puţin, căci eşti cam bolnav. Pe urmă ai să-mi povesteşti toate cîte ţi s-au întîmplat şi găsim noi doi leac la toate.

Între timp, după ce Dick se trezi din somnul lui odihnitor, simţindu-se, e drept, încă tare slăbit, dar cu mintea mai limpede şi parcă mai zdravăn, Ellis se întoarse şi lăsîndu-se pe marginea patului, îl rugă, în amintirea tatălui lui, să-i spună cum a scăpat din conacul Tunstall. Ceva în trupul zdravăn al lui Duckworth, în chipul lui pîrlit de soare şi deschis, în ochi-i limpezi şi pătrunzători, îl făcu pe Dick să-i dea ascultare; şi-i povesti toate cîte i se întîmplaseră în ultimele două zile.

— Ei — spuse Ellis, după ce Dick isprăvi — cerul ţi-a scăpat trupul din atîtea primejdii de moarte şi pe deasupra te-a mai adus şi-n mîinile mele, care altă dorinţă mai scumpă n-am, decît să-i fiu de folos fiului ta-

tălui tău. Credincios să mi le-arăţi, văd eu de altfel că eşti om de obraz, şi i-om veni noi de hac, laolaltă, vînzătorului ăluia fătarnic!

— Vrei să dai năvală peste el? întrebă Dick.

— Păi trebuie să fii smintit să te gîndeşti la una ca asta! îi răspunse Ellis. Prea are mulţi oşteni; oamenii lui se întorc; ăia care mi s-au strecurat azi-noapte printre degete şi ţi-au picat ţie atît de bine, ăia i-au fost scăparea! Nu, Dick, dimpotrivă, tu şi cu mine, dimpreună cu vitejii noştri arcaşi, o s-o ştergem degrabă din pădure şi o să-l lăsăm pe sir Daniel în voia lui.

— Mi-e teamă să nu i se-ntîmple ceva lui Jack.

— Lui Jack! repetă Duckworth. Aha, fetişcana aia! Nu, Dick, îţi făgăduiesc că dacă pune la cale vreo căsătorie, ne pornim pe dată: pînă atunci însă, sau pînă ne-o veni vremea, să ne facem nevăzuţi, întocmai ca umbrele dimineaţa; sir Daniel are să cate şi la răsărit, şi la apus, dar de duşmani n-are să dea; şi, pe sfînta liturghie, să vezi de n-o să-şi spună că pesemne o fi aţipit şi că acum s-a trezit în patul lui! Noi doi însă, Dick, o să ne ţinem pe aproape şi cu mîinile astea ale noastre — aşa să ne ajute oştile cereşti! — o să-i frîngem cerbicea mişelului!

★

În două zile, garnizoana lui sir Daniel se întărise pînă într-atît încît acesta se încumetă să iasă şi, în fruntea a vreo patruzeci de călăraşi, ajunse fără împotrivire pînă în cătunul Tunstall. O săgeată nu zbură, un om nu se mişcă în desiş; puntea nu mai era păzită, ci stătea slobodă oricărui trecător; şi cînd trecu peste ea, sir Daniel îi văzu pe săteni privind sfioşi din prag.

Deodată, unul din ei, luîndu-şi inima în dinţi, păşi înainte şi cu plecăciuni supuse îi întinse un răvaş cavalerului.

Acesta se întunecă la chip, pe măsură ce citi cuprinsul, care suna aşa:

Către cel mai mincinos şi mai crud gentilom, sir Daniel Brackley, cavaler, acestea:

Am aflat că ai fost mincinos şi netrebnic, de la început. Mîinile tale sînt mînjite de sîngele tatălui meu; sîngele acesta nu se va spăla. Într-o bună zi vei pieri de mîna mea, atîta pot să-ţi spun; şi-ţi mai spun că dacă încerci s-o dai după alt gentilom pe Joanna Sedley, cu care sînt legat prin greu legămînt s-o iau de soţie, lovîtura se va abate şi mai curînd. Primul tău pas spre aceasta va fi primul tău pas spre mormînt.

Richard Shelton

CARTEA A TREIA

LORDUL FOXHAM

Capitolul I

CASA DE PE ŢĂRM

Trecuseră cîteva luni de cînd Richard Shelton scăpase din mîinile tutorelui său. Şi în lunile acestea multe se întîmplaseră în Anglia. Partida Lancaster-ilor, care era cu un picior în groapă, ridicase din nou capul şi cum York-iştii fuseseră înfrînţi şi risipiţi, iar căpetenia lor căsăpită pe cîmpul de luptă — o bucată de vreme, în iarna ce urmă întîmplărilor de mai sus, păru că Lancaster-ii şi-au înfrînt în cele din urmă potrivnicii.

Tîrgul Shoreby-on-the-Till mişuna de nobili din tabăra Lancaster-ilor, sosiţi de prin împrejurimi. Contele Risingham era acolo, cu trei sute de oşteni; lordul Shoreby cu două sute; sir Daniel însuşi — la mare cinste şi cu punga plină, căci iar se făcuse stăpîn cu sila pe averile altora — trăsese la o casă de-a lui, pe uliţa mare, dimpreună cu vreo şaizeci de oameni. Cu adevărat, lumea se schimbase.

Era o seară întunecoasă şi îngheţată din prima săptămînă a lui Ghenar; se lăsase ger, viscolea şi se vedea bine că avea să ningă pînă n-apuca să crape de ziuă.

Intr-o crîşmă neştiută, de pe o uliţă lăturalnică din port, trei-patru oameni beau bere la o masă şi mîncau jumări de ouă. Erau toţi asemenea — nişte flăcăi voinici cu chipul pîrlit, cu braţul tare şi privirea cutezătoare; şi cu toate că purtau doar scurteici fără podoabe, ca oamenii

de la țară, pînă și un soldățoi beat s-ar fi gîndit de două ori înainte să caute gîlceavă în asemenea adunare.

Ceva mai încolo, dinaintea focului care ardea cu vîlvătăi, ședea unul mai tînăr, aproape un băiețandru, îmbrăcat ca și ceilalți, cu toate că nu era greu să vezi din chipul lui că era de neam mai mare și ar fi avut dreptul să poarte spadă, dacă vremurile i-ar fi îngăduit-o.

— Ba nu — făcu unul din oamenii de la masă. Nu mi-e pe plac. Are să iasă rău! Nu aici e locul haiducului. Haiducului îi e drag cîmpul deschis, ascunzătoarea bună și potrivnici puțini; pe cînd aici sîntem zăvorîți într-un oraș și cît te uiți în jur, numai dușmani; și să vezi dacă, colac peste pupăză, n-o mai și ninge pînă nu se crapă de ziuă!

— E vorba de domnișorul Shelton de colo — vorbi altul, făcînd semn cu capul spre flăcăul de lîngă foc.

— Multe aș face eu pentru domnișorul Shelton — îi răspunse primul ; dar ca să ajung în ștreang, nici pentru Dumnezeu din cer, fraților!

Ușa hanului fu dată de perete și alt om intră în grabă, apropiindu-se de tînărul de lîngă foc.

— Domnișorule Shelton — grăi el — sir Daniel a ieșit cu vreo două făclii și patru arcași.

Dick (căci el era tînărul nostru prieten) se ridică pe dată.

— Lawless — făcu el — treci de strajă în locul lui John Capper. Greenshave, vino cu mine! Capper, ia-o înainte! De data asta ne ținem după el, dacă se duce la ai lui York.

In clipa următoare era afară, în ulița cufundată în beznă, și Capper, omul care abia sosise, arătă două făclii ce pîlpîiau în vînt, ceva mai încolo.

Tîrgul adormise de-a binelea; pe străzi nici ţipenie de om şi nimic nu era mai lesne decît să urmăreşti ceata aceea fără să fii băgat în seamă. Cei doi făclieri păşeau în frunte; apoi venea un om singur, cu mantaua fluturînd; iar în coadă, patru arcaşi cu arcurile pe braţ. Mergeau cu paşi grăbiţi, străbătînd uliţe întortocheate şi apropiindu-se de ţărm.

— In toate nopţile a apucat-o pe aici? întrebă Dick în şoaptă.

— Asta-i a treia noapte la rînd, domnişorule Shelton — îi raspunse Capper — şi tot la ceasul acesta a venit, şi cu însoţitori puţini, de parcă ar umbla cu gînduri ascunse.

Intre timp, sir Daniel şi cei şase oameni ai lui ajunseseră în cimp. Shorby era un tîrg fără ziduri şi cu toate că nobilii din tabăra Lancaster-ilor care se aciuaseră acolo puseseră străji puternice la drumul mare, oricine putea intra şi ieşi neştiut pe una din uliţele cele mici sau peste cîmp.

Uliţa pe care o apucase sir Daniel se sfîrşi pe neaşteptate. Inaintea lui se întindea un şir de dune, iar dintr-o parte se auzea vuietul talazurilor. Nu erau străji prin împrejurimi şi nici vreo lumină în partea aceea a tîrgului.

Dick şi cei doi haiduci se traseră mai aproape de cei pe care-i urmăreau, cînd deodată, chiar în clipa în care se strecurau afară, printre case — de unde se vedea mai bine — zăriră altă făclie, ce venea dimpotrivă.

— Ei — strigă Dick — miroase a vînzare!

In vremea aceasta sir Daniel se oprise. Făcliile fură înfipte în nisip, iar oamenii se aşezară pe jos, ca şi cum i-ar fi aşteptat pe ceilalţi.

Aceştia se apropiară în grabă. Erau doar patru — doi arcaşi, o slugă cu făclie şi un gentilom ce păşea la mijloc, învăluit într-o mantie.

—Dumneavoastră sînteţi, my lord? strîgă sir Daniel.

— Chiar eu; şi dacă cineva s-a dovedit vreodată cavaler cu adevărat, eu sînt acela — răspunse căpetenia celeilalte cete — căci cine n-ar înfrunta mai curînd uriaşi, vrăjitori sau păgîni, decît gerul ăsta năprasnic!

— Cu atît mai frumoasă vi se va părea fata, my lord, fiţi sigur de asta — răspunse sir Daniel. Ei, dar acum să mergem. Căci cu cît veţi vedea maria mai curînd, cu atît mai curînd o să plecăm acasă!

— Dar de ce o ţii aici, cinstite cavaler? întrebă celălalt. Dacă-i atît de tînără, de frumoasă şi de bogată, de ce n-o duci între suratele ei? Ai mărita-o curînd pe potrivă şi n-ar mai trebui să-ţi degere degetele şi nici vreo săgeată nu te-ar mai primejdui din beznă pe o vreme ca asta.

— V-am spus, my lord, că pricina mă priveşte — răspunse sir Daniel. Şi nici n-am de gînd s-o dezvălui. Dacă vi s-a urît cu bătrînul sir Daniel Brackley, daţi sfoară în ţară că aveţi de gînd s-o luaţi pe Joanna Sedley de soţie şi pe cinstea mea că nu mai trece mult şi aţi şi scăpat de el; o să-l găsiţi cu o săgeată în spate

In vremea aceasta, cei doi gentilomi se grăbeau printre dune; cele trei făclii mergeau înainte, plecîndu-se împotriva vîntului, risipînd nori de fum şi smocuri de flăcări; în spate veneau cei şase arcaşi.

Pe urmele lor, aproape, se ţinea Dick. Nu auzise, bineînţeles, o vorbă din această discuţie, dar în cel de-al doilea bărbat îl recunoscuse pe bătrînul lord Shorby, un om cu faimă proastă şi pe care, pînă şi sir Daniel se făcea, de faţă cu alţii, că îl osîndeşte.

Deodată se pomeniră pe ţărm. Aerul mirosea a sare; vuietul valurilor crescu; iar colo, în mijlocul unei grădini împrejmuite de un zid uriaş, se înălţa o căsuţă cu două caturi, cu grajduri şi alte acareturi.

Primul făclier descuie o poartă din zid şi după ce toată ceata intră în grădină, o închise la loc şi o încuie pe cealaltă parte.

Şi aşa, Dick şi oamenii lui nu-i mai putură urmări, afară doar dacă şi-ar fi pus în gînd să sară zidul, vîrîndu-şi astfel gîtul în laţ.

Se lăsară jos într-o tufă de măceş şi aşteptară. Licărul roşu al torţelor luneca de colo-colo, în sus şi în jos, dincolo de zid, de parcă făclierii ar fi făcut de strajă în grădină.

Trecură douăzeci de minute şi ceata ieşi, pornind-o din nou printre dune; iar sir Daniel şi baronul, după ce îşi luară rămas bun cu toată curtenia, se despărţiră, pornind-o spre casă fiecare cu alaiul şi făcliile lui.

De îndată ce vîntul le înghiţi paşii, Dick se ridică cît putu de repede, căci gerul îl înţepenise şi simţea înţepături prin tot trupul.

— Capper, ia pune umărul! spuse el.

Se îndreptară toţi spre zid; Capper se plecă, iar Dick, suindu-i-se în cîrcă, se căţără pe creastă.

— Acum, Greenshave — şopti Dick — sus după mine; lungeşte-te pe burtă ca să nu fii văzut; şi fii gata să-mi întinzi o mînă, dacă mi se-ntîmplă ceva dincolo.

Şi zicînd acestea, sări în grădină.

Era beznă s-o tai cu cuţitul. In casă nu se vedea nici o lumină. Vîntul şuiera ascuţit printe tufişurile golaşe, iar valurile băteau ţărmul; încolo nimic. Dick o porni cu băgare de seamă, bîjbîind şi împiedicîndu-se printre tufişuri, cînd deodată un scîrţîit de pietricele sub tălpi îi dădu de veste că a ajuns într-o alee.

Aici se opri şi scoţînd arbaleta pe care o ţinea ascunsă sub tunica lui cea lungă, o pregăti să se poată sluji de ea în orice clipă, şi o porni din nou, mai hotărît şi mai sigur. Poteca îl duse de-a dreptul la un pîlc de case.

Conacul părea o dărăpănătură ; ferestrele erau apărate de niște obloane prăpădite ; porțile grajdurilor stăteau date de perete și înăuntru nimic ; nici urmă de fîn în pod, nici urmă de grîne în coșar. Părea că locul fusese lăsat de izbeliște ; dar Dick avea pricini întemeiate să-și spună altfel. Cercetă locul mai departe, dădu o raită prin acareturi și încercă toate ferestrele. În cele din urmă ocoli casa și ajunse în partea ce da spre mare ; acolo, în adevăr licărea o lumină palidă la una din ferestrele de sus.

Se trase cîțiva pași înapoi, pînă i se păru că vede o umbră jucînd pe peretele încăperii. Apoi își aminti că tot bîjbîind prin grajd dăduse peste o scară și se întoarse iute s-o aducă. Scara era tare scurtă, dar ridicîndu-se pe creștetul ei, Dick izbuti să ajungă cu mîna la drugii ferestrei ; și prinzîndu-se de ei, se săltă în mîini pînă putu privi în cameră.

Înăuntru erau două femei ; pe prima o recunoscu pe dată : mătușa Hatch ; a doua, o fată înaltă și frumoasă și cu chipul grav, purtînd o rochie lungă, brodată — Joanna Sedley să fi fost ? Vechiul lui Tovarăș, Jack, pe care voise să-l croiască cu cingătoarea ?

Se lăsă înapoi pe creștetul scării, uluit. Nu și-o închipuise niciodată pe iubita lui o făptură atît de perfectă și pe dată simți cum îl cuprinde sfiala. Nu avu însă prea multă vreme să se gîndească la aceasta. Un „pst !" înfundat se auzi de aproape și se grăbi să coboare.

— Cine-i ? șopti el.

— Greenshave — sună răspunsul cu tot atîta băgare de seamă.

— Ce-i ? întrebă Dick.

— Casa e pîndită, domnișorule Shelton — îi răspunse proscrisul. N-o pîndim numai noi ; chiar în clipa în care m-am culcat pe zid am zărit oameni ce se tîrau prin întuneric și i-am auzit șuierîndu-și tainic.

— Pe legea mea — făcu Dick — ciudat! Nu erau de-ai lui sir Daniel?

— Nu, nici vorbă — răspunse Greenshave — doar dacă n-oi fi avînd orbul găinilor, altfel i-am văzut cu cîte un semn alb la cuşmă, stropit cu negru.

— Alb stropit cu negru? repetă Dick. Nu zău? E un semn pe care nu-l ştiu. Nu-i de pe aici. Bine, dacă-i aşa, să ne strecurăm cît om putea mai pe tăcute din grădină, căci nu e loc bun de apărare pe aici. Fără îndoială, sînt oameni de-ai lui sir Daniel înăuntru şi nu prea-i socoteală bună să te ia între două focuri. Apucă scara; trebuie s-o duc de unde am luat-o.

Duseră scara înapoi în grajd şi se puseră să-şi dibuie calea înapoi, pe unde intraseră.

Capper îi luase locul lui Greenshave pe creastă; le întinse mîna şi-i trase sus pe rînd.

Săriră dincolo cu băgare de seamă şi pe tăcute; şi nici nu cutezară să vorbească pînă nu se înapoiară în ascunzătoarea lor de lîngă măceş.

— Acum, John Capper — vorbi Dick — trage o fugă pînă la Shorby, să-ţi scapere călcîiele nu alta, şi adu-mi degrabă cîţi oameni oi găsi pe acolo. Locul de întîlnire e aici; dacă cumva oamenii s-au risipit şi se face dimineaţă înainte să se strîngă, întîlniţi-vă mai încolo, la intrarea în tîrg. Greenshave şi cu mine rămînem locului, de strajă. Grăbeşte-te, John Capper, şi cerul să-ţi vină într-ajutor! Acum, Greenshave — urmă el de îndată ce Capper plecă — să dăm ocol grădinii, mai pe departe. Tare aş vrea să văd dacă nu te-au înşelat ochii.

Se ţinură departe de zid şi, folosind fiecare moviliţă şi fiecare groapă, trecură două laturi fără să vadă nimic. A treia latură se înălţa chiar lîngă ţărm şi ca să iase depărtarea de care aveau nevoie, fură siliţi s-o apuce o bucată de drum prin nisip. Cu toate că era reflux destul

de departe, valurile creşteau atît de înalte, iar nisipul fusese lins pînă într-atît, că ori de cîte ori se zbătea vreun talaz, o fîşie de spumă şi apă cît toate zilele se lăţea într-o clipită peste ţărm; Dick şi Greenshave străbătură bucata asta de drum bălăcindu-se, ba pînă la glezne, ba pînă la genunchi, prin apele sărate şi îngheţate ale Mării Nordului.

Deodată, pe albeaţa îndoielnică a zidului ce împrejmuia grădina, deslușiră, ca o palidă umbră chinezească, trupul unui om ce făcea semne de zor cu amîndouă braţele. Cînd omul se lăsă din nou la pămînt, altul se ridică mai încolo şi făcu la fel. Şi aşa, ca un cuvînt de înţelegere mut, semnele acestea dădură ocol grădinii împresurate.

— Bună strajă ţin ăştia! şopti Dick.

— Să ne întoarcem în cîmp — răspunse Greenshave. Prea stăm la vedere aici; uite, vezi, cînd s-o sfărîma valul acela alb, colo în urma noastră, au să ne deslușească cum nu se poate mai bine.

— Adevărat — îi răspunse Dick. Pe ţărm cu noi şi cît mai repede!

Capitolul II

INCAIERARE IN NOAPTE

Uzi leoarcă şi înghețaţi, cei doi cutezători se înapoiară la locul lor de lîngă măceş.

— Dea domnul să izbutească Capper! vorbi Dick. Jur să aprind o lumînare la sfînta Mary din Shorby dacă vine pînă-ntr-un ceas!

— Eşti zorit, domnişorule Dick? îl întrebă Greenshave.

— Da, prietene — îi răspune Dick — căci în această casă e ascunsă doamna inimii mele, pe care o iubesc şi mă întreb cine-or fi ăştia care o împresoară în taină noaptea. Duşmani, cu siguranţă!

— Ei — făcu Greenshave — dacă vine John degrabă, o scoatem la capăt cu ei. Nu-s mai mulţi de patruzeci pe afară, socotind după cum sînt aşezate străjile şi cum stau aşa răspîndiţi, dacă ne repezim în ei, douăzeci de oameni îi risipesc ca pe vrăbii. Cu toate astea, domnişorule Shelton, de vreme ce fata tot în mîna lui sir Daniel e, ce pagubă mare dacă are să treacă într-a altuia? Cine să mai fie şi ăştia?

— Pesemne lordul Shorby — îi răspunse Dick. Cînd au venit?

— Cam pe cînd treceai zidul s-au ivit şi ei — spuse Greenshave; să tot fi fost un minut de cînd mă lungisem, că l-am şi văzut pe unul din tîlharii ăştia dînd colţul de-a buşilea.

Ultima lumină se stinsese în căsuţă pe cînd se mai bălăceau prin apa stîrnită de talazuri şi aşa, era cu neputinţă să ştii cînd aveau să dea năvală oamenii ce pîndeau în jurul grădinii. Din două rele Dick îl alegea pe cel mai mic. Tot mai bine era pentru Joanna să rămînă în paza lui sir Daniel, decît să cadă în ghearele lordului Shorby; aşa că se hotărî ca de îndată ce clădirea avea să fie luată cu asalt, să se repeadă, fără întîrziere, în ajutorul celor împresuraţi.

Dar timpul trecea şi nu se vedea nici o mişcare. Din sfert în sfert de ceas acelaşi semnal dădea ocol zidului, de parcă mai-marele lor ar fi voit să se încredinţeze că oamenii lui risipiţi erau cu ochii în patru; altfel, prin vecinătatea casei, toate încremeniseră.

Deodată începură să sosească întăririle lui Dick. Noaptea mai era încă în putere, cînd vreo douăzeci de oameni se tîrîră lîngă el în spatele măceşului.

Dick îi împărţi în două cete şi se puse în fruntea celei mai mici, încredinţînd-o pe cealaltă lui Greenshave.

— Acum, Kit — îi vorbi el acestuia — du-te cu oamenii la colţul ce dă spre ţărm. Întăriţi-vă bine şi aşteptaţi pînă auziţi că am ajuns în partea cealaltă. Tare aş vrea să întăresc faţa dinspre mare, căci acolo trebuie să fie şi căpetenia lor. Ceilalţi au s-o ia la sănătoasa şi lasă-i în plata domnului. Băgaţi însă de seamă, flăcăi, să nu care cumva să trageţi cu arcul, altfel mai nimerim vreunul de-ai noştri. Puneţi mîna pe oţel şi cu oţelul daţi-i înainte; iar dacă izbîndim, am să vă dau cîte un galben de cap, cînd m-oi întoarce la moşia mea.

Din toată strînsura aceea ciudată de oameni fără căpătîi — pe care Duckworth îi adunase ca să-şi împlinească răzbunarea, o seamă dintre cei mai cutezători şi mai pricepuţi la războaie îl urmaseră de bună voie pe Richard Shelton. Slujba ce-o făceau, căci trebuia să-i pîndească toate mişcările lui sir Daniel în tîrgul Shorbyului, nu se potrivea firii lor şi-i plictisea, ba în ultima vreme începuseră să mormăie din ce în ce mai tare şi să ameninţe că se împrăştie care încotro. In nădejdea unei bătălii voia bună le veni iar şi se pregătiră bucuroşi de luptă.

Îşi scoaseră scurteicile şi le zvîrliră deoparte. Pe dedesubt purtau care pieptare verzi, care scurte tari de piele; sub cuşmă mulţi aveau scufii bătute în plăci de fier; iar pentru atac — zale, platoşe, junghere, cîteva lănci zdravene de vînat mistreţi, o duzină de securi strălucitoare, aşa fel potrivite că s-ar fi putut lupta pînă şi cu oşteni de meserie. Arcurile, tolbele şi scurtele fură pitite în măceşi şi cele două pîlcuri porniră fără să şovăie înainte,

Cînd ajunse în partea cealaltă a casei, Dick își potrivi cei șase oameni în șir, la vreo douăzeci de iarzi de zid, și se postă cîțiva pași mai încolo, în fruntea lor. Apoi, răcnind într-un glas, se năpustiră cu toți împotriva dușmanilor.

Aceștia, cum zăceau risipiți și țepeni de frig și mai fuseseră luați și pe nepusă-masă, săriră uluiți în picioare și rămaseră locului șovăind. Dar pînă să-și vină în fire sau să vadă cîți erau la număr cei ce se năpustiseră împotrivă-le, sau cîte parale fac, alt strigăt de atac, din cealaltă parte, le ajunse la urechi. Așa că, socotindu-se pierduți, o luară la sănătoasa.

Astfel, cele două pîlcuri ale Săgeții Negre se întîlniră în fața zidului ce da spre mare și luară o parte a potrivnicilor, ca să zicem așa, între două focuri; pe cînd ceilalți o rupseră de fugă încotro vedeau cu ochii și se risipiră curînd în beznă.

Și totuși bătălia abia începuse. Proscrișii lui Dick îșî luaseră dușmanul pe nepusă-masă și aceasta era spre folosul lor; totuși numărul celor pe care îi împresuraseră îi copleșea. Marea crescuse între timp, iar țărmul era acum doar cît o panglică și pe fîșia aceasta jilavă, prinsă între valuri și zidul grădinii, se iscă în beznă o bătălie pe viață și pe moarte, mînioasă, nesigură.

Ceilalți erau bine înarmați; se repeziră fără o vorbă împotriva năvălitorilor și încăierarea se prefăcu într-o luptă corp la corp. Dick, care se năpustise primul în luptă, se luă cu trei deodată; pe primul îl tăie dintr-o lovitură, dar cum ceilalți doi se aruncară asupra lui, bucuros s-ar fi dat înapoi dinaintea iureșului lor. Unul, o namilă cît toate zilele, ai fi zis un uriaș, ținea un paloș din cele ce se apucă cu amîndouă mîinile și-l flutura pe deasupra capului ca pe-o nuielușă. Față de potrivnicul acesta cu brațul mai lung și arma mai grea, Dick, cu securea lui

cu tot, era lipsit de apărare; și dacă se mai năpustea și celălalt, băiatul ar fi căzut cu siguranță. Dar al doilea războinic, mai mic de stat și mai puțin sprinten, se opri o clipă locului să se uite-n jur prin întuneric și să asculte zvonul bătăliei.

Uriașul se folosi mai departe de împrejurare, iar Dick dădu într-una înapoi, căutînd să scape. Apoi lama ceea cît toate zilele sclipi și se abătu, iar flăcăul, sărind într-o parte și năpustindu-se înainte, izbi în dreapta și-n stînga și în sus cu securea. Un răcnet de moarte îi răspunse și pînă să apuce rănitul să mai ridice arma aceea cumplită, Dick izbi de două ori, culcîndu-l la pămînt.

În clipa următoare se încăierase, mai pe măsura lui, cu al doilea urmăritor. Prea deosebiți la stat nu erau, iar dacă omul avea arme mai bune, caci lupta cu paloșul și jungherul împotriva unei securi, și pe deasupra mai era și cu ochii în patru și iute de spadă, Dick în schimb se dovedea mai sprinten. La început, nici unul nu se arăta mai tare; dar bărbatul cel vîrstnic, folosindu-se pe nesimțite de avîntul celui tînăr, îl împinse spre locul care-i venea mai la îndemînă; și deodată Dick se pomeni că străbătuseră tot țărmul în curmeziș și că acum lupta îngropat pînă la genunchi în spuma și bășicile iscate de valuri. Aici, toată sprinteneala lui nu-i folosea la nimic și se afla la cheremul potrivnicului său; încă puțin, și tovarășii lui ar fi rămas în urmă; își dădu seama că dușmanul acesta iscusit își pusese în gînd să-l împingă tot mai departe.

Dick scrîșni din dinți. Se hotărî să pună capăt luptei pe dată; și cînd valul următor se trase înapoi, se năpusti și el înainte; feri o izbitură cu securea, apoi sări de-a dreptul în gîtul potrivnicului său. Omul se prăvăli pe spate, cu Dick peste el; iar valul următor, care venise iute în urma celuilalt, îl îngropă sub puhoiul de apă.

Cît mai era încă sub valul acela, Dick smulse jungherul din mîna necunoscutului şi se ridică triumfător.

— Dă-te prins! strigă el. Îţi las viaţa!

— Mă dau — glăsui celălalt, ridicîndu-se-n genunchi. Te baţi ca un pui neştiutor şi smintit; dar, pe sfintele oşti cereşti, te baţi vitejeşte!

Dick se înapoie pe ţărm. Lupta continua nesigură în beznă; pe deasupra mugetului răguşit al valurilor, oţelul zăngănea pe oţel şi se auzeau strigăte de durere sau de luptă.

— Du-mă la căpetenia ta, tinere! vorbi cavalerul înfrînt. Se cuvine să se oprească măcelărirea aceasta.

— Domnule — răspunse Dick — cîtă vreme vitejii aceştia mai au o căpetenie, unuia gentilom care vă vorbeşte e acela.

— Atunci, cheamă-ţi haita şi am să-i opresc şi eu pe ai mei — îi răspunse celălalt.

Atît în glasul, cît şi în purtarea fostului potrivnic se simţea că e un om de cinste şi lui Dick i se risipi orice teamă de trădare.

— Jos armele, băieţi! strigă cavalerul străin. M-am predat şi mi s-a făgăduit viaţa!

Glasul străinului suna poruncitor şi aproape pe dată zgomotul şi învălmăşala încăierării încetară.

— Lawless — strigă Dick — eşti întreg?

— Da — strigă Lawless — întreg şi voios.

— Aprinde o lumină! vorbi Dick.

— Nu-i sir Daniel aici? întrebă cavalerul.

— Sir Daniel? spuse Dick ca un ecou. Nu, pe sfînta cruce, doamne păzeşte! Nu mi-ar merge mie prea bine să fi fost el!

— Nu v-ar merge prea bine, cinstite domn? întrebă celălalt. Păi, dacă nu sînteţi de-ai lui sir Daniel, zău că nu mai pricep nimic! De ce v-aţi năpustit atunci împo-

frîva capcanei pe care am întins-o? Cu cine vă bateţi, tînărul şi aprigul meu prieten? In ce scop anume? Şi, ca să pun capăt întrebărilor, cărui cinstit gentilom m-am dat prins?

Înainte însă ca Dick să apuce să-i răspundă, un glas grăi în beznă, de aproape. Dick deslusi semnul negru şi alb al celui ce vorbea şi închinăciunea plină de umilinţă pe care o făcuse căpeteniei.

— My lord — vorbi el — dacă gentilomii aceştia sînt potrivnicii lui sir Daniel, zău că ar fi păcat să ne încăierăm cu ei; dar de zece ori mai rău ar fi să mai zăbovim, şi ei şi noi, pe aici. Căci nu se poate ca straja din casă să nu fi auzit tărăboiul din sfertul ăsta de ceas, afară doar dac-or fi morţi sau au asurzit cu toţii, şi să nu fi dat pe loc de veste în tîrg; iar dacă nu ne zorim, o să avem amîndoi de furcă cu alţi potrivnici.

— Hawksley are dreptate — întregi lordul. Cum pofteşti, sir? Incotro să ne îndreptăm?

— Din partea mea, my lord, încotro vă e voia — îi răspunse Dick. Mi se pare mie că avem unele pricini să ne legăm prieteni şi, dacă e drept că m-am purtat cam din topor la început, n-am să-i dau aşa înainte, ca un necioplit. Să ne despărţim, prin urmare, my lord, dar să ne strîngem mîna mai întîi şi să ne dăm întîlnire la ceasul şi la locul pe care îl veţi hotărî domnia-voastră, ca să ne putem înţelege.

— Prea eşti încrezător, flăcăule — vorbi celălalt; dar de astă dată ai nimerit bine. Ne vom întîlni în zorî la troiţa Sfintei Fecioare. Haideţi, flăcăi, după mine!

Străinii se făcură nevăzuţi cu o iuţeală ce părea să dea de bănuit; Dick mai dădu o dată ocol grădinii, ca să cerceteze casa din faţă. La o ferestruie de pe acoperiş zări o lumină; şi cum lumina se vedea, cu siguranţă, pînă în oraş, de la ferestrele din spate ale casei lui sir

Daniel, nu se mai îndoi că era semnalul de care se temuse Hawksley şi că mult nu mai avea să treacă pînă cînd lăncierii cavalerului din Tunstall vor veni la faţa locului.

Puse urechea la pămînt şi i se păru că desluşeşte zgomot şi tropot înfundat dinspre oraş. O porni în goană spre ţărm. Intre timp, treaba se sfîrşise; pînă şi ultimul cadavru fusese uşurat de arme, iar patru oameni o şi porniseră prin apă să-l încredinţeze milosteniei străfundurilor.

După cîteva minute, cînd de pe uliţele învecinate ale Shorby-ului se năpustiră vreo patruzeci de călăreţi, ce se echipaseră în grabă şi acum goneau pe armăsarii lor, în jurul casei de pe ţărm se lăsase tăcerea şi nu mai era ţipenie de om.

Intre timp, Dick şi oamenii lui se înapoiaseră la crîşma „Capra şi cimpoaiele" ca să mai prindă cîteva ceasuri de somn înainte de întîlnirea din zori.

Capitolul III

TROIŢA SFINTEI FECIOARE

Troiţa Sfintei Fecioare era aşezată ceva mai încolo de Shorby la marginea pădurii Tunstall. Două drumuri se încrucişau acolo: unul de la Holywood, ce o apuca prin pădure; celălalt, de la Risingham, pe care am văzut rămăşiţele oştirii lui Lancaster fugind în neorînduială. Aici se tăiau drumurile şi o porneau înainte, la vale, spre Shorby. Ceva mai înapoia răscrucii acesteia, creasta unei

coline era împodobită cu o troiță bătrînă și bătută de vînturi.

Aici, prin urmare, pe la vreo șapte dimineața, sosi Dick. Era un ger cumplit, pămîntul se făcuse sur și argintiu de atîta chiciură, iar ziua se ivi la răsărit învești mîntată în straie purpurii și portocalii.

Dick se lăsă pe prima treaptă a crucii, se strînse bine în mantie și privi cu băgare de seamă în jur. Mult nu trecu și pe calea dinspre Holywood un gentilom, într-o armură nespus de bogată și scînteietoare, și înfășurat într-o mantie din blănurile cele mai scumpe, se apropie la pas pe un armăsar falnic. In urmă-i, la douăzeci de pași, venea un pîlc de lăncieri ; cînd văzură locul de întîlnire, aceștia se opriră, iar gentilomul cu mantie de blană își urmă mai departe drumul, singur.

Avea viziera ridicată și dedesubt se vedea un chip impunător și semeț, ce se potrivea prea bine veșmintelor și armelor lui. Dick se ridică, puțin intimidat, de lîngă troiță și o porni la vale, să-i iasă ostaticului în drum.

— Mulțumesc, my lord, că ați venit la vreme — spuse el, închinîndu-se pînă la pămînt. Binevoiți, my lord, să descălecați ?

— Ești singur, tinere ? întrebă celălalt.

— Ei, nu-s eu chiar atît de prost — îi răspunse Dick — și ca să fiu deschis cu domnia-voastră, pădurile de o parte și de alta a crucii mișună de preacinstiții mei tovarăși, cu armele la îndemînă.

— Înțelept ai făcut — spuse lordul. Și cu atît mai mult îmi place, cu cît aseară te-ai luptat ca un bezmetic, de îmi venea mai curînd să cred că vei fi fost vreun sarazin sălbatic, decît un oștean creștin. Dar nu se cade să mă plîng tocmai eu, care am fost înfrînt !

— E drept că ați fost înfrînt, my lord, de vreme ce ați căzut astfel — îi răspunse Dick — dar să nu-mi fi

venit valurile într-ajutor, eu aş fi fost cel învins. Domnia-voastră aţi binevoit să-mi lăsaţi vreo cîteva semne cu jungherul, care încă nu mi-au trecut. Pe scurt, my lord, socot că am avut parte de toată primejdia şi tot folosul pe care-l putea aduce încăierarea aceea oarbă de pe ţărm.

— Eşti destul de şiret ca să nu mai dai însemnătate acestui lucru — îi spuse necunoscutul.

— Ba nu, my lord, nu-s şiret — îi răspunse Dick — căci nu vreau să trag nici un folos pentru mine. Dar cînd văd la lumina zilei un cavaler atît de viteaz, care a fost înfrînt nu numai de spada mea, ci şi de soartă, de întuneric şi de talazurile mării, şi cît de lesne ar fi putut lua bătălia altă întorsătură cu un oştean atît de neîncercat şi stîngaci ca mine, să nu vi se pară ciudat, my lord, că biruinţa m-a uluit.

— Bine ai grăit — spuse străinul. Numele dumitale?

— Cu voia dumneavoastră, Shelton — răspuse Dick.

— Eu sînt lordul Foxham — întregi celălalt.

— Păi atunci, my lord, dacă-mi îngăduiţi, sînteţi tutorele celei mai fermecătoare fete din toată Anglia — răspunse Dick; dacă e vorba de răscumpărarea dumneavoastră şi a celor cu care aţi fost luat prins pe ţărm, nu va fi tocmeala prea grea. Mă rog, my lord, bunăvoinţei şi milei voastre, să-mi încredinţeze mîna Joannei Sedley; iar dumneavoastră, fiţi liber, dimpreună cu oamenii aceştia şi (dacă binevoiţi), primiţi recunoştinţa şi slujba mea pînă la moarte.

— Nu cumva eşti pupilul lui sir Daniel? Aşa mi se pare că am auzit, dacă într-adevăr eşti feciorul lui Harry Shelton — spuse lordul Foxham.

— Binevoiţi să descălecaţi, my lord. Bucuros vă voi spune cine sînt, care mi-e starea şi de ce mă arăt atît de cutezător în cererea mea. Rogu-le, my lord, şezi pe trep-

tele acestea şi ascultă-mă pînă la capăt. Apoi judecă-mă cu îngăduinţă.

Şi zicînd acestea, Dick îi întinse o mînă lordului Foxham să descalece, îl însoţi la deal pînă sub poalele troiţei, îl pofti să şadă chiar pe locul lui şi rămînînd în picioare cuviincios, dinaintea nobilului ostatic, îi istorisi toate prin cîte trecuse pînă la întîmplările din ajun.

Lordul Foxham ascultă grav şi, după ce Dick isprăvi, spuse :

— Domnişorule Shelton, eşti un tînăr gentilom plin de noroc, dar şi de nenoroc. Dar de oricît noroc ai avut parte, ţi s-a cuvenit pe deplin. Şi oricît nenoroc ţi-a fost dat, nu l-ai meritat. Fii împăcat acum, căci ai găsit un prieten care nici de putere, nici de trecere nu e lipsit. Cît despre tine, deşi nu se potriveşte unui om de neam să se înhăiteze cu proscrişi, trebuie să mărturisesc că eşti şi viteaz, şi om de cinste ; tare primejdios în luptă şi plin de curtenie în vreme de pace ; un tînăr cu o fire minunată şi purtare frumoasă. Iar dacă e vorba de moşiile tale, n-ai să ai parte de ele pînă nu se vor schimba împrejurările din nou ; atîtă vreme cît Lancaster e mai tare, sir Daniel are să se bucure de ele. Cu pupila mea însă, altfel stau lucrurile ; i-am făgăduit-o mai de mult unui gentilom, un neam de-al meu, Hamley ; făgăduiala e veche...

— Da, my lord, şi-acum sir Daniel a făgăduit-o lordului Shorby — îi tăie vorba Dick. Iar făgăduiala lui, cu toate că e mai nouă, mai curînd pare să poată fi împlinită.

— Chiar aşa — îi răspunse lordul. Şi socotind pe deasupra că sînt în puterea ta, că mi-am pus viaţa chezăşie şi că, mai ales, fata e nefericită în mîini străine, mă învoiesc. Vino-mi într-ajutor, cu oamenii tăi.

— My lord — exclamă Dick — păi tot haiducii aceia sînt, cu care m-aţi certat că mă însoţesc.

— Să-i lăsăm în voia lor, că de ştiut să lupte ştiu — răspunse lordul Foxham. Ajută-mă, deci; şi dacă vom izbuti să scăpăm fata, pe cinstea mea de cavaler că pe tine te va lua de soţ!

Dick îşi plecă genunchiul dinaintea prizonierului său; dar acesta, sculîndu-se sprinten, îl ridică pe flăcău şi îl îmbrăţişă ca pe un fiu.

— Hai — zise el — dacă e vorba s-o iei pe Joanna, trebuie să fim prieteni de pe acum!

Capitolul IV

„BUNA SPERANŢĂ"

După un ceas, Dick se afla din nou la „Capra şi cimpoaiele", unde lua gustarea de dimineaţă şi asculta ştafetele şi străjerii veniţi cu veşti. Duckworth tot nu se înapoiase la Shorby, lucru care se întîmpla adesea, căci în multe era el amestecat, avea nenumărate socoteli cu mulţi şi treburi osebite la care le era în frunte. Frăţia Săgeţilor Negre tot el o întemeiase — ca om ajuns la sapă de lemn ce era şi care ofta după răzbunare şi stare bună; şi totuşi parte din cei ce-l cunoşteau mai îndeaproape socoteau că ar fi de fapt omul şi trimisul marelui Richard, conte de Warwick, cel care unsese regi în Anglia.

Oricum, în lipsa lui, Richard Shelton luă în mînă frînele la Shorby: şi cum şedea aşa la masă, se vedea că e tare muncit, iar chipul lui arăta nespus de îngîndurat.

Se hotărîseră, el şi lordul Foxham, să dea iureş în seara aceea şi s-o scape pe Joanna cu sila. Dar piedici erau multe; şi pe măsură ce soseau, ştafetele aduceau veşti tot mai proaste.

Incăierarea din noaptea trecută îl pusese pe gînduri pe sir Daniel. Întărise straja din grădină; şi cum nu-i era de ajuns, mai lăsase şi oameni călări prin uliţele învecinate, ca să-i dea îndată de veste. Pînă una-alta, în curtea casei lui aşteptau armăsari înşăuaţi şi călăreţi înarmaţi pînă-n dinţi, care la un semn aveau să încalece.

Planurile lor cutezătoare pentru seara aceea păreau tot mai greu de împlinit, cînd deodată chipul lui Dick se lumină.

— Lawless — strigă el — tu care ai fost matelot, ai fi în stare să şterpeleşti o corabie?

— Domnişorule Dick — îi răspunse Lawless — dacă mă ajuţi domnia-ta, aş şterpeli şi catedrala din York.

Cei doi o porniră pe dată la drum şi coborîră în port. Era un bazin cît toate zilele, cuprins între dune de nisip şi înconjurat de petice de cîmpie, dărîmături străvechi şi cocioabele părăginite ale oraşului. Nenumărate corăbii şi bărci fuseseră ancorate sau trase pe ţărm. Vremea păcătoasă, care ţinuse mult, le alungase din larg la adăpostul portului; iar puzderie de nori negri şi zbucnirile reci de vînt care se abăteau într-una, ba scînteind de fulgii înghetaţi, ba ca o suflare doar, nu prevesteau vreo schimbare în bine, ci mai degrabă viscolul care nu avea să se lase prea mult aşteptat.

Matcloţii, din pricina frigului şi a vîntului, o şterseseră mai toţi pe ţărm şi acum zbierau şi cîntau prin crîşmele din port. Multe corăbii ancorate fuseseră lăsate în voia sorţii şi cum ziua trecea, iar vremea nu dădea semne că ar avea de gînd să se îndrepte, şi mai multe corăbii erau lăsate în voia soartei. La aceste corăbii părăsite

și mai cu seamă la cele care stăteau mai la margine, îl purta gîndul pe Lawless ; pe cînd Dick, care se așezase pe o ancoră îngropată pe jumătate în nisip, asculta ba la glasurile mînioase, tunătoare, amenințătoare ale furtunii, ba la cîntecul răgușit al mateloților dintr-o crîșmă învecinată, uitînd curînd grijile și de cele din jur, și se lăsă în voia plăcutei amintiri a făgăduielii ce i-o făcuse lordul Foxham.

O atingere pe umăr îl trezi. Era Lawless, care arăta spre o corabie mică ce fusese lăsată în voia valurilor și care sta chiar în gura portului, legănîndu-se ritmic pe undele ce pătrundeau în radă. O rază palidă a soarelui iernatic lumină o clipă puntea, desemnînd-o o clipă pe grămada de nori încruntați ; și în clipa aceasta, Dick zări doi oameni care trăgeau o barcă în lungul vasului.

— Acolo — spuse Lawless — ține minte ! Aia-i corabia pentru la noapte !

Deodată, barca se desprinse de coasta corăbiei și doi oameni începură să tragă voinicește la rame spre țărm, împotriva vîntului. Lawless se întoarse către unul care hoinărea pe acolo.

— Cum îi zice ? întrebă el, arătînd spre vasul cel mic.

— „Bună Speranță" din Dartmouth — îi răspunse haimanaua. Căpitan e Arblaster. Trage la rama de la pupă în luntrea de colo.

Lawless nici nu dorea mai mult. Îi mulțumi omului în grabă și dădu ocol radei, către un golfuleț nisipos spre care se îndrepta luntrea. Acolo se înfipse el și de cum putu fi auzit, se năpusti pe capul mateloților de pe „Buna Speranță".

— Ce ? Jupîn Arblaster ! Ei, fii binevenit ; da' ce zic eu, jupîne, am să te strîng în brațe, pe sfînta cruce ! Asta nu cumva e „Buna Speranță" ? Aș cunoaște-o din-

tr-o mie! Pescărușul tatii, bărcuța tatii! Da' coboară odată, jupîne, și hai să-i tragem o dușcă! Am pus mîna pe averea ce mi se cuvenea și de care nu se poate să nu fi auzit. Acu' sînt bogat și am lăsat baltă marinăria. Înot și eu cît mă ține, mai mult prin bere dreasă. Hai, frățioare, dă mîna-ncoa'! Vino să bei cu un bătrîn marinar!

Căpitanul Arblaster, un bărbat în vîrstă, cu fața prelungă și tăbăcită de vînturi și ploi — ce purta la gît un cuțit spînzurat de un șnur și umbla și se purta întocmai ca un matelot din zilele noastre, încremenise locului de uimire și plin de bănuieli. Dar fiindcă fusese vorba de o avere, și cum Lawless se prefăcea de minune cam nătîng și pilit și-și luase și aerul unui tovarăș vechi și bun — toate acestea laolaltă îi risipiră bănuielile; chipul lui se netezi și pe neașteptate îi întinse palma și i-o cuprinse pe-a haiducului, strîngînd-o voinicește.

— Nu — spuse el — nu-mi amintesc de tine. Da' ce însemnătate are? Beau cu oricine o fi, jupîne, și tot așa și omul meu Tom. Tom — adăugă el, vorbindu-i celui care-l însoțea — ia uită-te unul de care habar n-am, dar care trebuie să fie matelot nu glumă. Hai să bem cu el și cu prietenul lui de pe țărm.

Lawless o porni înainte și curînd ședeau într-o cîrșmă, care, mai nouă fiind și la loc deschis, unde o băteau vînturile, nu era ticsită ca cele din preajma portului. Era doar o baracă de scînduri, asemenea colibelor ridicate în zilele noastre prin codrii îndepărtați, cu vreo două bufete grosolane, bănci goale și scînduri întinse pe butoaie în chip de mese. În mijloc, un foc din sfărîmături de lemn strălucea revărsînd nori de fum, iar în juru-i, vreo cincizeci de bărbați beți turtă.

— Așa da — făcu Lawless. Asta-i bucuria corăbierului — un foc bun și o dușcă zdravănă pe țărm, iar vremea păcătoasă pe afară și furtuna din larg vîjîind prin

acoperiş ! Pentru „„Buna Speranţă" ! Fie s-o ţină ancora !

— Da — răspunse căpitanul Arblaster — asta-i vreme să stai pe ţărm, zău aşa ! Ei, Tom, ce-ai de zis ? Jupîne, bine ai grăit, cu toate că numele tot nu ţi-l ştiu ; dar de vorbit, tare bine vorbeşti ! Să dea Dumnezeu s-o ţină ancora bine, amin !

— Frate Dickson — începu iar Lawless, vorbindu-i căpeteniei lui — parcă aveai ceva treburi, dacă nu mă-nşel ? Rogu-te să le împlineşti fără zăbavă. Eu unul am să rămîn aici, în tovărăşie bună cu doi mateloţi bătrîni şi de nădejde ; şi pînă te întorci tu, mă pun chezaş că fîrtaţii ăştia rămîn aici şi nu se lasă mai prejos decît mine la băutură. Noi ăştia, răţoii bătrîni cu pielea tare, nu sîntem ca cei de pe ţărm.

— Bine zis ! răspunse căpitanul ; poţi să te duci, băiete ! Las' că-l ţin eu pe prietenul dumitale şi pe tovarăşul meu de trăncăneală pînă s-o-ntuneca, da, da, şi pe Sfînta Fecioară, pîn-o răsări soarele ! Căci, vezi dumneata, cînd stă omul prea mult pe mare, ajunge de-i intră sarea-n măduvă ; şi oricît ar trage la măsea, parcă tot i-ar mai trebui.

Dick, îmboldit astfel din toate părţile, se ridică, îşi salută comesenii şi, pornind-o la drum prin după-amiaza furtunoasă, se grăbi cît putu spre „Capra şi cimpoaiele". De acolo îi trimise vorbă lordului Foxham, că, de îndată ce se va lăsa seara, vor avea o corabie zdravănă ca s-o pornească pe mare. Pe urmă plecă cu doi haiduci, ce se pricepeau la cele marinăreşti, şi se înapoie în golful nisipos din port.

Barca de pe „Buna Speranţă" stătea priponită printre multe altele, de care se deosebea, fiind mai mică şi mai şubredă. In adevăr, cînd Dick şi cei doi oameni se aşezară înăuntru şi începură să vîslească spre gura golfuleţului, ca să iasă în largul portului, coaja de nucă se

afundă în valuri, clătinîndu-se la fiece pală de vînt de parcă ar fi fost gata-gata să se cufunde.

„Buna Speranţă" — cum am mai spus — stătea la ancoră departe, unde era hula mai mare. Alt vas nu se mai afla pînă la vreo cîteva aruncături de băţ în jur; cele mai apropiate fuseseră lăsate şi ele în piaţa domnului. Şi pe cînd luntrea se apropia, un vîrtej de zăpadă şi norii care întunecară pe neaşteptate cerul îi ascunseră pe haiduci de orice ochi iscoditori. Săriră cît ai bate din palme pe puntea ce se legăna, pe cînd luntrea ţopăia la pupă. „Buna Speranţă" era acum a lor.

Era o corabie zdravănă, cu puntea acoperită dinainte şi la mijloc, dar deschisă la spate. Avea un catarg, iar velatura cam intre felucă [1] şi lugru [2]. Se părea că Arblaster, căpitanul, făcuse treabă minunată, căci cala era ticsită de butoaie cu vin franţuzesc; iar cabina micuţă, pe lîngă icoana Sfintei Fecioare din perete, care dovedea cît de cucernic era căpitanul, se mai aflau multe cufere şi scînduri zăvorîte, din care se vedea că era om bogat şi grijuliu.

Un ciine, singurul locatar al corabiei, lătră mînios şi-i muşcă de picioare pe cei ce urcaseră pe vas; cu o lovitură de picior îl trimiseră cît colo-n cabină şi închiseră uşa, înăbuşindu-i îndreptăţita mînie. Aprinseră apoi o lumină şi o prinseră în sarturi ca să se vadă bine corabia de pe ţărm; dădură cep unui butoi din cală şi goliră o cană pentru încercarea din seara aceea; după care, în timp ce unul din proscrişi se apucă să pregătească săgeţile şi arcul ca să apere vasul de oricine s-ar fi apropiat, celălalt trase luntrea şi coborî în ea, aşteptîndu-l pe Dick.

---

[1] Mic vas mediteranian cu rame sau pînze. (n. t.)
[2] Mic vas cu velatură trapezoidală. (n. t.)

— Așa, Jack, fii cu ochii în patru! vorbi tînăra căpetenie, pe cînd se gătea să-și urmeze omul. Așa e bine!

— Ei — răspunse Jack — chiar așa, bine, cît om sta pe-aici. Dar cînd om trage coaja asta afară din radă... uite-o cum mai tremură! Să știi că ne-a auzit, biata de ea, și-i bate inima între coastele astea de lemn. Ia te uită, domnișorule Dick, ce mai furtună ne paște!

In adevăr, era o beznă cum nu se mai pomenea. Talazuri mari creșteau din întuneric unul după altul; și tot pe rînd „Buna Speranță" le încăleca plutind ușor și se cufunda apoi de cealaltă parte, ametită. O suflare subțire și scînteietoare de zăpadă și stropi mici de spumă veneau în zbor, acoperind ca o pulbere puntea; iar vîntul fluiera jalnic prin pînzele corăbiei.

— Nu-i a bine, zău așa! spuse Dick. Da' nu-i nimic! E doar o pală de vînt și trece repede.

Dar, cu toate că vorbise așa, cerul cel tulbure și înghețat și tînguitul vîntului șuierător îl speriaseră; așa că, după ce sări în luntre și vîsli iarăși de zor spre golfulețul unde trebuia să coboare, își făcu cruce cu umilință și rugă cerul să ia în paza lui viața tuturor celor ce aveau să se încumete pe mare.

In vremea asta, în golfuleț se strînseseră vreo duzină de haiduci. Lor le dădu luntrea, cu porunca să pornească degrabă spre vas.

Mai încolo, pe țărm, Dick îl află pe lordul Foxham, care venea în goană căutîndu-l. Purta o cușmă trasă peste față și zalele strălucitoare ascunse sub o mantie lungă și roșiatică, săracă la înfățișare.

— Shelton — vorbi el — prin urmare e adevărat că pleci în larg?

— My lord — răspunse Richard — au împresurat casa cu călărași; ca să ajungem la ea fără să le dăm de veste, nu e cu putință. Iar dacă apucă să afle sir Daniel

de încercarea noastră, n-o mai putem scoate la capăt decît, să-mi fie cu iertare, călare pe vînt. Dacă însă dăm ocol pe mare, e drept că-i primejdios din cauza furtunii, în schimb avem mai mulţi sorţi să ducem treaba cu bine la capăt şi să scoatem fata de acolo.

— Bine — făcu lordul Foxham — dă-i drumul! Oricum, de ruşinea dumitale am să vin şi eu; dar, ca să nu mint, mai bine mi-ar fi la mine în pat.

— Atunci, pe-aici — spuse Dick. O apucăm pe-aici, să-l luăm şi pe cîrmaci cu noi.

Şi o porni în frunte spre crîşma cea ponosită, unde le dăduse întîlnire cîtorva dintre oamenii lui. Pe unii îi găsi dînd tîrcoale uşii; alţii se încumetaseră înăuntru şi, cătîndu-şi loc cît mai aproape de tovarăşul lor, se strînseseră în jurul lui Lawles şi al celor doi corăbieri. Aceştia, judecînd după înfăţişarea lor cam în neorînduială şi după privirile înceţoşate, trecuseră de mult hotarul cumpătării; şi cînd Richard intră urmat de lordul Foxham, îi ziceau toţi trei un cîntec marinăresc de dor, vechi de cînd lumea, pe cînd furtuna gemea afară.

Tînăra căpetenie aruncă o privire grăbită prin dărăpănătura aceea. Focul tocmai fusese înteţit şi isca şuvoaie de fum negru, aşa că greu se putea deslusi ceva în colţurile din fund. Se vedea totuşi bine că haiducii erau cu mult mai numeroşi decît ceilalţi. Mulţumit că lucrurile stăteau astfel, dacă se întîmpla cumva să dea greş încercarea, Dick se îndreptă spre masă şi se aşeză la locul lui de pe bancă.

— Ei — strigă căpitanul ameţit — cine eşti tu?

— Am o vorbă cu dumneata, jupîn Arblaster, hai afară — răspunse Dick; uite, despre asta e vorba!

Şi-i arătă un galben în lumina focului.

Ochii corăbierului scînteiară, cu toate că nici de astă dată nu-l recunoscu pe eroul nostru.

— S-a făcut, băiete — spuse el. Vin cu tine. Jupîne, mă-ntorc îndată. Bea sănătos, jupîne; şi prinzîndu-se de braţul lui Dick, ca să-şi găsească cumpăna, se îndreptă spre uşa crîşmei.

Dar nici n-apucă să treacă pragul, că zece braţe îl înhăţară şi îl legară; după vreo două minute, fu zvîrlit — cu braţele şi picioarele legate şi un căluş în gură — într-o şură de paie din vecinătate. Indată după aceea Tom, legat asemenea, fu aruncat alături şi amîndoi fură lăsaţi să-şi petreacă toată noaptea în voia gîndurilor lor nu prea trandafirii.

Acum, pentru că nu mai aveau de ce să se ferească, li se dădu de veste oamenilor lordului Foxham, după cum se înţeleseseră dinainte, şi ceata, punînd cu îndrăzneală mîna pe cîte luntre avea trebuinţă, o porni pîlc spre lumina ce sclipea în pînzele corăbiei. Dar pînă să urce şi ultimul om pe puntea „Bunei Speranţe", strigătele mînioase de pe ţărm le dovediră că o parte măcar dintre mateloţi descoperiseră jaful luntrelor.

Acum însă era prea tîrziu ca să mai poată pune mîna pe ele sau să se răzbune. Din cei vreo patruzeci de oameni adunaţi pe corabia furată, opt fuseseră pe mare şi puteau sluji ca mateloţi. Cu ajutorul lor, o fîşie de velă fu înălţată. Tăiară cablul. Lawless, clătinîndu-se pe picioare şi dîndu-i înainte cu cîntecul lui marinăresc, apucă bara cea lungă a cîrmei şi „Buna Speranţă" o porni prin bezna nopţii, dînd piept cu talazurile cele mari de dincolo de radă.

Richard se aşeză lîngă vele. In afară de fanalul corăbiei şi de cîteva lumini din tîrgul Shorby-ului, care se şi topeau în partea dincotro sufla vîntul, văzduhul era negru ca fundul ceaunului. Doar în răstimpuri, cînd „Buna Speranţă" se prăvălea ca beată în văiuga vreunui val, creasta acestuia se frîngea — o cataractă uriaşă de spumă

albă ca neaua prindea ființă într-o clipită și după un minut se scurgeau în hău, topindu-se.

Mare parte din oameni se țineau zdravăn cu mîinile, rugîndu-se cu glas tare; alții, mai mulți, se simțeau rău și coborîseră în cală, unde se tîrau printre mărfuri. Dar corabia se zdruncina în așa hal, iar Lawless cu berea în nas își da asemenea aere, răcnind și cîntînd la cîrmă, că pînă și omul cel mai tare de înger de pe bord și-ar fi făcut gînduri negre asupra soartei care-i aștepta.

Dar Lawless cîrmi vasul printre talazuri de parcă un glas lăuntric l-ar fi îndrumat, apoi — cum plutiră un răstimp prin ape mai potolite — izbi un banc mare de nisip dintr-o parte și propti curînd corabia într-un podeț de piatră, de care oamenii o legară în grabă, lăsînd-o să se legene și să trosnească în beznă.

Capitolul V

„BUNA SPERANȚA"

(urmare)

Pontonul nu era departe de casa în care se afla Joanna; trebuia doar să coboare pe țărm, să împresoare casa cu oșteni mulți, să spargă ușa și să ducă prizoniera cu ei. Atunci puteau socoti că și-au încheiat treaba cu „Buna Speranță"; corabia îi adusese în spatele dușmanului; iar retragerea, fie că acțiunea lor izbutea sau ba, avea mai mulți sorți de izbîndă prin pădure, unde se aflau întăririle lordului Foxham.

Dar nu era lucru ușor să coborî oamenii pe țărm; multora le fusese rău și pe toți îi pătrunsese frigul pînă la oase; învălmășeala și neorînduiala de pe bord îi făcuse mai nesupuși; iar zdruncinăturile vasului și bezna nopții le mai slăbise din curaj. Se năpustiră, așadar, spre ponton, încît pînă și lordul se văzu nevoit să se repeadă în frunte, cu sabia trasă, chiar împotriva oamenilor lui; iar gloata aceea, care dădea buzna, nu putu fi oprită în loc fără strigăte, care prea potrivite nu erau în împrejurarea aceasta.

După ce se mai făcu puțină rînduială, Dick, împreună cu vreo cîțiva oameni aleși pe sprînceană, o porni înainte. Bezna de pe țărm — care părea mai neagră sub fulgerarea talazurilor — i se ridica dinainte ca un zid; iar urletele și șuierăturile furtunii înecau orice zgomot mai slab.

Dar abia ajunse la capul podețului, cînd o pală de vînt îl izbi; și i se păru că aude de pe țărm tropot înfundat de cai și zăngănit de arme. Le făcu semn oamenilor să se oprească și mai înaintă un pas-doi, coborînd chiar pe plajă; iar aici se încredință că deslușește umbre de oameni și cai ce se mișcă. Se simți năpădit de o mare deznădejde. Dacă, în adevăr, dușmanii lor erau la pîndă, dacă împresuraseră capul dinspre țărm al podețului, greu se mai puteau apăra, el și lordul Foxham, cu marea în spate și oamenii care se îmbulzeau pe podișca atît de îngustă. Fluieră o dată cu băgare de seamă, dînd semnalul, așa cum se înțeleseseră dinainte.

Dar semnalul acesta îi aduse mai mult decît ar fi dorit el. Pe neașteptate, o ploaie de săgeți trase la întîmplare se abătu prin bezna nopții; iar oamenii stăteau atît de înghesuiți pe podeț, că mulți fură atinși, strigăte de spaimă și durere răspunzînd săgeților. Lordul Foxham fu doborît din prima dată; Hawksley trebui să-l care pe dată înapoi la corabie; iar oamenii lui, cît mai ținu încăiera-

fea, luptară (dacă luptă era aceasta) fără căpetenie. şi pesemne că asta a fost pricina înfrîngerii care nu întîrzie.

La capătul dinspre ţărm al punţii, Dick ţinu piept poate un minut, cu puţinii oameni cîţi avea; vreo doi fuseseră răniţi într-o tabără şi în cealaltă; oţelul se ciocnea de oţel; şi nu se arătase încă cine e mai tare, cînd soarta se întoarse, cît ai clipi din ochi, împotriva taberei celor de pe vas. Cineva strigă că tot e pierdut; şi cum oamenii erau înclinaţi să plece urechea la orice vorbă care le-ar fi scăzut curajul, îl ascultară. „Înapoi pe corabie, flăcăi, iute!" strigă altul. Al treilea, cu înclinarea firească a mişelului, porni zvonul acela care se iscă ori de cîte ori oamenii dau înapoi: „Sîntem trădaţi!". Şi, într-o clipă, toată puzderia de oameni se năpusti buluc înapoi pe podeţ, întorcînd spatele — pe care nimeni nu li-l apăra — urmăritorilor şi sfîşiind noaptea cu răcnetele lor de spaimă.

Unul, fricos, împinse cît colo pupa corăbiei, pe cînd altul o mai ţinea locului la proră. Fugarii săreau urlînd şi ori erau traşi pe bord, ori cădeau înapoi şi se înecau în mare. Unii fură tăiaţi de urmăritori pe ponton. In graba şi spaima clipei, mulţi se răniră chiar pe puntea corăbiei. Unul îi sărea altuia în spinare şi al treilea în cîrca lor. In cele din urmă, fie din întîmplare sau anume, prora „Bunei Speranţe" se desprinse; iar Lawless, cel întotdeauna gata şi care, în toată încăierarea aceea, îşi păstrase locul de la cîrmă cu ajutorul pumnilor şi cît se putu şi cu al oţelului celui rece, o puse de îndată pe drumul cel bun. Corabia porni din nou pe marea cea furtunoasă; prin găurile de scurgere şiruia sînge; iar pe punte — grămezi de oameni răsturnaţi ce se tîrau şi se zbăteau în noapte.

Apoi Lawless vîrî jungherul în teacă şi întorcîndu-se spre vecinul lui, zise:

— Mi-am lăsat eu semnu' pe ei, jupîne, javre speorioase, care nu știu decît să scheaune!

Cîtă vreme se zbătuseră să scape cu pielea întreagă, oamenii nu părură să bage în seamă cum îi înghiontea și îi împingea Lawless ca să-și țină locul în toată învălmășeala aceea. Dar poate că li se mai limpezise mintea între timp, sau vreo ureche prinsese cuvintele cîrmaciului.

Oștenii cuprinși de spaimă greu își vin în fire și oameni care abia adineauri s-au făcut de rușine cu mișelia lor cad tocmai în partea cealaltă a neascultării, de parcă ar voi să șteargă amintirea greșelii lor. Așa se petrecură lucrurile și de astă dată; aceiași oameni care aruncaseră armele și fuseseră trași de picioare pe corabie, se apucară să zbiere împotriva căpeteniilor lor și să ceară să fie pedepsit cineva.

Și tot veninul acesta ce se aduna se întoarse împotriva lui Lawless.

Ca să poată scăpa mai bine, bătrînul proscris îndreptase „Buna Speranță" spre larg.

— Ei — răcni unul din răzvrătiți — ne duce în larg!

— Chiar așa! strigă altul. Sîntem trădați!

Și se apucară cu toții să zbiere laolaltă că au fost trădați și să țipe, și să-l suduie pe Lawless, zicîndu-i să cîrmească vasul și să-i ducă degrabă la țărm. Dar, scrîșnind din dinți, Lawless își văzu de treabă în tăcere, ținînd direcția cea bună și îndrumînd „Buna Speranță" printre talazurile cît casa. Așa pilit și fălos cum era, nici nu catadicsea să răspundă spaimei lor deșarte sau amenințărilor lor nerușinate. Răzvrătiții se traseră laolaltă, cam în spatele catargului, și erau aidoma unor cocoși în poartă, cîrîind să-și dea curaj. Dintr-o clipă în alta ar fi fost în stare să săptuiască vreo nedreptate sau nemernicie; Dick începuse să urce scara, gata să-i despartă, dar

unul din proscrişi, care se pricepea şi el oarecum la ale mării, i-o luă înainte.

— Băieţi — începu el — parcă aţi avea bostani, nu cap, zău aşa! Păi ca să ajungem înapoi, trebuie mai întîi să ieşim în larg, pe sfînta liturghie! Şi moş Lawless ăsta...

Unul îl plesni peste gură şi în clipa următoare, cum zbucneşte focul din paiele uscate, aşa fu doborît şi el pe punte, călcat în picioare şi trimis pe lumea cealaltă de soţii lui cei mişei. Văzînd aceasta Lawless nu-şi mai putu stăpîni mînia.

— Cîrmiţi voi corabia! urlă el suduind; şi fără să-i pese de cele ce aveau să se întîmple, lăsă cîrma baltă.

Chiar în clipa aceea „Buna Speranţă" tremura toată pe creasta unui val. Lunecă cu o iuţeală ameţitoare pe partea cealaltă şi un talaz, cît o cetate uriaşă cu ziduri negre, se înălţă pe dată dinaintea ei; izbind şi clătinîndu-se, corabia se cufundă cu capul înainte în muntele acela de apă. Iar apa cea verde trecu chiar pe deasupră-i, de la proră la pupă, ajungînd pînă la genunchii oamenilor şi stropind peste vîrful catargului; corabia se ridică din nou pe cealaltă parte, tremurînd speriată şi nesigură, ca o jivină rănită de moarte.

Şase-şapte răzvrătiţi fuseseră măturaţi peste bord; iar ceilalţi, cînd îşi veniră în fire, începură să se roage la toţi sfinţii şi să i se închine lui Lawless, doar-doar o lua iar cîrma!

Dar nici Lawless nu aşteptă să i se spună de două ori. Nenorocirea pe care o pricinuise îndreptăţita lui mînie îl trezise de-a binelea. Ştia el mai bine decît oricare altul de pe corabie cît de aproape de pieire fusese „Buna Speranţă"; şi după oboseala cu care corabia lua marea în piept, se vedea că primejdia nu trecuse de fel.

Dick,pe care izbitura îl trîntisc jos şi mai-mai să se înece, se ridică în genunchi, bălăcindu-se prin băltoaca de la pupă, şi se tîrî lîngă bătrînul cîrmaci.

— Lawless — vorbi el — viaţa noastră de ţine atîrnă; tu eşti cu adevărat un om viteaz şi hotărît şi te pricepi să mîi corabia; am să pun trei oameni de încredere să te apere.

— Degeaba, stăpîne, degeaba! îi răspunse cîrmaciul, sfredelind întunericul. Acu' că ne depărtăm într-una de bancurile de nisip şi marea ne înghesuie tot mai tare, să vezi dacă n-or cădea smiorcăiţii ăştia pe spate. Căci să ştii, stăpîne, nu ştiu cum se face, da-i adevărat că încă nu s-a născut om să fie şi hain, şi bun corăbier. Numai cine-i cinstit şi îndrăzneţ ţine piept la asemenea vînzoleală.

— Ei, Lawless — rîse Dick — asta-i adevărată vorbă de corăbier, da' tîlc mai mult n-are decît şuieratul vîntului. Rogu-te, însă, spune-mi cum stăm? Am apucat calea cea bună? Merge?

— Domnişorule Shelton — îi răspunse Lawless — am fost franciscan, slavă cerului, arcaş, hoţ şi corăbier. Dintre toate straiele astea tot mai drag îmi e să mor în sutană de călugăr, cum bine ai să te încredinţezi şi domniata, şi nicidecum în piele de matelot; pricinile sînt două şi foarte îndreptăţite: mai întîi, că moartea poate să-l fia pe om pe nepusă-masă şi pe urmă, tare groază mi-e de răbufnirea asta sărată şi de rostogolul de apă de sub picioare — şi Lawless bătu cu piciorul în duşumea. Ei — urmă el — dar dac-o fi să nu mor în noaptea asta de moarte de corăbier, am să aprind o lumînare la Sfînta Fecioară.

— Chiar aşa să fie? întrebă Dick.

— Întocmai — îi răspunse proscrisul. Nu vezi ce greu trece valurile? N-auzi apa rostogolindu-se în cală? Încă puţin şi n-are să mai ţină seama de cîrmă. Să se mai lase

ea oleacă şi are să ţi se scufunde sub picioare ca un pietroi, ori o s-o apuce spre ţărm sub vînt şi are să se sfarme în bucăţi, ca nimica.

— Vorbeşti şi nu tremuri de fel ! îi spuse Dick. Nu ţi-e frică prin urmare de loc ?

— Ei, stăpîne — răspunse Lawless — dacă s-a născut pe lume om care să aibă parte de mateloţi mai nepotriviţi ca să ajungă cu ei la ţărm, apoi acela sînt eu, călugăr caterist, hoţ şi toate celelalte. Te-ăi fi mirînd, poate, dar nădejde tot mai am în sac şi dac-o fi să mă-nec, m-oi îneca cu capul sus şi cu braţul ţeapăn.

Dick nu-i răspunse, dar se miră că hoinarul acela bătrîn avea fire atît de hotărîtă şi cum îi era teamă să nu se pornească iar vreo răzmeriţă sau trădare, se puse pe căutat trei oameni de nădejde. Cei mai mulţi fugiseră de pe puntea pe care spuma ce se risipea în aer o uda necontenit şi unde viscolul îi pătrundea pînă la os. Se adunaseră în schimb în cala de mărfuri, printre butoaiele de vin, la lumina a două felinare ce se legănau.

Aici, cîţiva se puseră pe zaiafet şi închinară de nădejde din vinul gascon al lui Arblaster. Dar pe măsură ce „Buna Speranţă" îşi croia drum mai departe printre valurile spumegînde şi îşi arunca în sus ba prora, ba pupa, cufundîndu-le în spuma albă, numărul chefliilor scădea — clipă de clipă şi la fiece scuturătură. Mulţi stăteau deoparte, grijindu-şi rănile, dar şi mai mulţi zăceau sleiţi de rău de mare şi gemeau răspîndiţi pe punte.

Greenshave, Cuckow şi un flăcău de-al lordului Foxham, pe care Dick îl iscodise printre ceilalţi ca mai isteţ şi mai de duh, erau nimeriţi să priceapă împrejurarea şi să dea ascultare. Pe aceştia Dick îi puse de strajă cîrmaciului, după care, mai aruncînd o privire spre cerul şi marea cufundate în beznă, se întoarse şi coborî în cabina unde lordul Foxham fusese adus de slujitorii lui.

Capitolul VI

„BUNA SPERANȚA"

(Incheiere)

Gemetele lordului rănit se amestecau cu scheunatul cîinelui de pe corabie. Fie că se prăpădea de dorul tovarășilor lui, de care fusese despărțit, fie că adulmecase vreo primejdie în truda aceea a visului, oropsitul animal lătra în răstimpuri egale, acoperind mugetul talazurilor și al furtunii; iar celor mai superstițioși li se părea că urletele acestea prevesteau pieirea „Bunei Speranțe".

Lordul Foxham fusese culcat pe o laviță acoperită cu o mantie de blană. O candelă ardea palid dinaintea icoanei din perete și la lumina ei Dick zări chipul galben al rănitului și ochii lui adînciți în orbite.

— Sînt greu rănit — spuse el. Vino încoa, flăcăule; după ce am trăit toată viața ca om de viță și în bogăție, tristă soartă să fiu rănit într-o biată încăierare și să mor aici, pe o corabie jegoasă și înghețată.

— Ba nu, my lord — îi spuse Dick. Mai curînd mă rog cerului să vă înzdrăveniți și să coborîți cît mai degrabă și cu bine pe țărm.

— Ce? întrebă lordul. Să cobor cu bine pe țărm? Mai poate fi vorba, prin urmare, de așa ceva?

— Vasul trudește din greu... marea e rea și potrivnică — îi răspunse flăcăul — și după cîte mi-a spus tovarășul meu de la cîrmă, mare noroc dacă n-ajungem ciuciulete la țărm!

— Ei! făcu lordul întunecat — prin urmare așa mi-a fost sortit mie, toate spaimele să se abată asupra suffe-

tului meu la călătoria din urmă! Mai bine să te rogi de un trai aspru, ca să mori împăcat, decît să-ţi treci viaţa în petreceri şi măscăricii, să-ţi cînte din ilaut şi să-ţi bată din tamburine, iar la urmă să te copleşească nenorocirile! Ei, acum mai e ceva care nu suferă întîrziere. Nu-i vreun preot pe corabie?

— Nu — răspunse Dick.

— Ei, atunci pentru treburile lumeşti — începu lordul din nou — trebuie să mi te arăţi tot atît de bun prieten, cînd voi fi dus, pre cît de viteaz potrivnic te-am ştiut în viaţă. Pier într-un ceas greu pentru mine, pentru Anglia şi pentru cei ce mi s-au încredinţat. Hamley are să vină cu oamenii mei, Hamley, care ţi-a fost potrivnic; şi-au dat întîlnire la crîşma din Holywood; inelul acesta din deget va fi chezaş că împlineşti poruncile mele; şi-am să-i mai scriu şi două vorbe lui Hamley, cu rugămintea să-ţi lase fata. Ai să mă asculţi oare? Cine ştie!

— Dar despre ce porunci e vorba, my lord? întrebă Dick.

— Mda! făcu Foxham — mda... poruncile; şi se uită şovăind la Dick. Ţii cu Lancaster sau cu York? întrebă el într-un tîrziu.

— Mi-e ruşine — răspunse Dick — dar nu prea ştiu ce să răspund. Eu unul cred însă că, de vreme ce slujesc sub Ellis Duckworth, slujesc casa York. Şi dacă-i aşa, cu York sînt!

— Bine — îi răspunse celălalt — cum nu se poate mai bine. Căci în adevăr, dacă erai de partea lui Lancaster, zău nu ştiu ce aş fi făcut. Dar de vreme ce eşti de-ai lui York, ascultă-mă. Am venit aici ca să-i ţin sub ochi pe domnii aceştia din Shorby, pînă va aduna prea bunul

și tînărul meu stăpîn Richard de Gloucester [1] oștire destulă ca să se năpustească asupra lor și să-i risipească. Am băgat de seamă cîți oameni au, cîte străji și cum s-au așezat; și acestea trebuie să i le spun tînărului meu stăpîn, duminică, un ceas înainte de amiază, la troița Sfintei Fecioare de lîngă pădure. Dar la întîlnirea aceasta nu mă pot duce și de aceea rogu-te să binevoiești a-mi ține locul; și nu cumva bunul plac, vreun necaz, furtuna, vreo rană sau boala să te împiedice să fii la ceasul și locul cuvenit, căci binele Angliei atîrnă de aceasta.

— Îmi iau asupra mea să împlinesc totul — spuse Dick. Atît cît îmi stă în putere, vă voi împlini gîndul.

— Bine — spuse rănitul. Mai departe, stăpînul meu, ducele, are să-ți dea porunci și dacă ai să le împlinești din toată inima, om făcut ești. Apropie lumina asta, ca să scriu cîteva cuvinte pentru tine!

Scrise un răvaș „preacinstitului său neam sir John Hamley", pe urmă altul, pe care nu puse nici un nume.

— Acesta e pentru duce — spuse el. Parola e „Anglia și Eduard", iar răspunsul: „Anglia și York".

— Și Joanna, my lord? întrebă Dick.

— Ei, pe Joanna trebuie s-o capeți cum oi ști — îi răspunse baronul. În amîndouă scrisorile am spus că eu pe tine te-am ales, dar de scăpat, singur trebuie s-o scapi, băiete. Cum vezi, eu unul am încercat și mi-am pierdut și viața. Mai mult nimeni nu poate.

Între timp, rănitului începură să-i slăbească puterile; iar Dick, vîrînd hîrtiile cele de preț în sîn, îi ură sănătate și îl lăsă să se odihnească.

---

[1] La data cînd se petrec cele de mai sus, Richard cel Cocoșat nu putea fi încă duce de Gloucester; dar, cu voia cititorului, ca să nu se creeze confuzii, îi vom spune așa (n. a.).

Zorile începură să mijească, reci şi albastre, năpădite de cîte o pală de zăpadă. Colo, sub vînt, se întindea coasta cu capurile ei stîncoase şi golfurile înecate în nisip; iar mai departe, spre inima ţării, dealurile împădurite ale Tunstall-ului se desprindeau pe cer. Vîntul şi valurile slăbiseră, dar corabia se cufunda adînc şi abia de se ridica pe creste.

Lawless încremenise la cîrmă; mai toţi oamenii se tîrîseră pe punte şi acum se boldeau, cu chipurile palide, la coasta neprimitoare.

— Coborîm? întrebă Dick.

— Da — spuse Lawless — dacă n-om ajunge mai întîi la fund.

Şi chiar în clipa aceea, vasul se ridică cu atîta încetineală să întîmpine un val, iar apa se rostogoli cu atîta zarvă în cală că, fără să vrea, Dick îl apucă pe cîrmaci de braţ.

— Pe sfînta liturghie! strigă el, cînd pupa „Bunei Speranţe" se ivi din nou deasupra spumei. Credeam că ne-am dus la fund. Eram cu sufletul la gură.

La mijlocul vasului, Greenshave şi Hawksley laolaltă cu oamenii cei mai de nădejde din cele două cete îşi făceau de lucru, desprinzînd puntea, ca să încheie o plută; Dick li se alătură, mai amarnic ca toţi, doar-doar avea să uite în ce hal ajunsese. Dar chiar aşa cum se trudea, fiece val ce izbea în sărmana corabie şi fiece zdruncinătură năucă a ei, cînd se prăvălea tăvălindu-se între valuri, îi străpungea inima, amintindu-i vecinătatea morţii.

Deodată, ridicînd privirile de la treabă, văzu că ajunseseră sub o limbă de pămînt; o bucată de stîncă zdrobită, la picioarele căreia marea se sfărîma albă şi grea, mai că se pleca deasupra punţii, iar pe deasupra stîncilor, se zări o casă ce se înălţa în mijlocul cîmpiei.

În golfuleţul acela, valurile săltau voios şi ridicară „Buna Speranţă“ pe grumajii lor pătaţi de spumă, smulgînd-o de sub puterea cîrmaciului, apoi îi dădură drumul, izbind-o cu zgomot mare de nisip; după care se năpustiră peste ea, pînă la jumătatea catargului, legănînd-o de colo-colo. Alt val uriaş o ridică şi o împinse mai departe; pe urmă veni al treilea, care-i dădu brînci şi mai spre ţărm, unde nu mai era primejdia talazurilor şi o lăsă acolo, înfiptă în bancul de nisip.

— Ei, băieţi — strigă Lawless — ne-a purtat cerul de grijă, zău aşa. Marea se trage înapoi; acu' ia să stăm jos şi să-i tragem o duşcă de vin şi pînă într-o jumătate de ceas o să putem merge pe aici, pe mal ca peste un pod.

Dădură cep la o bute şi punîndu-se cît mai la adăpost de zăpada şi spuma ce zburătăceau, naufragiaţii trecură băutura din mînă în mînă, căutînd să-şi încălzească trupul şi să mai prindă curaj.

În vremea aceasta, Dick se înapoie la lordul Foxham, care zăcea speriat şi uluit în cabină, unde apa ajunsese pînă la genunchi, iar lampa — ce-i fusese singura lumină — se spărsese stingîndu-se din pricina izbiturii.

— My lord — spuse Shelton — nu vă temeţi; cerul ne-a stat într-ajutor; valurile ne-au aruncat pe un banc de nisip şi de cum se vor mai da apele înapoi, vom putea coborî pe ţărm.

Trecu aproape un ceas pînă să scape corabia de apele ce dădeau înapoi şi să poată porni oamenii spre ţărmul ce se deslușea ca o umbră prin vălul de ninsoare.

Pe o măgură, de o parte a drumului, stătea grămădit un pîlc de oameni, care urmăreau bănuitori mişcările noilor sosiţi.

— Ar putea să se apropie să ne dea o mînă de ajutor — spuse Dick.

— Ei, dacă nu vin ei la noi, să ne ducem noi la ei — făcu Hawksley. Cu cît ajungem mai curînd la un foc bun şi la un pat uscat, cu atît mai bine pentru bietul meu stăpîn.

Dar abia se îndreptară spre măgură, că oamenii, ca la un semn, se ridicară şi porniră un nor de săgeţi bine ţintite împotriva naufragiaţilor.

— Înapoi! Înapoi! strigă lordul. Băgaţi de seamă, pentru Dumnezeu, să nu le răspundeţi!

— Cred şi eu — strigă Greenshave, trăgînd o săgeată din scurta lui de piele. Nu sîntem noi buni de luptă, zău aşa, muiaţi pînă la piele, frînţi de oboseală şi pe trei sferturi îngheţaţi; dar, pentru Dumnezeu, ce i-o fi pişcat că trag aşa, fără milă, în nişte fraţi de-ai lor ajunşi în nevoie?

— Ne iau drept piraţi francezi — răspunse lordul Foxham. În vremurile astea tulburi şi năpăstuite, nici ţărmurile nu sîntem în stare să ni le păzim; iar vechii noştri potrivnici, pe care odinioară i-am alungat pe mare şi pe uscat, coboară acum pe ţărm cînd le poftеşte inima, jefuind, ucigînd şi pîrjolind. Vai şi ruşine de biata ţară!

Oamenii de pe măgură îi pîndiră de aproape, cum o apucă în sus dinspre ţărm, peste întinderea stearpă de nisip; vreo milă se aţinură pe urmele pîlcului, gata la un semn să tragă din nou în fugarii vlăguiţi, care îşi pierduseră tot curajul; şi abia cînd dădură în cele din urmă de drum bătut şi Dick le porunci oamenilor să meargă mai ca oştenii, străjerii aceia vaşnici ai ţărmului englez se făcură nevăzuţi printre nămeţi. Ce îşi puseseră în gînd împliniseră: îşi apăraseră căminurile şi gospodăria, familia şi turma; aşa că de vreme ce nimic nu-i mai primejduia, nu mai avea însemnătate nici cît negru sub unghie dacă francezii ar fi trecut prin foc şi sabie celelalte ţinuturi ale regatului Angliei.

CARTEA A PATRA'

TRAVESTIREA

Capitolul I

VIZUINA

Locul unde Dick dăduse în drumul mare nu era departe de Holywood şi se afla la vreo nouă-zece mile de Shorby-on-the-Till ; aici, după ce se încredinţă că nu mai sînt hăituiţi, se despărţiră în două : oamenii lordului Faxham plecară purtîndu-şi stăpînul rănit spre tihna şi adăpostul mănăstirii celei mari ; iar Dick — care îi văzu cum se depărtează topindu-se în perdeaua groasă a ninsorii, rămase singur cu nici o duzină de proscrişi, cîţi mai avea din ceata lui, ce se strînsese de bună voie.

Unii erau răniţi ; şi toţi spumegau la gîndul nenorocului lor şi a prea îndelungatei primejdii prin care trecuseră ; şi cu toate că prea erau înghemţaţi şi hămesiţi ca să cuteze ceva, mîrîiau şi aruncau priviri întunecate spre căpeteniile lor. Dick îşi goli punga împărţindu-le-o, fără să păstreze nimic pentru el ; le mulţumi că se arătaseră îndrăzneţi, cu toate că mai degrabă i-ar fi ocărît pentru mişelia lor, şi mai înmuind astfel urmările nenorocului aceluia fără de sfîrşit, îi trimise la „Capra şi cimpoaiele" din Shorby, cîte doi sau pîlcuri-pîlcuri.

Cît despre el, amintindu-şi de cele întîmplate pe „Buna Speranţă" îl alese pe Lawless să-i fie soţ de drum. Ningea otova, într-una, ca un nor neted ce-ţi lua privirea ; vîntul amuţise — nu mai sufla ; lumea întreagă fusese ştearsă şi învăluită în potopul acela mut. Era mare pri-

mejdie să nu rătăcească drumul şi să piară prin nămeţi; iar Lawless, care mergea o jumătate de pas înaintea tovarăşului său, cu capul în piept, ca un ogar care a luat o urmă, nu scăpa nici un copac din ochi, ca să nu piardă drumul pe care îl cerceta de parcă ar fi cîrmit o corabie printre stînci.

Pătrunseră vreo milă în pădure, pînă cînd se pomeniră la o răscruce de la poalele unui pîlc de stejari înalţi şi răsuciţi. Ninsoarea împiedicase vederea şi totuşi locul acela putea fi recunoscut dintr-o mie; ceea ce Lawless şi făcu, cu o bucurie nespusă.

— Ei, domnişorule Richard — vorbi el — dacă nu eşti prea mîndru ca să fii oaspetele unuia care nici gentilom din născare nu-i şi nici prea bun creştin, am să te poftesc la o cană de vin şi un foc zdravăn, care să-ţi topească şi măduva din oase, că eşti toacă de îngheţat.

— Ia-o înainte, Will — îi răspunse Dick. O cană de vin şi un foc zdravăn! Pînă la capătul lumii m-aş duce să dau de aşa ceva.

Lawless o porni pe sub crengile dezgolite ale stejarilor şi, apucînd-o drept înainte, ajunse curînd la o văgăună sau o vizuină, ce se lăsa piezişin pămînt — plină pe sfert cu zăpadă. Pe buza ei se înălţa un fag uriaş cu rădăcini nu prea zdravene. Aici bătrînul proscris dădu la o parte nişte tufişuri şi se făcu nevăzut sub pămînt.

Vreo furtună năprasnică dezrădăcinaşe fagul pe jumătate, smulgînd şi o limbă mare de iarbă; aici, dedesubt, îşi săpase Lawless ascunzătoarea din pădure. Rădăcinile îi slujeau de policioare, iarba era acoperişul, iar pămîntul — pereţii şi duşumeaua. Aşa necioplită, cu vatra înnegrită de fum într-un colţ şi un sipet mare de lemn bătut în fiare, se vedea de la prima ochire că e adăpost de om şi nu vizuina vreunei jivine scurmătoare.

Deşi zăpada se ridicase troian la gura văgăunii şi se cernuse înăuntru acoperind podeaua, aerul era aici mai cald decît afară; iar cînd Lawless scăpără o scînteie şi crăcile uscate de măceş începură să lucească şi să pîrîie în vatră, păru să se aştearnă tihna şi mulţumirea în vizuină.

Cu un suspin de încîntare, Lawless îşi desfăcu palmele lui uriaşe în faţa focului şi păru că trage fumul în piept.

— Aici e, cum vezi, vizuina lui moş Lawless; şi deie domnul să nu calce picior de ogar! Departe m-au mai purtat picioarele, pe ici şi pe colo şi pretutindeni, de pe cînd aveam paisprezece ani şi am tulit-o întîiaşi dată de la mănăstire, cu lanţul de aur al paracliserului şi o liturghie pe care am vîndut-o pe patru mărci. Am umblat prin toată Anglia, şi Franţa, şi Burgundia, şi în Spania de asemenea, la un hageallc de hatîrul sufletului meu; şi pe mare am fost, unde-i ţara nimănui. Dar locul meu aici e, domnişorule Shelton. Aici e patria mea, văgăuna asta din pămînt. Fie ploaie, fie vînt, fie prier cînd păsările cîntă toate şi flori îmi îneacă culcuşul, fie iarnă cînd stau singur cu jupîn focul, iar prihorii ciripesc în codru, aici mi-e biserica şi piaţa, copilul şi nevasta. Aici mă întorc acasă şi tot aici aş vrea să mor, dacă s-or îndura sfinţii.

— Caldă vizuină, n-am ce zice — îi răspunse Dick — şi tihnită, şi bine pitită!

— Nici nu se poate altminteri — făcu Lawless — căci dacă ar da peste ea, domnişorule Shelton, inima mi s-ar frînge. Ei, da' ia uite — adăugă el, îngropîndu-şi degetele zdravene în podeaua de nisip — aici e pivniţa mea cu vinuri şi am să-ţi dau o sticlă cum n-ai mai pomenit de cînd eşti.

In adevăr, după ce mai scormoni puţin, scoase o ploscă mare de piele, de vreun galon, plină pe trei sferturi cu un vin dulce, care ţi se urcă la cap; şi după ce închi-

nară ca doi buni tovarăşi şi mai aţîţară focul care se înteţi iar, se întinseră cît erau de lungi, dezgheţîndu-se şi încălzindu-se ca în sînul lui Avram, de ieşeau aburi din ei.

— Domnişorule Shelton — vorbi proscrisul — de două ori ai dat de bucluc în ultima vreme şi mai-mai să pierzi fata, drept ?

— Drept — răspunse Dick, dînd din cap.

— Păi dacă-i aşa — urmă Lawless — pleacă urechea la un bătrîn neghiob care a dat cu nasul mai prin toate şi a văzut cu ochii lui de toate. Prea te întreci să-i slujeşti pe alţii, domnişorule Dick. Ba pe Ellis, care mai degrabă la moartea lui sir Daniel îi e gîndul, ba pe lordul Foxham ; ei, cerul să-l aibă în pază ! are el gînduri bune, dar mai bine să-ţi vezi de-ale tale, cinstite Dick. Dă-te pe lîngă fată, ţine-te de ea, altfel are să te uite. Fii gata ; şi cînd o veni clipa, ţuşti cu ea în crupa calului !

— Numai că, Lawless, cu siguranţă că acum e la conacul lui sir Daniel ! îi răspunse Dick.

— Păi atunci, într-acolo să ne fie drumul ! îi răspunse proscrisul.

Dick se holbă la el.

— Ba nu, zău aşa ! dădu Lawless din cap. Iar dacă nu-mi dai crezare şi mă bănuieşti, uite aici !

Şi proscrisul, trăgînd o cheie de la gît, deschise sipetul de stejar şi, răscolind şi bîjbîind pînă la fund, scoase mai întîi o sutană de călugăr, pe urmă o cingătoare de frînghie ; mai scoase şi nişte măţănii de lemn cît toate zilele, care atîrnau destul ca să fie bune şi de armă de apărare.

— Astea-s pentru tine ! zise el. Imbracă-le !

Şi după ce Dick se travesti astfel în faţă bisericească, Lawless scoase nişte vopseli şi o pensulă şi se puse cu mare îndemînare să-i sulemenească chipul. Sprîncenele

le îngroşă şi le făcu să se vadă mai bine; mustaţa, care abia se deslușea, o potrivi asemenea; şi, din cîteva trăsături în jurul ochiului, îi schimbă înfăţişarea, mai îmbătrînindu-l pe nevîrstnicul monah.

— Ei — începu el iar — după ce m-oi face şi eu la fel, avem să fim o pereche de călugări cum nu s-a mai pomenit. Trebuie să ne ducem întîns la sir Daniel şi acolo să cerem găzduire cum se cuvine, de hatîrul sfintei biserici.

— Dar cum am să mă pot plăti de toate astea, dragul meu Lawless?

— Eh, frăţioare — îi răspunse celălalt — n-o fac decît de plăcerea mea. Nu-mi purta mie de grijă, că pe sfînta lege, eu sînt din ăia care-şi pot purta singuri de grijă. Cînd n-am nici de unele, am o limbă lungă şi un glas ca clopotul de la mănăstire... mă pricep eu să cer de pomană, fiule; iar unde-mi bat gura degeaba, mi-am făcut obiceiul să iau.

Tîlharul cel bătrîn îşi schimonosi faţa într-un rînjet şi cu toate că lui Dick nu-i plăcea să se bucure de favorul unui om atît de îndoielnic, nu-şi putu stăpîni rîsul.

Zicînd acestea, Lawless se întoarse la sipetul cel mare şi se travesti la fel ca Dick; dar pe sub veşminte, băiatul văzu că ascunde un mănunchi de săgeţi negre.

— La ce-ţi folosesc? întrebă flăcăul. Ce să faci cu săgeţile, de vreme ce n-ai arc?

— Ba nu — îi răspunse Lawless înveselit. S-ar putea, cine ştie, să se frîngă vreun grumaz, ca să nu zic vreo spinare, pînă n-apucăm noi să ne-apropiem de locurile încotro ne ducem; şi de cade vreunul, tare aş vrea să o pună în seama frăţiei noastre! Săgeata Neagră, domnişorule Dick, e pecetea noastră şi arată cine i-a venit de hac.

— Dacă tot te gătești cu atîta grijă — spuse Dick — am și eu aici niște hîrtii care, spre binele meu și folosul celor ce mi s-au încredințat, mai bine să stea ascunse pe undeva, decît să le găsească la mine. Unde să le ascund, Will?

— Nu așa — făcu Lawless. Am să ies în pădure și am să fluier trei stihuri dintr-un cîntec; pînă atunci îngroapă-le unde-oi pofti și netezește nisipul la loc.

— Niciodată! strigă Richard. Am încredere în tine, omule! Aș fi o făptură josnică dacă m-aș îndoi.

— Frățioare, copil mai ești — îi răspunse bătrînul proscris, oprindu-se și întorcîndu-se spre Dick din pragul văgăunii. Sînt eu un creștin de treabă, care nu face vînzare nimănui și nici nu și-ar pune pielea la adăpost, dac-ar fi vreun prieten la ananghie. Dar, copil nesăbuit, eu sînt hoț de felul meu! Dacă plosca mi-e goală, și gura uscată, sînt în stare să te jefuiesc și pe tine, așa cît mi-ești de drag și te cinstesc și pe tine și însușirile tale. Mai limpede nici că se poate!

Și porni poticnindu-se printre tufișuri, pocnind din degetele lui mari.

Rămas singur, Dick se minună o clipă de firea nestatornică a tovarășului său, apoi scoase iute hîrtiile, le cercetă din nou și le îngropă. Una singură o opri, deoarece pe prietenii lui nu-i primejduia de fel, în schimb, îi putea sluji împotriva lui sir Daniel la nevoie. Era scrisoarea către lordul Wensleydale, pe care cavalerul o trimisese prin Throgmorton a doua zi după înfrîngerea de la Risingham, iar Dick o găsise în zori la ștafeta moartă.

Pe urmă, după ce strivi în picioare tăciunii, Dick părăsi vizuina și i se alătură proscrisului, care-l aștepta sub stejarii desfrunziți și pe care neaua începea să-l acopere cu pulberea ei. Se uitară unul la altul și izbucniră

în rîs, atît de bine ticluită şi de caraghioasă le era travestirea.

— Tare aş vrea să fi fost vară şi zi senină — mormăi proscrisul — ca să mă fi putut oglindi şi eu în vreun iaz! Sînt ei mulţi oameni de-ai lui sir Daniel care mă ştiu; şi dacă ar fi să ne dea de gol, cu tine calea-valea, frăţioare; eu unul, însă, aş atîrna în streang cît ai zice peşte.

Şi aşa, o porniră împreună pe drumul ce ducea la Shorby şi care, prin locurile acestea, se ţinea pe lîngă pădure, ieşind din vreme în vreme în cîmp deschis şi apucînd-o pe dinaintea caselor unor sărăcani sau unor gospodării mai mici.

Nu trecu mult şi zărind una din acestea, Lawless se opri locului.

— Frate Martin — vorbi el cu glas de-a binelea schimbat şi potrivit straielor lui duhovniceşti — hai să intrăm şi să cătăm pomană la aceşti bieţi păcătoşi. *Pax vobiscum!* Ei — adăugă el pe urmă, cu glasul lui obişnuit — de ce mă temeam n-am scăpat: i-am cam uitat cîntarea; cu voia ta, domnişorule Shelton, trebuie să-mi îngădui să mă încerc pe aici, pe la ţară, înainte să-mi primejduiesc osînza de pe ceafă cînd o fi să intru la sir Daniel. Ehe, ce mai treabă minunată să te pricepi la toate! Să nu fi fost eu corăbier, de-a dreptul la fund vă duceaţi cu „Buna Speranţă" cu tot. Şi dacă nu eram hoţ, nici faţa n-aş fi ştiut să ţi-o vopsesc, iar călugăr de nu mă aflam, care în cor să fi cîntat şi la arhondărie să fi înfulecat, nici straiele astea nu le-aş fi ştiut purta fără să ne adulmece cîinii şi să latre după noi că umblăm cu ocaua mică.

Intr-acestea, se apropiase de fereastra casei şi, ridicîndu-se pe vîrfuri, aruncă o privire înăuntru.

— Ei — strigă el — nici că se putea mai bine! O să ne încercăm aici ieţele sulemenite, de minune, şi o să mai facem şi haz pe socoteala fratelui Capper.

Şi zicînd acestea, deschise uşa şi intră primul în casă.

Trei dintre tovarăşii lor şedeau la masă, înfulecînd pe nemestecate. Jungherele lor stăteau înfipte alături în scîndura mesei, iar privirile înnorate şi ameninţătoare pe care le aruncau necontenit alor casei erau dovadă că se ospătau mai mult cu sila decît cu voia gazdelor. Cît despre cei doi călugări, care intrau acum în bucătărie plini de umilinţă, dar cu capul sus, părură să-i primească şi mai încruntaţi; iar unul — John Capper în carne şi oase — care părea să le fie căpetenie, le porunci pe loc şi cu asprime să plece.

— N-avem nevoie de pomanagii pe-aici! strigă el.

Altul însă — cu toate că nici pomeneală să-i recunoască pe Dick şi Lawless — se arătă mai potolit.

— Ba nu! strigă omul. Noi sîntem tari şi înhăţăm; ăştia însă sînt nevolnici şi crapă de foame; dar la ziua socotelilor ei au să fie deasupra şi noi sub ei. Nu-l asculta, părinte; vino încoa' să bei o cană, şi pe urmă să-mi dai blagoslovenia.

— Sînteţi oameni uşurateci la minte, dedaţi la poşte trupeşti şi afurisiţi — vorbi călugărul. Ferească-mă sfîntul să beau cumva în asemenea tovărăşie! Dar de mila păcătoşilor, uite ici nişte moaşte blagoslovite, pe care vă sfătuiesc, spre mîntuirea sufletului vostru, să le sărutaţi şi să vă închinaţi lor!

Pînă atunci, Lawless se răstise la ei ca popa la predică; dar cum încheie, trase de sub sutană o săgeată neagră şi o aruncă pe masă dinaintea celor trei proscrişi încremeniţi, apoi se întoarse pe dată şi luîndu-l şi pe Dick ieşi din încăpere şi se pierdu în ninsoarea de afară.

înainte ca aceştia să fi apucat să scoată o vorbă sau să mişte un deget.

— Aşa — făcu el — am pus la încercare sulemeneala, domnişorule Shelton. Acum mă încumet să-mi pun pielea la încercare unde ţi-o pofti inima.

— Bine — îi răspunse Richard. Tare-mi pare rău că fac una ca asta! Inainte, spre Shorby!

Capitolul II

„IN CASA DUŞMANILOR MEI"

Locuinţa din Shorby a lui sir Daniel era un conac mare, tencuit şi încăpător, cuprins în ramă de stejar cioplit şi învelit cu stuf ce alcătuia un acoperiş foarte plecat. In spate se întindea o grădină cu pomi, alei şi umbrare dese, peste care se înălţa, tocmai în celălalt capăt, turla bisericii de la mănăstire.

Casa ar fi putut adăposti la nevoie şi curtea unui om mai însemnat decît sir Daniel; şi chiar în clipa aceasta domnea acolo o zarvă de neînchipuit. Răsuna ograda de zăngănitul armelor şi de zgomot de potcoave; bucătăriile vuiau de treabă ca un stup; glasuri de menestreli şi lăutari laolaltă cu strigătele comedianţilor zbucneau dinăuntru. Sir Daniel se întrecea cu lordul Shorby la care să fie mai mare belşugul şi care să aibă casă mai veselă şi mai strălucitoare, ba pe lordul Risingham îl şi lăsa în urmă.

Orice oaspete era bine venit. Menestreli, comedianţi, jucători de şah, negustători de moaşte, leacuri, parfumuri şi farmece — şi dimpreună cu ei, popi, monahi şi hagii

de toată mîna, care se ospătau la masa prostimii și dormeau laolaltă în podul cel încăpător sau pe mesele goale din sufrageria cea lungă.

A doua zi după naufragiul „Bunei Speranțe", după amiază, cămările, bucătăriile, grajdurile și șoproanele învelite — toate gemeau de trîntori, fie de-ai lui sir Daniel — înveșmîntați în livrele purpurii cu vînăt — fie străini fără vreun rost pe lume, pe care lăcomia îi împinsese la tîrg și cavalerul îi primise, căci așa îi convenea și era obiceiul vremii.

Ninsoarea, care cădea fără încetare, gerul și seara care se lăsa îi alungase pe toți la adăpost. Vin, bere și bani erau berechet; mulți se trîntiseră în fînul din șură și jucau jocuri de noroc, alții nici nu se treziseră încă din beția de la prînz. Un privitor din zilele noastre ar fi zis că locul aduce cu un oraș prădat, dar pentru cei de pe atunci era aidoma oricărei alte gospodării de viță la vremea sărbătorilor.

Doi călugări — unul tînăr și altul bătrîn — ajunseră mai la urmă și acum se încălzeau la foc, într-un colț al șurei. In juru-le, o gloată pestriță: scamatori, boscari și oșteni; cu aceștia se puse la palavre cel mai vîrstnic cu atîta însuflețire și atîta rîs și vorbe de duh, că nu trecu mult și ceata crescu.

Mezinul, în care cititorul a și recunoscut pe Dick Shelton, ședea mai în urma celuilalt și se trăgea într-una înapoi. Asculta el, ce e drept, cu mare băgare de seamă, dar de deschis nu deschidea gura; și judecînd după chipul lui încruntat, nu prea pleca urechea la snoavele tovarășului său.

In cele din urmă, privirea-i care rătăcea necontenit în jur și nu scăpa nici una din intrările ce dădeau în casă, se pironi pe un alai mic ce intra pe poarta din față și tăia ograda pieziș. Două doamne, încotoșmănate în

blănuri groase, păşeau în frunte, iar în urma lor veneau două slujnice şi patru oşteni cît uşa. În clipa următoare, se făcură nevăzute în casă; iar Dick, furişîndu-se prin mulţimea de gură-cască din şopron, o porni degrabă pe urmia lor.

— Cea mai înaltă era lady Brackley — spuse el — şi unde e lady Brackley, nici Joanna nu-i departe.

Cei patru oşteni se opriseră în prag, iar doamnele sulau acum scara de stejar lustruit, doar cu cele două slujnice pe urma lor. Dick se luă după ele. Amurgea şi în casă se lăsase întunericul. Pe parmaclîcul scării ardeau torţe înfipte în găoacele de fier; de-a lungul coridorului cel lung şi îmbrăcat în covoare, cîte o lumină ardea la fiece uşă. Iar acolo unde uşa rămăsese deschisă, Dick zări o încăpere cu scoarţe pe pereţi şi duşumele aşternute cu stuf, pe care o lumina un foc de lemne.

Suiseră două caturi şi la fiecare cea mai tînără şi mai scundă din doamne se uitase cu băgare de seamă înapoi la călugăr. Iar acesta, cu ochii în pămînt, sta sfios, cum se cuvine veşmintelor ce purta, şi nici nu se uită la ea decît o dată, aşa că nu văzu că fata îl băgase în seamă. Acum, la al treilea cat, femeile se despărţiră; cea tînără urcă mai departe, singură, iar cealaltă o porni pe coridor spre dreapta, cu slujnicele pe urme.

Dick urcă scara sprinten şi, dîndu-se după colţ, scoase capul şi le urmări cu privirea pe cele trei femei. Acestea mergeau înainte pe coridor, fără să se întoarcă sau să arunce vreo privire înapoi.

„Foarte bine — îşi zise Dick. Să aflu eu care e camera lady-ei Brackley şi al dracului să fiu dacă n-oi da peste mătuşa Hatch cu vreo treabă".

În clipa aceea o mînă i se lăsă pe umăr. Dick făcu un salt înapoi şi cu un strigăt înăbuşit se întoarse să-şi înhaţe potrivnicul.

Dar rămase uimit cînd văzu că omul pe care-l apucase atît de strașnic era fata cea scundă, învești mîntată în blănuri. Ea, la rîndu-i, se zăpăci și se înspăimîntă fără seamăn, și tremura toată sub strînsoarea lui.

— Doamnă — făcu Dick dîndu-i drumul — de o mie de ori vă cer iertare, dar ochi la ceafă n-am și nici de unde să știu că în spatele meu e o fată.

Fata îl privea într-una, dar spaima începu să se schimbe în uimire și uimirea în bănuială. Dick, care îi citea pe față toate acestea, începu să se teamă pentru pielea lui în casa aceasta atît de neprietenoasă.

— Frumoasă fată — vorbi el, prefăcîndu-se liniștit — îngăduie-mi să-ți sărut mîna ca semn că mi-ai iertat necuviința și voi pleca chiar în clipa aceasta.

— Ciudat călugăr mai ești, domnule! îi răspunse fata, privindu-l cutezătoare de-a dreptul în ochi. Acum, că uimirea de la început mi-a trecut, văd din fiece vorbă pe care o rostești că ești mirean. Ce cauți aici? De ce te-ai travestit astfel, pîngărind sutana? Ai venit cu gînduri de pace sau de război? Și de ce o iscodești ca un hoț pe lady Brackley?

— Doamnă — grăi Dick — de un lucru vă rog să fiți sigură: nu sînt hoț. Și chiar dacă aș veni aici cu gînduri de război, și nu greșești prea mult, nu pornesc război împotriva fetelor frumoase, și prin aceasta le rog să facă la fel și să-mi deie pace. Căci, într-adevăr, frumoasă doamnă, ajunge să strigi, dacă așa ți-e voia, ajunge să strigi doar o dată și să povestești ce ai văzut, și sărmanul gentilom din fața domniei tale e un om mort. Dar nu-mi vine a crede c-ai putea fi atît de lipsită de inimă — adăugă Dick; și luînd cu drăgălășie mîna fetei într-ale sale, o privi cu o încîntare plină de curtenie.

— Prin urmare ești o iscoadă... un yorkist? întrebă fata.

— Doamnă — răspunse el — în adevăr sînt yorkist şi într-un fel şi iscoadă. Dar ceea ce mă aduce în casa aceasta, şi care-mi va cîştiga îndurarea şi ascultarea plină de bunăvoinţă a inimii domnici tale, nu are nimic a face nici cu York şi nici cu Lancaster. Viaţa mea atîrnă de tăcerea dumitale. Sînt îndrăgostit şi mă cheamă...

Dar fata îi puse iute mîna pe gură, privi repede în sus şi în jos, în dreapta şi în stînga şi văzînd că nu e nimeni, îl trase pe flăcău din toate puterile sus pe scări.

— Sst! făcu ea — vino! Ai să vorbeşti mai tîrziu!

Mirat, Dick se lăsă tras în sus pe scări, înghiontit într-un coridor lung şi împins pe neaşteptate într-o încăpere luminată, ca atîtea altele, de un buştean aprins din vatră.

— Acum — îi spuse fata, aşezîndu-l cu sila pe un scaun — stai jos şi fă după bunul meu plac. Viaţa sau moartea ta de mine atîrnă şi n-am să mă dau înapoi să mă folosesc de puterea ce o am. Mai bine vezi cum te porţi; mi-ai învineţit tot braţul. Cică nu ştia că sînt fată! Dar să fi ştiut, şi-ar fi scos cingătoarea la mine, zău aşa!

Şi zicînd acestea, o tuli din cameră, lăsîndu-l pe Dick cu gura căscată, fără să ştie dacă visează sau e treaz.

„Să-mi fi scos cingătoarea la ea? repetă el. Să-mi fi scos cingătoarea la ea!" Îşi aminti de seara aceea din pădure şi-l văzu din nou pe Matcham cum tresare şi ochii lui rugători.

Apoi îşi aminti iar de primejdiile ce-l ameninţau acum. In camera de alături auzi o mişcare, de parcă ar fi umblat cineva; apoi un suspin, care i se păru ciudat de aproape; în cele din urmă foşnetul rochiilor şi paşii începură din nou. Cum sta aşa ascultînd, văzu scoarţa de pe perete unduind, apoi auzi o uşă deschizîndu-se, tapi-

ţeria se desfăcu în două şi Joanna Sedley intră în cameră, cu o lumină în mînă.

Era înveşmîntată în postavuri scumpe, vopsite în culori închise şi calde, cum se potriveşte iarna cînd ninge. Părul îl purta strîns şi potrivit ca o cunună. Şi Joanna, care părea atît de puţintică şi de stîngace cînd era îmbrăcată în straiele lui Matcham, arăta acum năltuţă ca o salcie tînără şi plutea prin încăpere de parcă ar fi dispreţuit cazna mersului.

Fără să tresară, fără să tremure, ridică lumina şi se uită la călugărul cel tînăr.

— Ce cauţi aici, cinstite frate? întrebă ea. Cu siguranţă că te-au îndrumat greşit. Pe cine cauţi?

Şi puse lumina pe piedestal.

— Joanna — făcu Dick; apoi i se sugrumă glasul. Joanna — începu el iar — spuneai că mă iubeşti şi eu, ca un nebun, ţi-am dat crezare!

— Dick! strigă ea. Dick!

Şi, spre uimirea flăcăului, fata aceasta frumoasă şi naltă făcu un pas şi îi înlănţui gîtul cu braţele, sărutîndu-l de o mie de ori pe nerăsuflate.

— Oh, smintitule! strigă ea. Dragul meu Dick! Oh! dacă te-ai vedea cum arăţi! Vai!•adăugă ea, oprindu-se. Te-am mînjit tot, Dick! Ţi-am şters din vopsea! Dar lasă că se drege. Ce nu poate fi însă dreasă, Dick, căci tare mă tem că nu se mai poate, e căsătoria mea cu lordul Shorby.

— S-a hotărît, prin urmare? întrebă flăcăul.

— Mîine, înainte de prînz, Dick, la biserica mănăstirii — îi răspunse ea. Rău au s-o mai sfîrşească şi John Matcham, şi Joanna Sedley. Lacrimile nu ajută la nimic, altfel aş plînge pînă mi s-ar întuneca privirile. M-am rugat fără hodină, dar cerul nu-mi ia ruga în seamă. Iubitul meu Dick, bunul meu Dick, dacă nu mă scoţi din

casa asta înainte de revărsatul zorilor, trebuie să ne îmbrățișăm și să ne luăm rămas bun!

— Ba de fel — răspunse Dick — cuvîntul acesta n-am să-l rostesc niciodată! Parcă m-ar cuprinde deznădejdea; dar cît trăim, mai e o nădejde, Joanna. Așa că am să nădăjduiesc și eu! Da, pe sfînta liturghie, și am să izbutesc! Vezi, erai doar o închipuire pentru mine și totuși n-am mers eu înainte, n-am strîns oameni de nădejde, nu mi-am pus viața în joc? Iar acum, dacă te-am văzut așa cum ești, cea mai frumoasă și mai mîndră fată din toată Anglia, îți închipui c-aș putea da înapoi? Marea cea adîncă să-mi stea în drum și aș porni-o înainte prin ea; lei nenumărați să-mi taie calea, și i-aș risipi ca pe șoareci.

— Da — răspunse ea cu răceală — mare zarvă pentru o rochie azurie!

— Ba nu, Joanna — se împotrivi Dick. Nu numai de rochie azurie e vorba; erai doar travestită. Acum m-am travestit și eu. Și ca dovadă, n-am eu o mutră caraghioasă...parcă-aș fi un nebun?

— Ba bine că nu, Dick! răspunse ea zîmbind.

— Foarte bine! răspunse el triumfător. Așa arătai și tu în pădure, prăpăditule de Matcham! Zău că da, erai o fată de să te strici de rîs, nu alta! Acum însă...

Așa îi dădură înainte, ținîndu-se de mîini, zîmbindu-și și aruncîndu-și priviri drăgăstoase și prefăcînd minutele în secunde. Dar nu trecu mult, și auziră un zgomot în spatele ușii; era fata cea scundă, cu degetul la buze.

— Pe toți sfinții! exclamă ea — ce larmă faceți! Nu puteți vorbi mai încet? Ei, și acum, Joanna, frumoasa mea fată din pădure, ce-ai să-i dai suratei tale că ți-a adus iubitul?

Joanna fugi la ea și în loc de răspuns, o strînse în brațe cu foc.

— Şi domnia-ta — adăugă fata — ce-mi dai?

— Doamnă — spuse Dick — bucuros aş voi să mă plătesc la fel!

— Hai atunci, îţi îngădui!

Dar Dick, roşindu-se ca focul, îi sărută doar mîna.

— Da' ce nu-ţi place la faţa mea, cinstite domn? întrebă ea, făcînd o plecăciune pînă la pămînt; iar apoi, după ce Dick o îmbrăţişă în cele din urmă, cam căldicel, adăugă: Joanna, tare mai e moale iubitul ăsta al tău, cînd eşti tu de faţă; cînd m-a văzut însă prima dată, era mai viteaz. Sînt toată o vînătaie, surată, zău aşa! Ei, acu' — urmă ea — ai încheiat ce-aveai de spus? Că trebuie să-l gonesc fără întîrziere pe viteazul ăsta.

Cînd auzirà vorbele acestea, strigară amîndoi că nu-şi spuseseră nimic, că era încă devreme şi că nu voiau să se despartă atît de curînd.

— Dar cina? întrebă fata. Nu trebuie să coborîm la cină?

— Ei, chiar aşa! strigă Joanna. Am uitat.

— Atunci ascunde-mă — făcu Dick — ascunde-mă după scoarţe, închide-mă într-un sipet sau cum oi vrea tu, ca să fiu aici cînd ai să te întorci. Ţine minte, frumoasă doamnă, că împrejurările ne sînt potrivnice şi că, cine ştie, poate azi e ultima noapte cînd ne-om mai vedea.

La acestea, fata se înmuie şi puţin după ce clopotul îi chemă pe ai casei la masă, Dick era înghesuit în zid, într-un loc unde o spintecătură în covor îi îngăduia să răsufle mai lesne, ba chiar să şi vadă în cameră.

Nu stătea de multă vreme aşa, cînd ceva neobişnuit îl tulbură. Doar pîrîitul focului şi sîsîitul unui buştean verde în cămin mai rupeau tăcerea catului acesta de sus al casei; deodată însă, auzul încordat al lui Dick prinse un pas ce înainta cu nespusă băgare de seamă; după un timp, uşa se deschise şi un om smolit la chip şi puţintel

la trup ca un pitic, purtînd culorile lordului Shorby, vîri capul în cameră, apoi tot trupul lui strîmb. Gura o ţinea căscată, de parcă ar fi voit să asculte mai bine; iar ochii lui, nespus de strălucitori, rătăceau necbosiţi de colo-colo. Dădu ocol încăperii, izbind în scoarţele de pe pereţi; ca prin minune, Dick scăpă fără să fie băgat în seamă. Apoi se uită pe sub mobile şi cercetă opaiţul şi în cele din urmă, dezamăgit, se pregăti să plece tot tiptil precum intrase, cînd deodată se lăsă în genunchi şi ridică ceva de prin trestiile de pe jos, cercetă lucrul acela şi fără pereche de încîntat, îl ascunse în punguţa de la brîu.

Dick simţi că i se taie picioarele, căci lucrul acela era un ciucure de la cingătoarea lui şi se vedea bine că iscoada aceea de-o şchioapă avea să-l ducă fără întîrziere şi cu mare încîntare stăpînului lui, baronul. Mai-mai să dea la o parte scoarţa şi să se năpustească asupra nemernicului aceluia, şi cu riscul vieţii să-şi ia înapoi semnul cel trădător. Dar pe cînd mai şovăia încă, altceva îl nelinişti din nou. Un glas dogit şi spart de băutură pătrunse de pe scări şi paşi grei, împiedicaţi, răsunară la întîmplare pe coridor.

— Ce vînt, fîrtaţi, vă aduce prin codrul înverzit? cînta glasul. Ce vînt vă aduce? Ei, nătîngilor, ce vînt? adăugă el, iar rîsul lui de beţiv îi gîlgîi în gît; pe urmă se puse din nou pe cîntat:

De-o fi să bei din vinul bun,
Măi frate John, fîrtat grăsun...
Eu de-oi mînca şi tu de-i bea,
În stranã cine-o mai cînta?

Vai, Lawless, beat turtă, cutreiera casa umblînd după vreun colţ unde să doarmă pînă i s-or risipi fumurile.

Dick spumega de mînie. Iscoada se înspăimîntă la început, dar cînd văzu că are de-a face cu un om beat, își veni în fire și, iute ca o pisică, se furișă afară din cameră pierind din ochii lui Richard.

Ce era de făcut ? Dacă-l pierdea pe Lawless în noaptea aceea, avea mîinile legate, fie că era vorba să plănuiască scăparea Joannei, fie că trebuia să fugă cu ea. Dacă, pe de altă parte, ar fi cutezat să-i vorbească proscrisului și iscoada s-ar mai fi aflat pe acolo, cine știe ce nenorociri li s-ar mai fi putut întîmpla !

Și totuși, Dick se hotărî la această ultimă încercare. Strecurîndu-se de după perdele, se puse să aștepte în dreptul ușii cu mîna ridicată, gata să facă un semn. Lawless, stacojiu la chip și cu ochii injectați, se clătina pe picioare, apropiindu-se cu pas nehotărît. În cele din urmă, își zări căpetenia ca prin ceață și cu toate că Dick îi făcu semne poruncitoare, proscrisul îi dădu pe loc bineațe cu glas tare, strigîndu-l pe nume.

Dick se repezi la bețiv și îl scutură mînios.

— Jivină ! izbucni el printre dinți — jivină, nu om ! E mai rău ca trădarea să te prostești în halul ăsta ! Tîmpenia asta a ta poate să ne scurteze zilele la amîndoi.

Dar Lawless rîdea doar și se clătina și încerca să-l bată pe Dick pe spate.

Chiar în clipa aceea însă, Dick auzi un foșnet printre scoarțe. Se năpusti spre locul de unde venea zgomotul și în clipa următoare o fîșie din perdea fu sfîșiată pînă jos și Dick se prăbuși zbătîndu-se cu spion cu tot, în cutele ei. Se rostogoliră încă o dată și încă o dată, căutînd fiecare să-l prindă pe celălalt de beregată și tot răsucindu-se în perdea și luptînd muți, pe viață și pe moarte. Dar Dick era mult mai zdravăn și curînd iscoada zăcea sub genunchiul lui ; dintr-o singură lovitură cu pumnalul cel lung i se opri suflarea pe buze.

Capitolul III

ISCOADA MOARTĂ

Cît timp se petrecu toată întîmplarea aceasta, ca o fulgerare, Lawless se holbase neputincios; ba chiar şi la urmă, cînd Dick, ridicîndu-se, trăgea cu urechea la zvonul depărtat din caturile de jos, proscrisul tot se mai clătina pe picioare, ca un tufiş în bătaia vîntului, şi se boldea nătîng la chipul celui mort.

— Bine — zise Dick într-un tîrziu. Slavă domnului, n-au auzit nimic! acum însă, ce mă fac cu nenorocita asta de iscoadă? Măcar să-i iau ciucurele din pungă.

Şi spunînd acestea, deschise săculeţul; găsi înăuntru cîţiva bănuţi, ciucurele şi o scrisoare către lordul Wenselydale, purtînd pecetea lordului Shorby. Numele acesta îi aminti ceva lui Dick şi, fără să şovăie, rupse ceara şi citi răvaşul. Era scurt, dar, spre bucuria lui — o dovadă de netăgăduit că lordul Shorby, ca un trădător ce era, trimitea scrisori partidei lui York.

Băieţandrul, care avea mai totdeauna călimările la el, ca şi acum, plecă un genunchi lîngă trupul iscoadei moarte şi scrise aceste cuvinte pe un petic de hîrtie:

„Lord Shorby, care ai scris răvaşul, ştii pentru ce ţi-a pierit omul! Şi ascultă-mi sfatul, nu te însura!

John Drege-Tot".

Puse hîrtia pe pieptul mortului, iar Lawless, care privind toate acestea parcă-şi mai venise în fire, trase pe dată o săgeată de sub sutană şi prinse hîrtia cu ea. Văzînd pîngărirea aceasta sau, cum socotea el, nelegiuire

față de cel mort, Shelton scoase un strigăt de groază; dar bătrînul proscris rîse.

— Trebuie s-o trecem pe răbojul nostru — sughiță el. Fîrtații mei să culeagă laurii... laurii, frate-meu — și, închizînd ochii și căscînd gura ca un dascăl, se apucă să tune cu un glas fără pereche:

De-o fi să bei din vinul bun...

— Gura, nătîngule! strigă Dick, și-l izbi de perete. Două vorbe și-un cuvînt, dacă poate un om ca tine, care are mai mult vin în pîntec decît minte-n cap, să priceapă ceva, două vorbe și-un cuvînt, pe Sfînta Fecioară, cară-te din casa asta! Dacă mai stai aici, n-ai să atîrni numai tu în ștreang, ci amîndoi! Hai, scoală! Iute, sau pe sfînta liturghie că am să mă fac că uit că ți-s căpetenie și datornic! Dă-i drumul!

Călugărul travestit își mai venise în fire; iar ceva în glasul lui Dick și scînteile din ochii lui îi înfipseră bine cuvintele în creier.

— Pe sfînta liturghie — strigă Lawless — dacă-s nedorit, pot să plec! și o luă înapoi, clătinîndu-se, pe coridor, apoi începu să coboare, bălăngănindu-se și izbindu-se de perete.

De îndată ce se făcu nevăzut, Dick se înapoie în ascunzătoarea lui, hotărît să ducă treaba la capăt. Înțelept ar fi fost să plece, dar dragostea și curiozitatea erau mai tari.

Vremea se scurgea încet pentru ilăcăul nostru, care sta în picioare strivit în spatele scoarțelor. Focul începu să se stingă și lumînarea să pîlpîie și să fumege, dar nici vorbă să se întoarcă cineva la caturile de sus; de jos însă, de jos de tot, tot mai pătrundea un zumzet slab și clinchet de vase, iar afară, sub ninsoarea cea grea, tîrgul Shorby zăcea cufundat în tăcere.

Dar într-un tîrziu, paşi şi glasuri începură să se apropie de scară şi curînd cîţiva oaspeţi de-ai lui sir Daniel ajunseră la catul unde se afla Dick şi, apucînd-o pe coridor, zăriră scoarţa sfîşiată şi hoitul iscoadei.

O parte o luară la goană înainte, alţii înapoi şi toţi laolaltă se puseră pe răcnete.

La acestea, oaspeţi, oşteni, doamne, slugi, într-un cuvînt toţi cei ce se aflau prin casa cea mare, veniră în fugă de pretutindeni, şi-şi topiră glasurile în zarva aceea.

Nu trecu mult şi se făcu loc. Sir Daniel se ivi în persoană. In urma lui venea mirele de a doua zi, lordul Shorby.

— My lord — grăi sir Daniel — nu-ţi spuneam eu de nemernica aia de Săgeată Neagră? Poftim, uite dovada! Acolo-i, şi pe sfînta cruce, prietene, înfiptă chiar într-un om de-al tău, sau într-unul care ţi-a furat o livrea.

— Chiar aşa, e un om de-al meu — răspunse lordul Shorby, trăgîndu-se înapoi. Nu-mi strica mie să am mai mulţi ca el! Era isteţ ca un ogar şi mut ca o cîrtiţă.

— Zău, prietene? întrebă iute sir Daniel. Şi ce căuta să adulmece aşa sus, în casă la mine? Ei, las' că acum nu mai adulmecă el!

— Cu voia dumneavoastră, sir Daniel — vorbi unul — aici e un răvaş pe care i l-au prins în piept.

— Dă-l încoa', cu săgeată cu tot! spuse cavalerul.

Şi după ce-l luă în mînă, se uită o vreme la el, îngîndurat şi posomorît.

— Da — făcu el, către lordul Shorby. Ura asta a lor se ţine scai de mine. O aşchie neagră ca asta, sau alta ca ea, are să mă doboare într-o bună zi. Ingăduie, prietene, unui biet cavaler, să-ţi dea un sfat: dacă haita asta se apucă să te fugărească, şterge-o! E ca o boală, cînd îţi intră în oase, nu mai scapi. Dar ia să vedem ce mai scrie aici? E aşa cum ziceam, my lord; te-au însemnat

ca pădurarul stejarul, mîine-poimîine vine și securea. Dar ce-i scris în scrisoarea aceea ?

Lordul Shorby smulse hîrtia din săgeată, o citi, o mototoli în mîini și înfrîngîndu-și scîrba care-l împiedicase pînă acum să se apropie, se aruncă în genunchi lîngă trupul celui mort și începu să caute cu nerăbdare prin punguță.

Se ridică. Pe față i se citea neliniștea.

— Prietene — spuse el — în adevăr, am pierdut o scrisoare de mare însemnătate ; să pun eu mîna pe nemernicul care-a luat-o, c-aș împodobi o spînzurătoare cu el cît ai zice pește. Dar hai mai întîi să punem străji la porți. De-ajuns am pățit-o și-așa, pe toți sfinții !

Așezară străji de jur împrejurul casei și grădinii ; cîte una la fiecare cat și un pîlc întreg în sala de la intrare ; iar alții lîngă focul din șură. Oștenii lui sir Daniel fură întăriți de ai lordului Shorby ; așa că nici oameni și nici arme nu lipseau ca să apere casa, sau să-l înhațe pe dușmanul ce pîndea, dacă era vreunul pe acolo.

Intre timp, trupul iscoadei fu cărat afară prin ninsoare și așezat în biserica mănăstirii.

Abia după ce fură date poruncile acestea și totul se cufundă iar în tăcerea obișnuită, cele două fete îl scoaseră pe Dick din ascunzătoare și îi istorisiră, de-a fir-a-păr, cele petrecute. Iar el, la rîndu-i, le povesti cum venise iscoada, cum îl dăduse de gol, primejduindu-l, și sfîrșitu-i fulgerător.

Joanna se sprijini, mai-mai să leșine, de peretele îmbrăcat în covoare.

— Nu mai avem mult — spuse ea. Așadar, mîine dimineață am să pun pîrostriile ?

— Ce ! strigă prietena ei. Cînd e aici viteazul nostru care îi ia pe lei la goană ca pe șoareci ? Nu prea-ți pui nădejdea în el, zău așa ! Ei, tu care vîri spaima în lei,

hai, dă-ne curaj! Vorbeşte şi să auzim sfaturile tale inimoase.

Dick se simţi tare stingherit, văzîndu-se pus în faţa cuvintelor lui trufaşe; dar cu toate că se îmbujoră la chip, vorbi cu îndrăzneală:

— În adevăr — spuse el — sîntem la strîmtoare. Dacă aş putea ieşi din casa asta măcar o jumătate de ceas, sigur sînt că toate s-ar mai îndrepta; cît despre nuntă, ar fi împiedicată.

— Iar leii — îl maimuţări fata — vor fi luaţi la goană!

— Îmi cer iertare — spuse Dick. Acum nu mai e vorba de lăudăroşenie, ci vreau o mînă de ajutor sau un sfat; căci dacă nu mă strecor din casa aceasta printre străji, nu pot să fac nimic; înţelege-mă, rogu-te, cum se cade!

— De ce spuneai că e cam din topor, Joanna?. întrebă fata. Să ştii că se pricepe s-o aducă din condei, ascultă-mă pe mine; ia te uită cum are răspunsul gata şi ce aşezat şi totuşi plin de îndrăzneală e la vorbă. Păi, ce-ai vrea mai mult?

— Ei — oftă Joanna, zîmbind — să ştii că mi l-au schimbat pe prietenul meu Dick! Cînd l-am văzut prima dată, era el cam din topor. Dar ce însemnătate are? Nu mai e nici o scăpare pentru mine şi aşa mi-a fost dat, să fiu lady Shorby!

— Atunci — spuse Dick — am să fac o încercare. Pe călugări nu-i prea bagă în seamă; şi dac-am avut noroc de o zînă bună să-mi arate calea pînă aici, am să găsesc alta care să mă ducă şi înapoi. Cum îi zicea iscoadei?

— Rutter — spuse fata — şi tare i se mai potrivea! Dar ce vrei să faci, spaima leilor? Ce-ai de gînd?

— S-o pornesc cu curaj — îi răspunse Dick; şi dacă mă opreşte cineva, să-mi ţin firea şi să le spun că mă

duc să mă rog pentru Rutter. Cred că au şi început să se roage pentru sufletul lui.

— Şiretlicul ăsta nu e cine ştie ce — îi răspunse fata — dar s-ar putea să izbutească.

— Ei — făcu Shelton — nu şiretlicul, ci îndrăzneala slujeşte uneori mai bine la ananghie!

— Ai dreptate — îi spuse ea. Du-te cu Dumnezeu şi să te aibă cerul în pază! Laşi în urma ta o biată fată care te iubeşte ca ochii din cap şi alta care ţi-e prietenă din toată inima. Fii cu ochii în patru de dragul lor şi nu te pune în primejdie.

— Da — adăugă Joanna — du-te, Dick! Tot atîta primejdie dacă pleci sau dacă stai. Du-te şi ia-mi inima cu tine; sfinţii din cer să te aibă în pază!

Dick trecu de prima strajă atît de sigur pe el, că omul doar cît se mişcă puţin şi îl privi; dar la celălalt cat, alt om îi tăie calea cu lancea şi întrebă cum îi zice şi ce învîrte pe acolo.

— *Pax vobiscum* — răspunse Dick. Mă duc să mă rog la trupul sărmanului Rutter.

— Aşa o fi — îi răspunse straja — numai că singur nu ţi-e îngăduit să mergi.

Se plecă peste parmaclîcul de stejar şi scoase un şuier ascuţit.

— Să vină cineva! strigă el, apoi îi dădu drumul lui Dick să treacă.

La poalele scării găsi straja în picioare, aşteptîndu-l; şi după ce-i spuse şi lui povestea, căpetenia străjerilor porunci să-l însoţească patru oameni la biserică.

— Nu-l lăsaţi să scape, flăcăi! spuse el. Duceţi-l la sir Oliver; răspundeţi cu viaţa!

Deschiseră uşa. Doi îl apucară pe Dick de braţe, altul o porni în frunte cu o torţă, iar al patrulea, cu arcul încordat şi cu o săgeată în coardă, încheie grupul. Aşa

trecură grădina prin bezna nopții și prin zăpada ce acoperea totul și se apropiară de geamurile luminate palid ale bisericii.

La poarta dinspre apus, un pîlc de arcași se adăpostea, atît cît le îngăduia bolta intrării și neaua îi acoperise ca o pulbere; și pînă ce însoțitorii lui Dick nu le spuseră cuvîntul de înțelegere, nici nu le îngăduiră să treacă înainte și să pătrundă în tinda sfîntului lăcaș.

Biserica era luminată palid de lumînările aprinse în altarul cel mare și de vreo două felinare ce spînzurau de bolți, prin paraclisele familiilor mai cu vază. Iar în altar zăcea într-un sicriu iscoada cea moartă, cu mîinile cruce pe piept.

Un murmur zorit de rugă se îngîna pe sub bolți: oameni cu glugi stăteau îngenuncheați în stranele din cor, iar pe treptele altarului cel înalt, un preot în odăjdii slujea.

Cînd noii veniți intrară, una din glugi se ridică și coborînd treptele, ce înălțau altarul deasupra tindei, o întrebă pe căpetenia celor patru oșteni ce vînt îi aduce acolo. Din cuviință față de slujbă și de cel mort, vorbiră în șoaptă; dar răsunetul clădirii aceleia uriașe și goale le prinse cuvintele și le purtă tot mai departe, ca un ecou găunos, prin aripile bisericii.

— Un călugăr! repetă sir Oliver (căci el era) după ce-l auzi pe arcaș. Frate, nu știam că trebuie să vii aici — adăugă el, întorcîndu-se spre Shelton. Dacă nu ți-e cu supărare, cine ești? Și cine te-a trimis să te rogi laolaltă cu noi?

Dick, care nu-și scoase nasul de sub glugă, îi făcu semn lui sir Oliver să se tragă mai la o parte de arcași și de îndată ce preotul îi dădu ascultare, zise:

— Nu-mi stă în putere să te înşel, părinte. Viaţa mea e în mîinile tale.

Sir Oliver tresări din tot trupul ; obrajii lui fălcoşi păliră şi o clipă nu scoase o vorbă.

— Richard — spuse el — nu ştiu ce te aduce aici, dar tare mi-e că vreun gînd rău. Cu toate acestea, pentru frăţia de altădată, n-am să-ţi pricinuiesc nici un rău. Ai să şezi toată noaptea lîngă mine în strană ; ai să stai acolo pînă s-o ispràvi nunta lordului Shorby şi vor pleca cu bine acasă ; iar dacă toate merg cum se cuvine şi n-ai pus nici o nemernicie la cale, ai să te duci şi tu încotro vei voi. Dar dacă ai venit să verşi sînge, sîngele se va întoarce asupra capului tău. Amin !

Şi popa se închină cuvios, după care se întoarse şi făcu o plecăciune la altar.

Apoi le mai spuse cîteva vorbe oştenilor şi, luîndu-l de mînă pe Dick, urcă la altar şi îl aşeză în strana de lîngă el, unde, ca să se poarte după cuviinţă, flăcăul îngenunche, părînd că se cufundă în rugăciune.

Dar gîndurile şi ochii lui rătăceau necontenit. Văzu că trei dintre oşteni, în loc să se înapoieze acasă, se pitiseră tăcuţi într-un colţ din aripa bisericii, de unde cuprindeau tot lăcaşul cu ochii şi era sigur că ascultaseră de porunca lui sir Oliver. Prin urmare, căzuse în capcană şi trebuia să-şi petreacă toată noaptea aici, în licărirea fantomatică şi printre umbrele din biserică, privind la chipul galben al celui pe care îl ucisese cu mîna lui ; şi tot aici trebuia să-şi vadă cu ochii iubita, dimineaţa, cum se cunună cu alt bărbat.

Şi totuşi, nu se pierdu cu firea, ci izbutind să se stăpînească, se pregăti în linişte pentru cele ce aveau să urmeze.

IN BISERICA MANASTIRII

In biserica mănăstirii rugăciunile ţinură toată noaptea fără răgaz, ba mai cu psalmi, ba mai trăgînd clopotele.

Rutter, iscoada, fu vegheat cu toată cinstea. Zăcea aşa cum îl potriviseră, cu mîinile-i încremenite cruce pe piept, şi privirile moarte aţintite în tavan ; iar alăturea, în stranã, adăsta revărsatul zorilor, plin de nelinişte, flăcăul care-l ucisese.

O dată doar — cît trecuseră ceasurile acelea — se plecase sir Oliver spre ostaticul lui.

— Richard, fiule — murmură el — dacă mi-ai pus gînd rău, am să-ţi adeveresc, punîndu-mi sufletul chezaş, că urzeşti împotriva unui om nevinovat. Vinovat în faţa cerului sînt, dar împotriva ta nu şi nici n-am fost vreodată.

— Părinte — îi răspunse Dick tot pe şoptite — crede-mă că nu urzesc nimic; cît despre nevinovăţia ta, nu pot să uit că prea puţin te-ai dezvinovăţit.

— Omul poate greşi şi fără voia lui — spuse preotul. Ii dă cineva o însărcinare şi el porneşte s-o îndeplinească cu ochii legaţi, fără să-i ştie rostul. Aşa şi cu mine. Eu l-am ademenit pe tatăl tău la moarte, dar aşa cum ne vede cel de sus în acest sfînt lăcaş, n-am ştiut ce fac.

— O fi — răspunse Dick — dar uite şi tu ce ţesătură ciudată ai urzit, încît am ajuns la ceasul acesta să-ţi fiu şi ostatic, şi judecător, iar tu să-mi primejduieşti zilele, dar să mi te şi rogi să te iert. Socot că dacă ai fi fost toată viaţa om drept şi preot bun, nici nu te-ai fi temut

de mine şi nici nu m-ai fi urît. Acum zi-i cu rugăciunea înainte. Trebuie să-ţi dau ascultare, de vreme ce altfel nu se poate, dar n-am de gînd să-ţi mai rabd şi tovărăşia.

Popa oftă atît de greu, că mai să-l înduioşeze pe flăcău, şi-şi lăsă capul în mîini ca unul pe care povara frămîntărilor îl striveşte sub ele. Psalmilor nu li se mai alătură, dar Dick îi auzi mătăniile printre degete şi rugăciunile pe care le îngîna printre dinţi.

Încă puţin şi zorile cenuşii începură să răzbată prin vitraliile bisericii şi să nălbească licărul lumînărilor. Lumina se răspîndi şi crescu încet şi curînd prin grilajul de la răsărit razele soarelui pătrunseră roşiatice şi începură să joace pe pereţi. Furtuna trecuse; norii cei grei îşi descărcaseră povara de ninsoare şi goneau mai departe, pe cînd zorile se revărsau pe voioasa întindere iernatică învesmîntată în alb.

Cîteva slugi se îngbesuiră şi purtară sicriul spre lăcaşul celor răposaţi, iar petele de sînge fură şterse de pe lespezi, ca nu cumva vederea lor, menind a rău, să strice nunta lordului Shorby. Chiar şi preoţii, care petrecuseră o noapte atît de mohorîtă, începură să se gătească în cinstea mai voioasei slujbe ce avea să vină. Iar zorile mai fură vestite şi de cucernicii de prin tîrg, care începură să se strîngă şi să se roage dinaintea altarelor lor sau să-şi aştepte rîndul la spovedanie.

Folosind învălmăşeala aceasta, nu era prea greu să înşeli străjile lui sir Daniel, care făceau de pază în poartă; nu trecu mult şi Dick, uitîndu-se obosit în jur, întîlni privirea lui Will Lawless în persoană, care tot mai purta straie duhovniceşti.

Proscrisul îşi recunoscu şeful în aceeaşi clipă şi-i făcu un semn tainic din ochi şi cu mîna.

Dick nu-i iertase de fel haimanalei aceleia bătrîne beţia care îi pricinuise atîta rău, dar nici n-avea de gînd

să-l facă să-i împărtășească soarta; și așa, îi răspunse cu un semn cît putu mai pe înțeles să plece.

Lawless, ca și cum ar fi priceput, se făcu nevăzut pe după un stîlp, iar Dick răsuflă ușurat.

Dar, spre spaima lui, simți cum îl trage cineva de mînecă și îl văzu pe tîlharul acela bătrîn așezat lîngă el și părînd cufundat în rugăciune.

Sir Oliver se ridică pe dată și se îndreptă spre oștenii din aripa bisericii. De cumva bănuielile popii fuseseră trezite cu atîta ușurință, nu mai era nimic de făcut și Lawless rămînea prins în biserică.

— Nu te clinti! îi șopti Dick. Sîntem la mare strîmtoare, în primul rînd pentru că ți-ai dat în petic aseară. Cum de n-ai putut să miroși că-i primejdie și să nu-ți vîri capul, cînd m-ai văzut șezînd aici, așa, nitam-nisam, de vreme ce nici nu se cuvenea și nici pricină n-aveam?

— Îmi ziceam — răspunse Lawless — că ai auzit de Ellis și că erai aici cu vreo însărcinare.

— Ellis! repetă Dick — s-a întors Ellis?

— Sigur că da — răspunse proscrisul. A venit aseară și m-a croit de mi-au mers fulgii că m-a găsit cu fumurile în nas, așa că răzbunat ești. Abraș om mai e și Ellis Duckworth! Mi-a dat pinteni să plec de la Craven în mare grabă și să împiedic nunta; și știi, domnișorule Dick, cum e el, cum zice, așa se și face!

— Ei, frățioare — răspunse Dick liniștit — morți sîntem amîndoi, căci m-au luat ostatic pe încredere și răspund cu capul chiar de nunta asta pe care vrea el s-o strice. Bună alegere, n-am ce spune! Iubita sau viața! Bine, zarurile au căzut, fie viața!

— Pe sfînta liturghie — exclamă Lawless ridicîndu-se pe jumătate — mă duc!

Dar Dick îi puse îndată mîna pe umăr.

— Stai locului, prietene Lawless! spuse el. Dacă ai ochi în cap, uite colo, în colţ, lîngă bolta altarului; nu vezi că nici n-ai apucat bine să te ridici şi oştenii de acolo s-au şi ridicat să ţi se-opună în cale? Dă-te prins, prietene! Cutezător ai fost pe corabie, cînd socoteai că ai să pieri în valuri; cutezător fii şi acum, cînd nu mai ai mult şi ai să pieri în streang!

— Domnişorule Dick — se înecă Lawless — m-ai luat cam pe nepusă masă. Dă-mi însă o clipă de răgaz să mai prind putere, că pe urmă, zău dacă nu m-oi ţine tot atît de zdravăn ca şi tine!

— Asta tovarăş inimos! răspunse Dick — şi totuşi, Lawless, tare nu-mi vine mie să mor; dar unde lacrimile n-ajută, la ce să plîngi?

— Chiar aşa! întregi Lawless — dacă aşa ni-i scris, ducă-se moartea pe pustii! Mai curînd sau mai tîrziu tot ne ia. Şi se zice că dacă mîna călăului e pricepută, moartea în streang e uşoară, cu toate că n-a pomenit nimeni să se fi întors vreunul să povestească cum a fost.

Şi zicînd acestea, tîlharul cel bătrîn dar zdravăn se plecă din nou în strana lui şi, încrucişînd braţele, începu să privească în jur cu mare îndrăzneală şi nepăsare.

— Ei, şi cît despre asta — adăugă Dick — mai mulţi sorţi de scăpare avem dacă ne ţinem gura. Nu ştim încă ce a pus Duckworth la cale; şi la urmă, chiar dacă o ieşi pe dos, cine ştie, poate tot scăpăm de aici.

Şi cînd nu mai vorbiră, prinseră de departe un firicel subţirel de muzică, o muzică plină de veselie, ce se apropia, creştea şi se făcea tot mai voioasă. Clopotele începură să bată într-o dungă şi în biserică porni să se reverse omenire; noii-sosiţi îşi scuturau zăpada de pe picioare, băteau în palme şi suflau în ele. Uşa de la soare-apune fu dată de perete şi se întrezări o frîntură de uliţă însorită şi înveşmîntată în zăpadă, iar aerul îngheţat al

dimineții pătrunse șuvoi înăuntru. Pe scurt, se vedea bine că lordul Shorby ținea să se cunune în zori și că alaiul nunții se apropia.

Cîțiva oameni de-ai lordului Shorby făcură loc prin mijlocul bisericii, împingînd mulțimea înapoi cu coada suliței; și chiar în clipa aceea se zăriră prin poartă lăutarii ce se apropiau prin zăpada înghețată — fluierașii și trompeții stacojii la față — căci sufiau de mai să-și rupă bojocii — toboșarii și cei cu țimbalele, care băteau de parcă s-ar fi luat la întrecere.

Aceștia, cînd ajunseră în dreptul porții sfîntului lăcaș, se înșiruiră de o parte și de alta, bătînd din picioare și zicîndu-i înainte cîntecul acela strașnic. Și după ce făcură loc, floarea nunții acesteia de viță se ivi din fund printre ei. Și atît de pestrițe și de voioase erau straiele lor, atîtea mătăsuri și catifele, blănuri și satine, cusături și horbote, că alaiul arăta pe zăpadă ca un strat de flori pe o potecă sau un geam zugrăvit pe un perete.

Mai întîi se ivi mireasa, jalnică la vedere și albă ca neaua, agățată de brațul lui sir Daniel și însoțită de fata aceea scundă, cu care Dick se împrietenise în ajun și care acum era domnișoară de onoare. Chiar în urma lor, în straie ce străluceau de îți luau ochii, pășea mirele, șchiopătînd cu piciorul bolnav de podagră; și cum trecu pragul lăcașului sfințit și se descoperi, creștetul pleșuv îi se ivi trandafiriu, din cauza tulburării pe care o resimțea.

Acum veni și ceasul lui Ellis Duckworth.

Dick, care ședea uluit, pradă unor simțăminte osebite, cu mîinile încleștate pe pupitru dinainte-i, zări o mișcare în mulțime, oameni înghesuindu-se înapoi, priviri și brațe ridicate. Luîndu-se după aceste semne, văzu vreo trei-patru oameni cu arcuri încordate, ce se plecau de la galeria din dreptul ferestrelor absidei. In aceeași clipă traseră și pînă ce zarva și strigătele mulțimii uluite să-i

ajungă bine la urechi lui Dick, arcaşii se făcuseră nevăzuţi.

Naosul era o mare de capete ce unduia şi glasuri ce răcneau; popimea se năpusti de la locurile ei, îmbulzindu-se; muzica se opri; clopotele de sus mai dăngăniră vreo cîteva clipe în văzduh, dar cum zvonul nenorocirii pătrunsese pesemne pînă în cămăruţa în care clopotarii săltau pe frînghii, pînă şi ei se opriră din vesela lor trudă.

Chiar în inima naosului, mirele zăcea mort, ţeapăn, străpuns de două săgeţi negre. Mireasa leşinase. Iar sir Daniel sta încremenit de mînie şi uimire, cu un cap deasupra mulţimii; o săgeată de un iard tremura înfiptă în braţul lui stîng, mai jos de cot, iar chipu-i şiruia de sînge de la alta ce-i zgîriase fruntea.

Dar pînă să pornească cineva pe urma lor, cei ce spărseseră nunta în chip atît de tragic de mult coborîseră scara îngrădită şi o tuliseră pe o uşă din spate.

Dick şi Lawless însă tot ostatici erau; e drept că la spaima dintîi se ridicaseră şi o porniseră voinicește spre uşă; dar din pricina stranei înguste şi a gloatei înspăimîntate de popi şi corişti, încercarea lor dădu greş, aşa că se întoarseră resemnaţi la loc.

Sir Oliver, galben de spaimă, se ridică, îl strigă pe sir Daniel şi îi arătă spre Dick:

— Acolo — strigă el — e Richard Shelton... ceasul rău!... el e vinovat!... prindeţi-l!... puneţi să-l prindă! Pentru viaţa noastră, puneţi mîna pe el şi legaţi-l! Ne-a jurat pieirea!

Sir Daniel era orbit de mînie — orbit de sîngele cald care tot îi mai şiruia peste faţă.

— Unde? mugi el. Scoateţi-l de-aici! Pe crucea din Holywood, are să pomenească şi sînul la care a supt!

Mulțimea se dădu înapoi și un pîlc de arcași se năpustiră, îl înhățară pe Dick și, trăgîndu-l din strană cu capul înainte, îi dădură brînci pe treptele altarului. Cît despre Lawless, stătea mut ca un pește.

Sir Daniel, ștergîndu-și sîngele de pe ochi, se uită clipind la ostaticul lui.

— Aha — făcu el — vînzător și neobrăzat ce ești, te-am prins în gheară ; pe toate legămintele din lume, pe fiece strop de sînge ce-mi picură din ochi, că n-am să mă las pînă n-am să smulg un geamăt măcar din stîrvul ăsta al tău ! Duceți-l ! adăugă el. Nu-i locul aici ! Duceți-l la mine acasă ! Și n-am să-i las o singură încheietură să nu i-o pun la caznă !

Dar Dick, îmbrîncindu-și paznicii, ridică glasul :

— Altarul ! răcni el. Altarul ! Sfințiile voastre ! Vor să mă tîrîie afară din biserică !

— Din biserica pe care ai pîngărit-o cu nelegiuirea făptuită, flăcăule — întregi un bărbat înalt, îmbrăcat în straie de preț.

— Cine poate să dovedească ? strigă Dick. Mă învinuiesc că am fost părtaș, chiar așa, dar nu sînt în stare s-o dovedească nici cît negru sub unghie. E drept că am fost petitor și i-am cerut mîna miresei, ba mă încumet să spun că mi-a dat și semne de bunăvoință. Ei și ? Nu e o nelegiuire să iubești o fată și nici să-i cîștigi dragostea ! Altminteri, nu sînt cu nimic vinovat !

Un murmur de încuviințare trecu prin mulțime, atît de cutezător își arătase Dick nevinovăția ; dar în aceeași clipă pîrîtorii se ridicară mănunchi de partea cealaltă și strigară cum fusese găsit în ajun în casa lui sir Daniel și cum pîngărise veșmîntul monahal ; iar în mijlocul babiloniei acesteia, sir Oliver îl arătă pe Lawless cu

mîna, zicînd că a fost şi el complice. Iar acesta, la rîndu-i, fu tîrît din stranã şi îmbrîncit lîngă căpetenia lui. Mulţimea, care se împărţise în două, se aprinse şi pe cînd unii trăgeau pe ostatici de colo-colo ca să-i facă scăpaţi, alţii îi blestemau şi îi loveau cu pumnii. Lui Dick îi ţiuiau urechile şi îi vîjîia capul, ca unui om ce se zbate în valurile unui fluviu.

Dar bărbatul cel înalt, care îi răspunsese lui Dick, făcu linişte cu glasul lui de tunet, potolind mulţimea.

— Căutaţi-i de arme! vorbi el. Aşa vom judeca cu ce gînduri au venit.

Nu găsiră la Dick decît pumnalul lui, ceea ce-i fu într-ajutor, pînă ce unuia din oameni îi veni nefericitul gînd să-l tragă din teacă şi îl găsi încă mînjit de sîngele lui Rutter. La acestea, mare zarvă se stîrni printre oamenii lui sir Daniel, dar bărbatul cel înalt o curmă cu un semn şi o privire falnică. Iar cînd îi veni rîndul lui Lawless, găsiră ascunsă sub veşmînt legătura aceea de săgeţi, asemenea celor ce fusese trase.

— Acu' ce-ai de spus? se încruntă bărbatul cel înalt la Dick.

— Domnule — îi răspunse acesta — mă aflu în loc sfinţit, nu-i aşa? Ei bine, văd după înfăţişarea dumneavoastră că sînteţi om de seamă, iar pe chip am citit semnele credinţei şi dreptăţii. În mîinile domniei-tale mă dau aşadar prins, şi încă din toată inima, lipsindu-mă de scutul acestui sfînt lăcaş. Dar decît să fiu dat pe mîna acestui om, pe care îl învinuiesc aci cu glas tare de moartea părintelui meu şi că pe nedrept mi-a răşluit moşia şi cîştigul, decît aşa, mai degrabă te-aş ruga să faci bine şi să-mi scurtezi zilele chiar pe locul acesta, cu gingaşa domniei-tale mînă. Ai auzit cu urechile domniei-tale cum m-a

amenințat că mă pune la cazne, pînă să nu fi fost dovedit vinovat. Și nu ți se cade să mă dai pe mîna dușmanului meu de moarte și a celui ce mă împilează de cînd mă știu, ci să mă judeci cum se cuvine, după lege, și dacă sînt vinovat cu adevărat, să fiu ucis fără tortură.

— My lord — strigă sir Daniel — doar n-ai de gînd să-i dai ascultare lupului ăstuia? Jungherul lui mînjit de sînge stă mărturie a minciunii lui sfruntate.

— Ingăduie-mi, cinstite cavaler — îi răspunse străinul cel înalt — aprinderea cu care vorbești glăsuiește și ea împotriva domniei-tale.

La acestea, mireasa, care-și venise în simțiri între timp și arunca priviri înspăimîntate în jur, se smulse din mîna celor ce o sprijineau și se prăbuși în genunchi la picioarele omului care vorbise.

— Lord Risingham — strigă ea — fii drept și ascultă-mă! Am ajuns aici în paza omului acestuia cu sila, smulsă din mijlocul alor mei. Și din ziua în care s-a întîmplat aceasta, nici de milă, nici de apărare și nici de mîngîiere n-am avut parte de la nimeni, decît de la omul de colo, Richard Shelton, pe care acum ei îl învinuiesc și îi urzesc pieirea. My lord, dacă a fost aseară în casa lui sir Daniel, eu sînt aceea care l-a adus; a venit doar la rugămințile mele și fără gînd rău. Pe vremea cînd sir Daniel îi mai purta grija, s-a bătut vitejește împotriva Săgeților Negre. Dar cînd netrebnicul lui tutore a voit să-i ia viața prin tot felul de uneltiri, și ilăcăul a fugit peste noapte din casa aceea sîngeroasă ca să scape nevătămat, încotro era să se îndrepte, așa neajutorat și fără o lăscaie? Iar dacă și-a găsit tovarăși nevrednici, cine e vinovat, băiatul cu care nedrept s-a purtat, sau tutorele care a batjocorit încrederea ce i s-a dat?

Atunci şi fata cea scundă se lăsă în genunchi lîngă Joanna.

— Şi eu, stăpînul meu bun şi unchiul meu — întregi ea — pot aduce mărturie, pe cugetul meu şi în faţa tuturor, că fata aceasta a spus adevărul. Eu, nevrednica, l-am însoţit pe flăcăul acesta în casă.

Lordul Risingham ascultase în tăcere, iar cînd glasurile încetară, rămase mut un răstimp. Apoi îi întinse mîna Joannei, ajutînd-o să se ridice, dar nu se arătă tot atît de curtenitor cu cea care îşi spusese nepoata lui.

— Sir Daniel — vorbi lordul — treaba aceasta e tare încurcată şi, cu voia domniei-tale, am s-o cercetez eu şi am s-o aduc la lumină. Mulţumeşte-te deci cu atît; pricina domniei-tale e în mîini bune. Şi ţi se va face dreptate; dar pînă atunci, du-te de îndată acasă şi îngrijeşte-ţi rănile! Aerul e îngheţat şi nu cumva să ţi se obrintească.

Făcu un semn cu mîna; fu însoţit prin naos de slujitori plecaţi, care se repezeau la cel mai mic semn. În aceeaşi clipă o trîmbiţă răsună ascuţit afară şi prin portalul bisericii începură să pătrundă arcaşi şi oşteni în veşminte vopsite în culorile lordului Risingham şi purtînd semnul acestuia. Îi luară pe Dick şi pe Lawless în primire, din mîna celor ce-i ţineau prinşi şi, strîngînd rîndurile în jurul ostaticilor, o porniră din nou şi se lăcură nevăzuţi.

Şi pe cînd treceau, Joanna îşi întinse amîndouă braţele către Dick şi îşi luă rămas bun. Iar domnişoara de onoare, care nu se pierduse cu firea că unchiul ei se arătase nemulţumit, îi trimise o sărutare şi îi strigă: „Ţin-te bine, spaima leilor!", şi pentru întîia dată de cînd se iscase toată întîmplarea, mulţimea zîmbi.

Capitolul V

LORDUL RISINGHAM

Cu toate că era omul cel mai însemnat din tot Shorby-ul, lordul Risingham trăsese în casa modestă a unui gentilom retras, ce locuia la marginea tîrgului. Doar străjile înarmate de la uşi şi ştafetele călări, ce veneau şi plecau într-una, erau semn că aici se adăpostea un răstimp un om de rang.

Şi astfel, cum loc nu aveau, se făcu că Dick şi Lawless fură zăvorîţi în aceeaşi încăpere.

— Bine ai mai adus-o, domnişorule Richard — vorbi proscrisul — cum nu se poate mai bine, aşa că îţi mulţumesc din toată inima! Aici sîntem în mîini bune; o să fim judecaţi după dreptate şi deseară or să ne spînzure cum se cuvine, pe amîndoi, de un copac.

— Şi eu tot aşa cred, prietene — îi răspunse Dick.

— O scăpare tot mai avem — i-o întoarse Lawless. Oameni ca Ellis Duckworth sînt unul la zece mii şi tare te mai are la inimă, şi de dragul tău şi de sufletul tatălui tău; şi cum ştie că vinovat n-ai fost de cele întîmplate, are să răstoarne cerul şi pămîntul să te scape.

— Cine ştie! spuse Dick. Ce poate el? N-are decît o mînă de oameni. Vai, măcar mîine să fi fost, să mă fi putut duce la o întîlnire pe care o aveam un ceas înainte de amiază, ehe, altfel ar fi stat lucrurile! Dar aşa nu mai e nici o scăpare!

— Bine — o curmă Lawless. Dacă juri că sînt nevinovat, am să jur şi eu pentru tine şi fără să mă codesc. De folosit, n-are să ne folosească; dar dacă o fi să ne spînzure, barem să nu zic că n-am jurat.

Apoi, Dick se lăsă în voia gîndurilor lui, pe cînd tîlharul cel bătrîn se făcu covrig într-un colț, își trase gluga de monah peste ochi și se potrivi să doarmă. Curînd începu să sforăie zgomotos — într-atît îi tocise simțul fricii viața grea pe care o ducea de atîta vreme.

Amiaza trecuse de mult și ziua se topea spre asfințit, cînd ușa se dădu de perete și Dick fu scos din cameră. Îl duseră sus, într-o încăpere caldă, unde lordul Risingham stătea adîncit în gînduri lîngă foc.

Cînd ostaticul intră, contele ridică ochii.

— Domnule — vorbi el — l-am cunoscut pe tatăl domniei-tale, care era om de cinste și aceasta mă face să fiu mai îngăduitor; nu pot să-ți ascund cu toate acestea că vini mari îți apasă pe umeri. Te-ai însoțit cu ucigași și tîlhari; s-a dovedit fără putință de tăgadă că ai luat armele împotriva regelui; ești bănuit că ai furat o corabie; ai fost găsit ascuns în casa dușmanului tău, în straie de împrumut; un om e ucis chiar în aceeași seară...

— Dacă-mi îngăduiți, my lord — îl întrerupse Dick — îmi voi mărturisi pe dată vina. Eu l-am ucis pe Rutter; și ca dovadă — Dick se căută în sîn — iată un răvaș din săculețul lui.

Lordul Risingham luă scrisoarea, o deschise și o citi de două ori.

— Ai citit-o? întrebă el.

— Da — răspunse Dick.

— Ești cu York sau cu Lancaster? îl întrebă lordul.

— My lord, nu-i prea mult de cînd am mai fost întrebat o dată și n-am prea știut ce să răspund — spuse Dick; dar de vreme ce o dată tot am răspuns într-un fel, n-am să-mi schimb vorba. My lord, sînt de partea lui York.

Risingham dădu din cap încuviințînd.

— Cinstit răspuns — făcu el. Numai că atunci nu pricep de ce mi-ai dat scrisoarea.

— Oare împotriva trădătorilor, my lord, nu sîntem uniți cu toții? strigă Dick.

— Bine ar fi să fie așa, tinere gentilom — răspunse lordul — și dacă nu pot altfel, măcar atît, să-ți dau dreptate. Văd că mai degrabă ești plin de tinerețe, decît ți-e gîndul la vreo înșelăciune și de n-ar fi sir Daniel om de nădejde în tabăra noastră, mai că ți-aș ține partea. Căci am cercetat și am aflat că a avut purtarea aspră față de tine, așa că prea vinovat nu ești. Numai că, vezi, eu sînt înainte de toate căpeteniè și apăr pricina reginei; și cu toate că de felul meu sînt și om drept, ba chiar înclinat spre îndurare prea multă, trebuie să țin seama de binele taberei noastre; și ca să-l păstrez pe sir Daniel, de multe aș fi în stare.

— My lord — îi spuse Dick — să nu mă socotiți îndrăznet dacă am să vă dau un sfat: nu cumva vă bizuiți pe credința lui sir Daniel? Pare-mi-se că de prea multe ori a trecut dintr-o tabără în alta.

— Ei, așa merg lucrurile în Anglia azi. Ce să-i faci? oftă lordul. Să știi însă că te arăți nedrept față de cavalerul din Tunstall; și atît cît încape credință în vremea noastră lipsită de credință, s-a arătat în ultima vreme cinstit față de noi, cei din tabăra lui Lancaster. Nici după înfrîngerile din urmă nu ne-a lăsat.

— Atunci, cu voia dumneavoastră — făcu Dick — aruncați o privire pe scrisoarea aceasta și poate că o să vă mai schimbați gîndul — și îi întinse contelui scrisoarea lui sir Daniel către lordul Wensleydale.

Într-o clipită lordul Risingham se schimbă la față; se încruntă ca un leu mînios și cu o mișcare bruscă mîna i se încleștă pe pumnal.

— Şi pe asta ai citit-o? întrebă el.

— Da — răspunse Dick — chiar moşia voastră e cea pe care o făgăduieşte lordului Wensleydale.

— Moşia mea, chiar aşa! făcu lordul. Îţi rămîn îndatorat pentru scrisoarea asta. Mi-ai dezvăluit un cuib de şerpi. Porunceşte, domnişorule Shelton, şi n-am să mă arăt scump la mulţumire! Şi ca să fac începutul: York de-ai fi, sau Lancaster, om cinstit sau tîlhar, îţi dau drumul! Du-te cu Dumnezeu! Dar să nu-mi iei în nume de rău dacă am să-l opresc şi am să-l spînzur pe tovarăşul tău Lawless. Prea e ştiută nelegiuirea lui de către toţi şi se cade să dăm pedeapsă în văzul lumii.

— My lord, vă rog din tot sufletul să-l cruţaţi şi pe el! îi luă apărarea Dick.

— E un tîlhar bătrîn şi un hoţ şi un vîntură-lume osîndit de lege, domnişorule Shelton — vorbi lordul. De mult trebuia să atîrne în streang! Ce însemnătate are dacă e să fie spînzurat pentru o vină sau pentru alta, mîine sau poimîine?

— Cu toate acestea, my lord, de dragul meu a venit aici — răspunse Dick — şi aş fi un netrebnic şi un nerecunoscător dacă l-aş părăsi.

— Domnişorule Shelton, multe necazuri îmi pricinuieşti! îi răspunse lordul Risingham cu asprime. E greu, pe o astfel de cale, să-ţi meargă bine pe lumea asta. Ei, dar ca să scap de domnia-ta, am să-ţi mai fac o dată pe plac. Plecaţi, deci, împreună; dar mergeţi cu băgare de seamă şi ştergeţi-o iute din Shorby. Căci sir Daniel (trăsni-l-ar cerul) tare e setos de sîngele tău!

— My lord, îţi mulţumesc pentru bunătate şi nădăjduiesc că mult n-are să treacă şi am să mă plătesc — îi răspunse Dick, ieşind din încăpere.

Capitolul VI

DIN NOU ARBLASTER

Cînd li se îngădui lui Dick şi lui Lawless să se furişeze pe o ieşire dosnică din casa unde se aşezase lordul Risingham cu oamenii lui, amurgea.

Se opriră sub zidul grădinii, să vadă încotro s-o apuce. Primejdia era mare. Dacă-i zărea vreunul din oamenii lui sir Daniel şi-i dădea de veste, ar fi fost doborîţi şi măcelăriţi cît ai clipi din ochi. Şi nu numai în Shorby îi pîndea primejdia; peste cîmp s-o fi apucat, şi tot s-ar fi putut să dea peste niscaiva cercetaşi.

Mai încolo, la loc deschis, văzură o moară; şi chiar în coasta ei, un coşar cît toate zilele, cu porţile date de perete.

— Ce-ar fi să ne aciuăm acolo pînă s-o înnopta de-a binelea? făcu Dick.

Şi cum ceva mai potrivit Lawless nu găsi, o porniră într-un suflet spre coşar şi se pitiră în paie, după uşă. Lumina zilei se topea repede şi curînd luna polei zăpada îngheţată. Acum era clipa cea mai potrivită să se întoarcă la „Capra şi cimpoaiele" pe nevăzute şi să-şi schimbe straiele, care îi dădeau de gol. Dar chiar aşa, tot mai bine să dea ocol mahalalelor şi să nu se vîre în gura lupului apucînd-o prin piaţă, unde, în inima gloatei, era primejdie să fie daţi pe faţă în orice clipă şi omoriţi.

Aveau o bucată bună de mers. Drumul trecea pe lîngă casa de pe ţărm, cufundată acum în întuneric şi pace. Iar în cele din urmă îi duse în capul portului. La lumina limpede a lunei văzură că mare parte din corăbii ridicaseră ancora şi, cum văzduhul se potolise, o porniseră spre

alte zări; aşa că nici în cîrciumile cele proaste de pe ţărm — care, cu toată porunca să închidă devreme, mai ţineau şi focul, şi lumînările aprinse — nu se mai înghesuiau muşteriii şi nici nu mai răsunau de cîntece marinăreşti.

O porniră degrabă, aproape în fugă, prin nămeţi, cu sutana sumeasă pînă la genunchi, trecînd printr-un labirint de vechituri aruncate de pe corăbii. Dăduseră ocol mai mult de jumătate portului şi tocmai treceau pe dinaintea unei crîşme, cînd uşa se dădu pe neaşteptate de perete şi o pală de lumină izbi din fugă chiar în faţă.

Se opriră pe dată şi se prefăcură cufundaţi în vorbă.

Pe rînd, trei oameni ieşiră din crîşmă, iar ultimul trase în urma lui uşa. Abia se ţineau pe picioare, de parcă ar fi închinat de dimineaţă pînă seara şi acum, sub razele lunei, şovăiau ca unii ce n-aveau habar încotro s-o apuce. Cel mai înalt vorbea cu glas tare, jeluindu-se:

— Şapte butoaie de vin de Gasconia, cum neam de crîşmar n-a pomenit — zicea el — cea mai bună corabie din tot portul Dartmouth-ului, o icoană în ramă aurită, 13 funzi numai galbeni, bani buni...

— Las' c-am mai avut şi eu pierderi — îl întrerupse altul. Am mai avut şi eu pierderi, jupîn Arblaster. La Sîn Martin, de 5 şilingi m-au jefuit şi de o punguţă de piele care preţuia 9 pence.

Lui Dick i se frînse în piept inima cînd auzi acestea. Pînă atunci nu se prea sinchisise el de bietul căpitan rămas pe drumuri din pricina pagubei cu „Buna Speranţă" — atît erau de nepăsători în vremurile acelea oştenii cînd era vorba de averea şi soarta celor mai slabi. Dar întîlnirea aceasta neaşteptată îi aminti, deodată, cum îl jefuise pe om şi cum toate încercările lui dăduseră greş; aşa că şi el şi Lawless întoarseră capul, ca nu cumva să-i recunoască.

Dar cîinele corăbiei scăpase din prăpădul de pe mare şi se înapoiase la Shorby, iar acum se ţinea pe urmele lui Arblaster. Deodată, adulmecînd şi ciulind urechile, dulăul ţîşni înainte şi începu sa latre furios la cei doi călugări travestiţi.

Stăpînul se luă, clătinîndu-se, după el.

— Ei, fraţilor! strigă omul. N-aveţi cumva vreun bănuţ pentru un biet corăbier pe care piraţii l-au adus în sapă de lemn? Altădată aş fi fost în stare să vă plătesc de băut la amîndoi încă de joi dimineaţa, iar acum, e sîmbătă seara, cerşesc un clondir de bere! Dacă nu crezi, întreabă-l pe omul meu, pe Tom. Şapte butii de vin de Gasconia, o corabie, a mea toată şi pe care a stăpînit-o şi tata, o icoană a Sfintei Fecioare din lemn de platan şi înrămată în aur şi pe deasupra 13 funzi de galbeni şi arginţi. Ei, ce-ai de zis? Unui om care s-a bătut şi cu franţuzul! Căci şi cu franţuzul m-am bătut; nu e corăbier în Dartmouth care să fi tăiat atîtea gîturi de-ale lor, ca mine, colo în larg! Hai dă-mi un ban!

Nici Dick, nici Lawless nu se încumetară să-i răspundă o vorbă, ca nu cumva să le cunoască glasurile. Şi rămaseră aşa, ca prostiţi, fără să ştie încotro s-o apuce sau ce să nădăjduiască.

— Nu cumva eşti mut, flăcăule? întrebă căpitanul. Fraţilor — adăugă el, sughiţînd — sînt muţi. Nu-mi place mie necuviinţa asta; căci omul mut să fie, tot trebuie să spună ceva cînd îi vorbeşti, aşa zic eu, dacă e om cu obraz.

In vremea aceasta, Tom, unul voinic ca un urs, păru să intre la bănuială cu cei doi muţi; şi cum era mai treaz decît căpitanul lui, păşi deodată înainte, îl înhăţă pe Lawless de umăr şi scoţînd o sudalmă, îl întrebă ce-avea că-i amorţise limba. La care proscrisul, socotind că s-a zis cu el, în loc să-i răspundă, se repezi în om pe ne-

pusă-masă. Corăbierul se întinse cît era de lung pe nisip, iar Lawless, strigîndu-i lui Dick să se ia după el, o luă la sănătoasa printre vechiturile acelea de pe țărm.

Toate acestea se petrecură într-o clipită și înainte să apuce Dick să fugă, Arblaster îl prinsese în brațe. Tom, care se tîrîse pe burtă, îl apucase de un picior, iar al treilea trăsese un jungher pe care-l rotea deasupra capului.

Nu primejdia și nici supărarea îl făcuseră pe Dick să se piardă cu firea, ci umilința aceea fără seamăn că scăpase de sir Daniel și o dovedise și cu lordul Risingham, ca acum să cadă pleașcă în mîna matelotului acestuia beat; și nu numai pleașcă, ci — așa cum îi spunea cugetul acum, cînd era prea tîrziu — și datornic necinstit al omului căruia îi furase corabia și i-o prăpădise.

— Ia să mi-l duci înapoi în crîșmă, să-i văd mutra — făcu Arblaster.

— Ba nu — se împotrivi Tom — mai întîi să-i ușurăm punga, ca nu cumva să ne ceară ceilalți parte.

Dar cu toate că-l scotociră din cap pînă în picioare, un ban nu găsiră la el, nimic decît inelul lordului Foxham, pe care i-l smulseră fără milă din deget.

— Ia întoarce-l cu fața la lumina lunei! făcu căpitanul; și apucîndu-l pe Dick de bărbie, îi împinse capul pe spate. Sfîntă Fecioară! strigă el — ăsta e piratul!

— Ce? strigă Tom.

— Pe Sfînta Fecioară din Bordeaux, chiar el e! repetă Arblaster. Cum, tîlharule, chiar pe tine să fi pus eu mîna? Unde mi-e vasul? Unde mi-e vinul? Ehe! Mi-ai căzut în mînă! Tom, ia dă-mi frînghia încoa', să-l leg pe tîlharul ăsta burduf! Fiiiu, așa am să mi ți-l leg, și ce am să mi ți-l mai croiesc... ce-am să mi ți-l mai croiesc!

Şi o porni din loc, gonind roată şi răsucind frînghia în jurul braţelor şi picioarelor lui Dick, cu îndemînarea mateloţilor şi la fiecare ocol, o dată îl întărea cu cîte un nod şi trăgea de el cît îl ţineau puterile.

Cînd isprăvi, Dick era legat fedeleş şi nu se putea împotrivi, cum nu se poate împotrivi un mort. Căpitanul îl ţinea cu mîna departe, rîzînd în hohote. Apoi îi pocni una peste ureche de să-l ameţească, după care se apucă să-l rotească ca pe un titirez şi să-l izbească furios cu picioarele. Mînia crescu în pieptul lui Dick ca o furtună şi îi tăia suflarea de să moară şi mai multe nu. Dar cînd matelotul, ostenit de joaca lui nemiloasă, îi dădu un brînci de îl întinse pe nisip cît era el de lung şi apoi se întoarse să se sfătuiască cu ceilalţi, Dick îşi veni pe loc în fire. Avea o clipă de răgaz şi trebuia să găsească o cale cum să scape din nenorocirea asta care îl umilea atîta, pînă nu apucau să-l chinuiască iar.

Nu trecu mult şi pe cînd călăii lui se mai sfătuiau ce să-i facă, Dick îşi luă inima-n dinţi şi, cu un glas destul de stăpînit, le vorbi :

— Nu cumva, jupîni, v-aţi pierdut minţile ? începu el. Uite, vă scoate cerul în cale o împrejurare ca asta, să vă îmbogăţiţi, aşa cum n-a mai visat corăbier pe lume, o împrejurare cum n-aţi mai afla nici dacă aţi colinda marea în lung şi-n lat, şi cînd colo, ce faceţi ? Mă bateţi? Ei, parc-aţi fi nişte plozi care şi-au ieşit din fire. Numai că pentru nişte corăbieri mintoşi, ca voi, care nici de foc şi nici de apă nu se tem şi cărora le e drag aurul, socot că nu sînteţi prea înţelepţi.

— Aha — făcu Tom — acu', că te-am legat, vrei să ne tragi pe sfoară !

— Să vă trag pe sfoară ! îl îngînă Dick. Dacă eraţi nişte nătîngi, mai zic şi eu. Ei, dar dacă sînteţi isteţi la minte, aşa cum mi se pare mie că sînteţi, puteţi vedea şi

voi limpede unde vă e binele. Cînd v-am luat corabia, eram mulţi la număr, cu straie bune şi arme; dar ia gîndiţi-vă acum, cine a strîns toată oştirea asta? Unul care, fără îndoială, pusese mîna pe mult aur. Şi dacă omul acesta, care deşi bogat tot mai umblă să adune, înfruntînd pînă şi furtunile, ia gîndiţi-vă! nu cumva o fi vreo comoară pe undeva?

— Ce spune ăsta? întrebă unul din oameni..

— Dacă ai pierdut o barcă veche şi vreo cîteva urcioare de vin oţetit — urmă Dick — uită-le, că tot nu făceau nici cît o ceapă degerată; mai bine să vă puneţi pe treabă, una care să merite osteneală şi într-o jumătate de zi, ori vă faceţi oameni, ori nimic. Hai, ridicaţi-mă odată de aici şi să intrăm pe undeva, pe aproape, la vreun cîrciumar, că mă dor toate oasele şi am degerat, iar gura mi-e plină de zăpadă.

— Vrea să ne tragă pe sfoară — făcu Tom cu dispreţ.

— Pe sfoară! pe sfoară! strigă al treilea. Vreau să-l văd şi eu pe ăla care să mă tragă pe mine pe sfoară. Ăla vulpoi, aş zice! Las' că nu m-am născut nici eu ieri! Şi nici orbul găinilor n-am; eu unul, jupîn Arblaster, zic că ştie ceva băiatul ăsta. Ei, îl ascultăm, ce zici? Zi, îl ascultăm?

— Bucuros m-aş oglindi eu într-o cană de bere tare, jupîn Pirret — îi răspunse Arblaster. Tu ce zici, Tom? Ei, dar s-a golit punga!

— Plătesc eu — făcu celălalt. Plătesc eu, numai să isprăvim cu treaba asta. Pe sufletul meu dacă nu e aur la mijloc!

— Dacă vă puneţi iar pe băut, s-a dus tot! strigă Tom.

— Jupîne Arblaster, prea îngădui multe omului tău! răspunse jupînul Pirret. Doar n-ai să primeşti sfaturi de la o slugă! Ruşine! Ruşine!

— Gura, băiete! îi zise Arblaster lui Tom. Leagă căţeaua! Bine-am ajuns, să dea echipajul poveţe căpitanului!

— Bine, atunci fă cum crezi — spuse Tom; eu unul mă spăl pe mîini!

— Atunci, ridică-l în picioare — îi porunci jupînul Pirret. Ştiu eu un loc ferit, unde putem bea şi sta de vorbă.

— Păi, dacă e să mergem, fraţilor, atunci trebuie să-mi dezlegaţi picioarele — spuse Dick, cînd se văzu înfipt în picioare, drept ca un par.

— Are dreptate! zise Pirret, rîzînd. Cum să umble omul aşa înhămat? Ia taie frînghia, scoate cuţitul şi tai-o, jupîne!

Pînă şi Arblaster şovăi la una ca asta; dar cum tovarăşul lui îi dădea ghes şi Dick avu minte să se facă că nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase, mulţumindu-se doar să ridice din umeri la atîta încetineală, căpitanul se învoi în cele din urmă şi tăie frînghiile care legau picioarele şi coapsele prinsului. Şi aşa, nu numai că Dick se putu urni, dar toată împletitura aceea care-l ţinea strîns — slăbind, simţi că mişcă mai lesne mîna legată la spate şi nădăjdui astfel că tot ostenindu-se, cu timpul o va desface de-a binelea. Şi toate acestea, mulţumită prostiei celei negre şi lăcomiei lui jupîn Pirret.

Iar grozavul ăsta se puse în frunte şi-i duse chiar la cîrciuma aceea prăpădită, unde Lawless îl trăsese în ziua aceea furtunoasă pe Arblaster. Acum era goală; în cămin, o movilită de tăciuni încinşi răspîndeau o căldură îmbietoare; şi după ce se aşezară şi crîşmarul le puse dinainte o măsură de bere dreasă, Pirret şi Arblaster îşi întinseră picioarele şi se lăsară în coate ca unii ce aveau de gînd să petreacă un ceas în voie.

Masa la care şedeau, asemenea tuturor celorlalte din crîşmă, nu era decît o stinghie grea în patru colţuri, potrivită pe nişte butoaie; iar cei patru ortaci atît de ciudat împerecheaţi şedeau fiecare pe cîte o parte, Pirret dinaintea lui Arblaster, iar Dick dinaintea matelotului.

— Şi acum, dă-i drumul, băiete! spuse Pirret. Paremi-se, după cîte văd, că l-ai cam tras pe sfoară pe jupîn Arblaster. Ei şi? Acu' fă-i pe plac şi dă-i o mînă de ajutor să se îmbogăţească, că mă prind eu că te iartă.

Pînă atunci Dick le înşirase cam ce-i venise la gură; acum însă, sub privirile celor şase ochi, trebuia să născocească şi să le spună vreo istorie minunată, şi dacă se putea, să pună iar mîna pe inelul acela atît de însemnat. Trebuia mai ales să cîştige timp. Căci cu cît aveau să stea mai mult, cu atît mai beţi vor fi temnicerii lui şi cu atît mai sigur va fi el cînd va încerca să scape.

Prea mare povestitor nu era Dick şi istoria lui aducea mai degrabă a basmul lui Ali Baba, numai că Shorby-ul şi codrul Tunstall-ului luaseră locul tărîmurilor de la soare-răsare, iar comorile din peşteră mai crescuseră puţin. După cum ştie şi cititorul, povestea e minunată, doar că are un cusur — nu e adevărată; dar cum cei trei corăbieri nu prea bogaţi la minte o auzeau pentru prima oară, stăteau cu ochii boldiţi la Dick şi cu gura căscată, ca morunul la pescărie.

Nu trecu mult şi mai ceru o măsură de bere dreasă; şi cum Dick îşi depăna povestea cu meşteşug, mai veni şi a treia.

Iată cum stăteau mesenii spre sfîrşit:

Arblaster, pe trei sferturi beat şi pe jumătate adormit, spînzura ca o rufă pe scaun. Tom, căruia-i plăcuse tare mult povestea, nu prea mai era nici el cu ochii în patru. In vremea asta Dick îşi desprinsese treptat braţul drept din legătură, iar acum era gata la orice.

— Şi zi aşa — făcu Pirret — eşti de-ai lor?

— Aşa am fost — îi răspunse Dick — fără să vreau; dar dacă aş putea înhăţa vreun sac-doi cu galbeni pe socoteala mea, smintit aş fi să mai zac într-un beci jegos, să mă primejduiască săgeţile, ori să mă izbească vreunul. Sîntem patru. Să ne ducem în pădure mîine, pînă nu se crapă de ziuă. Dacă am putea lua şi un măgar cu noi, mai bine ar fi; dar dacă nu s-o putea, avem noi spinări zdravene, şi mă pun chezaş că ne-om întoarce cu ele îndoite.

Pirret îşi linse buzele.

— Da' vrăjile alea — spuse el — cuvîntul ăla care deschide peştera... cum vine, prietene.

— Cuvîntul nu-l ştiu decît cele trei căpetenii — îi răspunse Dick. Dar mare noroc că tocmai în seara asta mie mi-au încredinţat cuvîntul vrăjit s-o deschid. Ehei, nu se întîmplă asta de două ori pe an!

— O vrajă! făcu Arblaster, trezindu-se pe jumătate şi uitîndu-se cu un ochi la Dick. Înapoi! Fără vrăji! Eu sînt bun creştin! Întreabă-l şi pe Tom!

— Da' de unde, astea-s vrăji îngăduite! spuse Dick. N-au nimic a face cu diavolul; numai puterea numerelor, a ierburilor şi a plantelor.

— Da, da — făcu Pirret. Vrăji îngăduite, jupîne. Nu-i nici un păcat, ascultă-mă pe mine. Ei, dă-i drumul, flăcăiaşule! Vraja aia... cum sună?

—Iacă, v-o spun — îi răspunse Dick. Mai ai inelul acela pe care mi l-ai scos din deget? Aşa! Întinde braţul şi ţine-l departe, chiar în vîrful degetelor, la lumina tăciunilor. Bine. Uite, aşa e vraja!

Dick aruncă o privire ca de fiară încolţită în jur şi văzu că drumul era liber pînă la uşă. Rosti o rugăciune în gînd. Apoi, întinzînd pe neaşteptate mîna, smulse inelul şi în aceeaşi clipă, răsturnînd masa, o prăvăli

peste Tom, matelotul. Bietul om se prăbuşi răcnind sub stinghia desprinsă. Şi pînă să apuce Arblaster să priceapă că s-a întîmplat ceva sau Pirret să-şi vină în fire, Dick se năpusti la uşă şi se pierdu în noaptea scăldată în razele lunei.

Luna, care acum se afla în crucea cerului, şi albeaţa nespusă a zăpezii luminau ca ziua maidanele din preajma portului; iar Shelton se vedea de departe cum saltă cu sutana sumeasă prin cimitirul de vechituri din port.

Tom şi Pirret se luară după el zbierînd; de prin crîşme li se alăturară alţii, pe care strigătele lor îi şi aţîţaseră şi curînd o întreagă escadră de mateloţi o porni pe urmele lui Dick. Numai că răţoiul nu era iute de picior nici chiar în al cincisprezecelea veac şi pe deasupra Dick le-o mai luase şi înainte şi mai cîştigă şi teren, pînă ce, apropiindu-se de o uliţă îngustă, se opri şi privi rîzînd înapoi.

Pe covorul alb de nea se vedeau toţi corăbierii din Shorby, cum veneau buluc ca o pată de cerneală. Alţii rămăseseră de căruţă în pîlcuri singuratice. Toţi strigau şi răcneau; toţi băteau aerul cu mîinile; nu trecea clipă să nu cadă cîte unul; şi, colac peste pupăză, cînd vreun om cădea, o duzină se prăvălea grămadă peste el.

Era ea caraghioasă babilonia aceea de răcnete care se ridicau pînă în slava cerului, dar îl şi sperie pe fugarul hăituit. De pricinuit vreun rău nu puteau, căci se încredinţase că nu e matelot în tot portul care să-l poată doborî. Numai că larma aceea cumplită era în stare să trezească tot Shorby-ul şi să scoată în uliţe, de prin ascunzişurile lor, străjile care-l puteau prinde din faţă. Aşa că dibuind o poartă într-un colţ, se vîrî degrabă în firida ei şi lăsă toată haita aceea ciudată să treacă pe dinainte-i, răcnind şi dînd din mîini, aprinşi la faţă de atîta goană şi albi de cît dăduseră în nas prin zăpadă.

Trecu de ajuns pînă ce iureşul acesta, pe care portul îl pornise prin oraş, să se mîntuie şi pînă să se lase din nou pacea. Multă vreme mateloţii ce rătăciseră drumul se mai auziră gonind şi zbierînd pe uliţe, pretutindeni şi în toate mahalalele tîrgului. Se încăierau uneori între ei, alteori cu străjile; scoaseră cuţitele, izbiră şi fură izbiţi şi nu puţine trupuri fără viaţă rămaseră în urmă pe zăpadă.

Cînd, după mai bine de un ceas, cel din urmă matelot se înapoie mormăind în port, la crîşma lui, zău dacă ştia pe cine anume hăituise, oricum, însă, sigur e că acum uitase de tot. A doua zi dimineaţa umblară tot felul de istorii ciudate, şi nu mult după aceea basmul cu dracul care venise peste noapte îl credeau toţi băieţii din Shorby.

Dar chiar cînd cel din urmă matelot se înapoie la ai lui, Dick tot nu ieşi din temniţa cea rece a firidei.

O vreme mai umblară de colo-colo străjile; şi ştafete dădură ocol pieţei, anume ca să împărtăşească ce se petrecuse cine ştie cărui lord ce fusese trezit în chipul acesta neobişnuit.

Noaptea era pe sfîrşite, cînd Dick se încumetă să iasă din ascunzătoarea lui şi ajunse nevătămat, dar cu oasele îngheţate şi degerat, în poarta „Caprei şi cimpoaielor". Aşa cum cerea legea, nici foc, nici vreo lumină nu ardeau; el însă îşi dibui drumul spre un colţ al camerei de oaspeţi, îngheţate, dădu de un capăt al păturii, şi-o înfăşură peste umeri şi, tîrîndu-se lîngă omul care dormea mai aproape, adormi curînd.

CARTEA A CINCEA

GHEBOSUL

Capitolul I

TRIMBIȚA CU GLAS STRĂPUNGĂTOR

A doua zi în zori, pînă nu se ivi prima geană de lumină, Dick se sculă, își schimbă veșmintele, se înarmă din nou ca gentilom și o porni spre vizuina lui Lawless, din pădure. Acolo, dacă ne amintim, lăsase el răvașele lordului Foxham, și ca să le poată lua și să mai vină înapoi la timp pentru întîlnirea cu tînărul duce de Gloucester, trebuia să o pornească devreme și să meargă voinicește.

Gerul era mai aprig ca niciciînd; vîntul amuțise și aerul înghețat înțepa nările. Luna pierise, dar stelele, multe la număr, tot mai străluceau, iar zăpada sclipea limpede și voioasă. De felinar n-avea nevoie; și nici văzduhul potolit, dar care făcea să răsune zgomotul cel mai neînsemnat, nu-l prea îmbia la zăbavă.

Dick străbătuse mai tot cîmpul dintre Shorby și pădure și ajunsese la poalele dealului — cîteva sute de iarzi mai sus de troița Sfintei Fecioare — cînd în liniștea dimineții sure, o trîmbiță răsună atît de ascuțit, de limpede și de pătrunzător, cum nu mai auzise de cînd era. O auzi o dată, apoi, după o clipă, iar; pe urmă mai auzi zăngănit de arme.

La acestea, Shelton ciuli urechile și, trăgînd spada, se năpusti pe deal în sus.

Curînd ajunse în dreptul Troiței și chiar în drumul ce trecea prin dreptul ei văzu o încăierare cum nu mai pomenise de cînd era. Șapte-opt oameni se năpustiseră împotriva unuia singur, care le ținea piept. Dar atît de sprinten și de îndemînatic era acesta și cu atîta desperare se repezea în potrivnicii lui și îi risipea, și atît de sigur se ținea pe ghețuș, că pînă să se amestece Dick, pe unul îl ucisese, pe altul îl rănise și pe ceilalți îi ținea la respect.

Totuși, numai printr-o minune se mai putea apăra și în orice clipă, dintr-o nebăgare de seamă sau de i-ar fi alunecat piciorul, ori mîna să fi greșit — viața lui ar fi fost pecetluită.

— Ține-te, bine, domnule! Vin îndată! strigă Richard. Și uitînd că e singur și nu prea se potrivește strigătul lui: „Luați-i la ochi! Luați-i la ochi!" — așa strigă și se năpusti din spate asupra năvălitorilor.

Aceștia erau și ei bărbați, nu glumă, căci în loc să dea înapoi la iureșul acesta neașteptat, se întoarseră și se prăvăliră, cu o furie de necrezut, asupra lui Dick. Patru săbii împotriva uneia fulgerară în jurul lui la lumina stelelor; scînteile zburau mînioase; unul din potrivnici căzu — în învălmășeala luptei nici nu băgă de seamă pricina; apoi fu izbit în creștet și cu toate că chivăra de oțel de sub cușmă îl apăra, izbitura îl făcu să se lase într-un genunchi, iar creierul începu să-i vîjîie ca un zmeu în vînt.

In vremea aceasta, omul în ajutorul căruia sărise, în loc să i se alăture, de îndată ce Dick se amestecase făcu un salt înapoi, suflînd din nou în trîmbiță, mai grăbit și mai tare — în trîmbița aceea cu glas străpungător, care dăduse prima dată alarma. Dar în clipa următoare dușmanii se și năpustiseră împotrivă-i, iar el se repezea

şi se da înapoi, sărea, împungea şi se lăsa în genunchi, folosindu-se ba de sabie, ba de jungher, izbind şi cu mîinile, şi cu picioarele, fără să-i scadă curajul, nici aprinderea şi nici iuţeala.

Dar chemarea aceasta pătrunzătoare fu auzită în cele din urmă. Desluşi oameni năpustindu-se prin zăpada ce le înăbuşea paşii şi, spre norocul lui Dick, căruia vîrfurile săbiilor începuseră să-i scînteie în dreptul gîtlejului, din pădure se revărsă prin două părţi un şuvoi de oşteni călări şi înzăuaţi, cu viziera lăsată, cu lancea în cumpănire sau cu săbiile trase şi ridicate, fiecare ducînd la spate cîte un călător — ca să spunem aşa — adică un arcaş sau un paj, care săriră pe rînd din crupă, dublînd pe dată şirul acela de oameni.

Văzîndu-se împresuraţi şi întrecuţi la număr, cei ce porniseră primii iureşul aruncară armele fără o vorbă.

— Ia să-mi puneţi mîna pe ăştia ! vorbi omul cu trîmbiţa ; şi după ce porunca îi fu împlinită, se apropie de Dick şi îl privi în faţă.

Dick, cercetîndu-l şi el la rîndu-i, se miră că omul acela atît de puternic, îndemînatic şi aprig era un flăcău de loc mai vîrstnic ca el, puţin strîmb, cu un umăr mai sus şi chipul palid, chinuit şi slut [1]. Privirile, în schimb, îi erau limpezi şi cutezătoare.

— Domnule — grăi flăcăul — mi-ai picat tocmai bine într-ajutor, chiar la vreme.

— My lord — răspunse Dick, căruia ceva îi spunea că se află în faţa unui om de vază — sînteţi un spadasin atît de neîntrecut, încît socot că şi singur aţi fi scos-o

[1] La această dată Richard cel Cocoşat trebuie să fi fost cu mult mai tînăr. (n. a.)

la capăt cu ei. Oricum, eu unul am avut noroc că oamenii domniei-voastre n-au mai întîrziat.

— De unde știai cine sînt? întrebă necunoscutul.

— Nici acum, my lord — răspunse Dick — nu știu cu cine vorbesc.

— Așa? întrebă celălalt. Și cu toate astea, te-ai aruncat cu ochii închiși în lupta aceasta fără sorți de izbîndă.

— Am văzut un om care se bătea vitejește cu mai mulți — răspunse Dick — și aș fi socotit că mi-am pierdut cinstea dacă nu-i săream într-ajutor.

Un rînjet ciudat flutură pe buzele tînărului nobil cînd îi răspunse:

— Astea sînt vorbe foarte îndrăznețe. Dar altceva de mai mare însemnătate: ești cu Lancaster sau cu York?

— My lord, n-am nimic de ascuns; sînt din toată inima cu York — răspunse Dick.

— Pe sfînta lege! răspunse celălalt; ai noroc.

Și zicînd acestea, se întoarse spre unul din soții lui.

— Ei, să văd cum le faceți seama — urmă el cu același rînjet și glas crud — să văd cum le faceți seama preacinstiților ăștia. Ia să mi-i trageți în sus!

Numai cinci oameni dintre cei ce se năpustiseră împotrivă-i mai trăiau. Arcașii îi apucară de brațe și îi duseră degrabă în marginea pădurii, unde îi așezară pe fiecare sub cîte un copac pe măsură; potriviră streangul; apoi un arcaș, apucîndu-l de un capăt, se cățără iute deasupra și într-un minut, fără să scoată o vorbă nici unii nici alții, cinci oameni se legănau cu latul de gît.

— Și acum — strigă căpetenia cea schiloadă — înapoi la locurile voastre și cînd am să vă chem iar, să veniți mai repede într-ajutor!

— My lord — grăi unul din oamenī — rogu-vă, nu rămîneţi pe aici singur! Opriţi măcar o mînă de lăncierī cu domnia-voastră!

— Prietene — îi răspunse ducele — mī-am luat seama să te cert că ai fost atît de domol, aşa că nu mi te mai pune în cale. Oi fi eu cocoşat, dar încredere în mine şi în braţul meu tot am. Cînd a sunat trîmbiţa, prea aī fost leneş; iar acum, cu sfaturile, prea mult zor îi dai! Aşa-i de cînd lumea: la plăcinte înainte şi la războī înapoi. Altminteri să mi te porţi!

Şi cu un semn poruncitor de la stăpîn la slugă le făcu semn să plece.

Pedestraşii se săltară din nou în şa, dinapoia oştenilor, şi toată ceata o porni agale şi, desfăcîndu-se în vreo douăzeci de pîlcuri, pieri la adăpostul copacilor.

In vremea aceasta începu să se crape de ziuă şi stelele să păleascâ. Primele clipiri sure ale zorilor luminară chipurile celor doi tineri, care se întoarseră iar faţă în faţă.

— Ei — făcu ducele — ai văzut cum arată răzbunarea mea, care asemenea tăişului meu e şi ascuţită şi gata în orice clipă. Dar pentru nimic în lume n-aş vrea să mă socoţi nerecunoscător. Tu, care ai venit cu o spadă bună şi cu îndrăzneală şi mai şi, doar dacă sluţenia mea nu te alungă, hai la pieptul meu!

Şi zicînd acestea, tînăra căpetenie desfăcu braţele să-l cuprindă pe Dick.

In fundul inimii, Shelton se înspăimîntase de-a binelea şi îi era cam silă de omul pe care îl scăpase. Dar chemarea fusese în aşa fel rostită, încît nu s-ar fi arătat doar necuviincios să refuze sau să şovăie, ci de-a dreptul crud; şi se grăbi să-i dea ascultare.

— Acum, my lord — vorbi el după ce se desprinse — am ghicit bine? Sînteţi ducele de Gloucester?

— Sînt Richard de Gloucester — îi răspunse celălalt. Dar tu... ţie cum îţi zice?

Dick îi spuse numele şi îi arătă inelul lordului Foxham, pe care ducele îl recunoscu pe dată.

— Ai venit prea curînd — spuse el — dar de ce m-aş plînge? Ai făcut ca şi mine, care stau la pîndă aici cu două ceasuri înaintea dimineţii. Dar eu am ieşit prima oară cu oştenii mei şi acum ori ajung în slăvi, ori îmi fac numele de ocară. Acolo s-au cuibărit duşmanii mei, în frunte cu doi căpitani bătrîni şi iscusiţi, Risingham şi Brackley, bine întăriţi, socot, dar fără vreo ieşire de o parte şi de alta; prinşi între mare, port şi rîu. Eu unul socot că mare victorie ne aşteaptă, dacă am putea lovi din senin şi pe tăcute.

— Şi eu tot aşa zic — strigă Dick, aprinzîndu-se.

— Ai răvaşul lordului Foxham? îl întrebă ducele.

Iar Dick, după ce-i spuse cum se făcea că deocamdată nu-l avea la el, se prinse să-i spună tot, aşa cît ştia, fără să greşească o iotă.

— Eu unul, my lord — întregi el — dacă aş avea oameni destui, m-aş năpusti chiar acum. Căci, vedeţi domnia-voastră, cînd se luminează, străjile de noapte sînt ridicate, iar peste zi nu ţin nici străji şi nici paznici, doar cît bat mahalalele cu călăraşii. Acum, cînd străjile de noapte au lăsat armele, iar ceilalţi îşi beau ceaiul de dimineaţă, acum e vremea să ne năpustim în ei.

— Cîţi zici că sînt? întrebă Gloucester.

— Aproape două mii — răspunse Dick.

— Am şapte sute în pădure, în spatele nostru; alţi şapte sute vin în urmă dinspre Kettley şi trebuie să pice

dintr-o clipă în alta ; după ei, mai departe, sînt alţi patru sute ; iar lordul Foxham are şi el cinci sute la o jumătate de zi de aici, în Holywood. Să-i aşteptăm să vină, sau s-o pornim ?

— My lord — spuse Dick — cînd i-aţi spînzurat pe ăştia cinci tîlhari, vai de ei ! aţi şi hotărît ce cale să luaţi. Aşa netrebnici cum erau, în vremurile acestea păcătoase tot lipsă vor fi şi se vor porni să-i caute şi se va da de veste. De aceea, my lord, dacă vrei să-i iei pe nepusă-masă, aşa mă taie pe mine capul, nu mai ai nici un ceas de zăbovit.

— Şi eu tot aşa zic — răspunse Cocoşatul. Bine, pînă într-un ceas ai să fii în focul luptei, cîştigîndu-ţi laurii. O ştafetă iute de picior către Holywood, cu inelul lordului Foxham ; alta pe drum, să le dea bici codaşilor ! Da, Shelton, pe sfînta cruce, aşa am să fac !

Şi cu acestea duse din nou trîmbiţa la buze şi suflă.

De data asta nu aşteptă mult. Într-o clipită, locul din jurul troiţei se umplu de călăraşi şi pedestrime. Richard de Gloucester se urcă pe trepte şi trimise ştafetă după ştafetă ca să strîngă mai degrabă cei şapte sute de oameni ce stăteau pitiţi în pădure, aproape ; şi pînă n-apucă să treacă un sfert de ceas, odată porunicile împărţite, se puse chiar el în fruntea lor şi o porni la vale spre Shorby. Planul lui era simplu. Avea să pună mîna pe o pătrime de tîrg, de pe mîna dreaptă a drumului, şi să se întărească acolo, în uliţele strîmte, pînă aveau să-i sosească întăririle.

Dacă lordul Risingham căta să dea înapoi, Richard i se va lua pe urme şi-l va prinde între două focuri ; sau, dacă-i convenea mai degrabă să rămînă în oraş, ar fi rămas prins într-o capcană, unde l-ar fi copleşit treptat numărul celorlalţi.

O singură primejdie era doar, dar una mare şi care îi putea ajunge în orice clipă: cei şapte sute ai lui Gloucester să fie daţi peste cap şi măcelăriţi la prima ciocnire; ca să împiedice aceasta, trebuia neapărat să-şi ia duşmanii cît mai pe nepregătite.

Şi aşa, pedestraşii fură din nou săltaţi în crupa cailor, iar lui Dick i se făcu cinstea să încalece chiar dinapoia lui Gloucester. Oastea, cît mai găsiră adăpost, se urni încet, iar cînd ajunse la capătul pădurii ce se întindea de-a lungul drumului, se opri să mai răsufle şi să iscodească locurile.

Soarele era acum sus, strălucind îngheţat din mijlocul unui nimb galben şi chiar pe fundalul acesta luminos, Shorby — o cîmpie de acoperişuri ninse şi frontoane stacojii — îşi răsucea spre cer coloanele de fum din zorii zilei.

Gloucester se întoarse spre Dick.

— Aici, în locurile astea prăpădite — spuse el — unde oamenii îşi gătesc gustarea, ai să te faci tu vestit, iar eu am să încep o viaţă de mare cinste şi slavă; sau vom pieri, zic, amîndoi, neştiuţi de nimeni. Doi Richard sîntem. Ei bine, Richard Shelton, are să audă lumea de amîndoi! Şi oricît de tare vor răsuna loviturile de paloş pe chivărele duşmanilor, şi mai şi va răsuna numele nostru în urechile oamenilor.

Dick încremeni cînd văzu cît de însetat era omul acesta după glorie şi cu cîtă nestăpînire îi dădea glas; dar el răspunse cuminţe şi potolit că, în ceea ce îl priveşte, făgăduia să-şi împlinească datoria şi nu se îndoia de izbîndă dacă toţi se vor purta la fel.

Între timp, caii se odihniseră, iar căpetenia cu sabia scoasă dădu semnalul. Caii, cu cîte doi călăreţi, o porniră în galop peste cîmpul acoperit cu zăpadă ce-i mai despărţea de Shorby.

Capitolul II

BĂTĂLIA DE LA SHORBY

Bucata pe care o aveau de străbătut abia dacă ţinea vreun sfert de milă. Dar nici nu ieşiseră bine de sub pavăza pădurii, că şi văzură oamenii luînd-o la sănătoasa şi răspîndindu-se peste cîmp şi zbierînd. Aproape în aceeaşi clipă se ridică zarvă mare şi crescu într-una, din ce în ce mai tare, în tot tîrgul ; şi n-apucară să facă jumătate din drum pînă la cea mai apropiată casă, că şi începură să bată clopotele, departe, în turla bisericii.

Tînărul duce scrîşnea din dinţi. Se temea ca nu cumva, din pricină că prea din vreme prinsese duşmanul de veste, să nu-l găsească gata de luptă ; ştia el că dacă nu izbutea să pună piciorul în oraş, n-ar fi trecut mult şi mica lui oştire ar fi fost înfrîntă şi căsăpită în cîmp deschis.

Dar în oraş oştile Lancasteri-lor nu stăteau cine ştie ce bine. Era aşa cum spusese Dick. Străjile de noapte abia lăsaseră armele ; ceilalţi se foiau prin tabără, fără straie de oşteni şi nici gata de luptă ; şi în tot Shorby-ul nu erau poate nici cincizeci de oameni pregătiţi şi nici cincizeci de cai înşăuaţi.

Dangătul clopotelor şi strigătele înspăimîntătoare ale oamenilor, care goneau pe străzi ţipînd şi bătînd pe la uşi, ridicară cît ai bate din palme vreo patruzeci din cei cincizeci de oşteni înarmaţi, de care am pomenit. Acestia încălecară degrabă şi cum zvonul creştea tot mai amenin ţător, o porniră în galop, care încotro.

Şi aşa, cînd Richard de Gloucester ajunse la primele case din Shorby, în capul uliţei fu întîmpinat de o mînă de lăncieri, pe care iureşul lui îi mătură cum mătură furtuna frunzele moarte.

Pătrunseră vreo sută de paşi în tîrg, cînd Dick Shelton atinse braţul ducelui; acesta, ca răspuns, opri calul, duse trîmbiţa cea cu glas străpungător la buze şi după ce sună adunarea, în loc să-şi urmeze drumul înainte, o apucă spre dreapta. Dînd colţul ca un singur om, toată oştirea i se luă pe urme şi, gonind înainte pe armăsari, se revărsă prin uliţa cea strîmtă şi lăturalnică. Doar vreo douăzeci din coadă se opriră locului de strajă, în capul străzii; iar pedestraşii pe care-i aduseră în crupă săriră chiar în aceeaşi clipă la pămînt şi se apucară unii să-şi încordeze arcurile, alţii să intre prin case, de o parte şi de alta a uliţei şi să se întărească acolo.

Cînd văzură că oştirea schimbă drumul şi că oamenii din coadă le ţin piept cu atîta bărbăţie, uluiţi şi speriaţi, cei cîţiva din tabăra adversă se sfătuiră o clipă, apoi se întoarseră şi se îndreptară spre inima oraşului să aducă întăriri.

Mahalaua pe care, la sfatul lui Dick, Richard de Gloucester pusese mîna, era alcătuită din cinci ulicioare mărginite de case păcătoase, unde locuia sărăcimea şi care se ridicau pe o măgură cu urcuşul lin, ce dădea spre spatele tîrgului.

Cum uliţele erau păzite de străji de nădejde, ceilalţi oameni se strînseseră la mijloc, unde săgeţile nu-i ajungeau, dar de unde puteau sări în ajutor, oriunde ar fi fost nevoie.

Atît de săraci erau oamenii prin meleagurile acestea, că nici un gentilom din tabăra Lancasteri-lor şi prea puţini din oamenii lor cătaseră gazdă pe aci; iar locuitorii, de parcă ar fi fost înţeleşi, îşi părăsiseră casele şi o luaseră la sănătoasa urlînd pe uliţe sau sărind gardurile grădinilor.

La mijloc, unde se tăiau cele cinci drumuri, o crîşmă cam deocheată îşi iţea semnul, o tablă de şah; şi aici îşi aşeză ducele de Gloucester tabăra lui.

Lui Dick îi dădu în grijă să păzească una din cele cinci uliţe.

— Du-te — făcu el — cîştigă-ţi laurii şi adu-mi gloria; un Richard pentru un altul! Şi ţine minte, de mi-o fi dat să urc, pe aceeaşi scară ai să urci şi tu. Du-te! adăugă el, strîngîndu-i mîna.

Dar abia apucase Dick să iasă, că ducele se şi întoarse spre un arcaş mic de stat şi trenţăros de lîngă el:

— Du-te, Dutton, şi cît mai degrabă! adăugă el. Ţine-te de băiatul ăsta! Dacă e credincios, răspunzi cu capul de viaţa lui! Vai de tine dacă te întorci singur! Dacă însă ne vinde, sau te îndoieşti vreo clipă de el, înjunghie-l pe la spate!

In vremea aceasta, Dick se grăbea să-şi ia locul în primire. Strada pe care trebuia s-o apere era tare strîmtă şi casele se înşirau înghesuite de-a lungul ei, umbrind-o cu acoperişurile lor ieşite; dar aşa îngustă şi întunecoasă cum era, acolo avea să se dea pesemne bătălia cea mare, pentru că uliţa răspundea în piaţa tîrgului.

Piaţa mişuna de oameni ce fugeau la voia întîmplării, dar cum nu era nici un semn că vreun duşman avea să dea năvală, Dick socoti că-i mai rămînea atîta răgaz încît să se gătească să le ţină piept.

Cele două case din capăt erau părăsite şi stăteau cu uşile vraişte aşa cum le lăsaseră stăpînii lor în zorul fugii. Dick aruncă degrabă mobila afară şi o grămădi ca un meterez în capul străzii. Avea o sută de oameni, şi pe aceştia îi strînse mai toţi în case, unde erau la adăpost şi puteau trage cu arcul de la ferestre. Ceilalţi, pe care îi veghe chiar el, înălţară întăritura.

În vremea asta, zarva aceea cumplită şi neorînduiala se întinsese în tot tîrgul; şi fie din pricina dangătului zorit al clopotelor, sau a chemărilor de trompetă, fie din pricina grabei cu care goneau călăraşii sau a strigătelor căpeteniilor şi a ţipetelor pe care le scoteau femeile — larma era de-a dreptul asurzitoare. Curînd însă, tămbălăul acesta începu să scadă cu încetul şi după puţin, şiruri de călăreţi înzăuaţi şi companii de arcaşi se adunară în piaţă, alcătuind o linie de bătaie.

Mulţi erau înveşmîntaţi în purpuriu şi vînăt, iar pe cavalerul din şa, care le poruncea cum să se aşeze, Dick îl recunoscu: era sir Daniel Brackley.

Apoi urmă un răgaz mai lung, după care patru goarne răsunară cam în acelaşi timp din patru colţuri ale tîrgului. Din piaţă, a cincea răspunse chemării, şi în aceeaşi clipă, rîndurile se uniră şi un nor de săgeţi răpăi în jurul meterezului, izbindu-se cu zgomot de zidurile celor două case din părţi.

La un singur semnal, iureşul se pornise împotriva tuturor celor cinci intrări ale taberei deodată. Gloucester era împresurat din toate părţile; iar Dick îşi spuse că tot numai pe cei o sută de oameni ai lui trebuia să se bizuie, dacă voia să-şi ţină meterezul.

Şapte valuri de săgeţi urmară pe rînd şi cînd trăgeau potrivnicii mai cu foc, Dick simţi că cineva din spate îi atinge braţul; era un copil de curte, care îi întindea o scurteică de piele, bătută în zale strălucitoare.

— E de la ducele de Gloucester — vorbi copilul. A văzut că aţi plecat fără armură, sir Richard.

Dick, care simţi cum îi creşte inima că i se vorbeşte astfel, se ridică şi, cu ajutorul băiatului, îşi trase veşmîntul acela de apărare. Dar chiar în aceeaşi clipă, două săgeţi zăngăniră în zale, neputincioase, pe cînd a treia îl lovi pe copil, trîntindu-l, rănit de moarte, la pămînt.

În vremea aceasta, oastea dușmanului se apropiase toată, străbătînd piața; și atît de aproape era acum, că Dick dădu poruncă să li se răspundă săgeților lor. Pe dată, din spatele meterezului și de la ferestrele caselor, un val de săgeți țîșni, ducînd moarte cu ele. Dar cei din tabăra Lancaster, ca și cum n-ar fi așteptat decît un semn, răspunseră cu un urlet și se prăvăliră peste meterez; iar călărașii, tot în urma lor, se ațînură cu vizierele lăsate.

Apoi se porni o bătălie aprigă, nemiloasă, corp la corp. Năvălitorii, ținînd iataganul într-o mînă, se căzneau cu cealaltă să doboare întăritura. De cealaltă parte, lucrurile stăteau altminteri: apărătorii își puneau viața în primejdie nebunește, doar-doar și-or apăra meterezul. Și așa, cîteva minute bătălia se dădu aproape pe tăcute, prieteni și dușmani căzînd deopotrivă. Dar, după cum se știe, întotdeauna e mai ușor să nimicești; și cînd un singur sunet de trompetă îi chemă înapoi pe năvălitori de la nebunească lor slujbă, mare parte din meterez fusese doborît, bucată cu bucată; acum întăritura scăzuse la jumătate și se clătina, mai-mai să se prăbușească.

De data asta pedestrașii din piață se năpustiră într-un suflet din toate părțile. Călărașii, care se înșiraseră pe două rînduri, se întoarseră deodată cu flancurile înainte; și tot atît de iute ca vipera ce se năpustește, coloana cea lungă, învelită în oțel, se aruncă asupra meterezului căzut în ruine.

Din cei doi călăreți ce veneau în frunte, unul se prăbuși cu cal cu tot și fu călcat sub copite de tovarășii lui. Al doilea sări peste baricadă străpungînd un arcaș cu lancea. Dar, aproape în aceeași clipă, fu tras din șa și calul lui ucis.

Pe urmă, tot iureșul acela greu și avîntat se prăvăli înainte, risipindu-i pe apărători. Oștenii, care săreau peste tovarășii lor căzuți și se lăsau purtați înainte de

furia năvalei, țîșniră prin rîndurile fărîmate ale lui Dick și se revărsară cu zgomot de tunet pe ulița din spate, ca un rîu ce încalecă digul risipit și se scurge peste creasta lui.

Dar lupta nu se încheiase încă. In cleștele cel strîns al intrării, Dick și cîțiva oameni care scăpaseră cu viață mînuiau securile ca niște tăietori de lemne și de-a curmezișul uliței se ridicase alt meterz mai înalt și mai de nădejde alcătuit din trupurile celor căzuți și din cai cu mărunțaiele afară, ce se zbăteau în chinurile morții.

Buimăciți de această nouă piedică, călăreții, atît cîți mai rămăseseră, dădură înapoi; și cum la vederea acestui lucru norul de săgeți de la ferestre se înteți, retragerea lor începu să semene a fugă.

Aproape în aceeași clipă, cei care trecuseră peste meterez și se năpusteau pe ulițe înainte fură întîmpinați în dreptul ușii cîrciumei de cocoșatul cel năpraznic și de tot restul yorkiștilor. Așa că începură să dea înapoi, risipindu-se în neorînduială și cuprinși de o spaimă nespusă.

Dick și oamenii lui se întoarseră asupră-le și alți oșteni se năpustiră din casă; o vijelie năprasnică de săgeți îi întîmpină pe fugari din față, pe cînd Gloucester începu să le secere spatele, și pînă într-un minut, picior de Lancaster nu mai era pe uliță.

Abia atunci ridică Dick spada lui fumegîndă și dădu semnalul chiotelor.

In vremea aceasta, Gloucester descălecă și se apropie să cerceteze locul unde se întărise Dick. La chip era alb ca varul; dar ochii-i străluceau în cap ca niște ciudate nestemate, iar glasul, cînd vorbea, suna răgușit și spart din pricina aprinderii bătăliei și izbînzii. Privi la baricadă, de care nici dușmani nici prieteni nu se puteau apropia fără băgare de seamă, atît de crunt se zbăteau

caii în ghearele morții, și la vederea căsăpirii acesteia atît de mari, zîmbi celui de lîngă el.

— Ucideți caii — vorbi el — altminteri pierdeți timp. Richard Shelton — adăugă el — mi-a plăcut cum te-ai purtat. Ingenunchează!

Oamenii lui Lancaster începuseră în vremea aceasta să tragă, și săgețile cădeau grindină la gura străzii; dar ducele, fără să-i pese de fel, anume trase spada și pe loc îl învesti cavaler.

— Și acum, sir Richard — urmă el — dacă-l vezi pe lordul Risingham, dă-mi îndată de știre. Un singur om de ți-ar rămîne și tot să-l trimiți să mă vestească. Mai degrabă să pierd meterezul acesta decît să pierd prilejul să-l lovesc. Căci, țineți minte cu toții — adăugă el, ridicînd glasul — dacă lordul Risingham piere de altă mînă, voi socoti izbînda aceasta înfrîngere.

— My lord — făcu unul din soții lui — n-a ostenit măria ta să-și tot pună viața în primejdie fără rost? La ce sîntem noi aici?

— Catesby — răspunse ducele — aici se dă bătălie, nu aiurea. Celelalte nu-s decît iureșuri menite să-i înșele. Aici trebuie să învingem. Cît despre primejdie, să fi fost și tu un ghebos slut și să te fi batjocorit copiii pe uliță, mai puțin ți-ar fi păsat de trupul tău, în schimb un ceas de glorie ar fi prețuit cît toată viață. Ei, și acu', dacă binevoiți, s-o pornim iar și să cercetăm celelalte străzi. Sir Richard, aici de față, care mi-e tiz, are să țină intrarea aceasta unde sîngele cel cald ajunge pînă la glezne. In el ne putem încrede. Dar bagă de seamă, sir Richard, treaba nu s-a încheiat încă. Greul abia ne așteaptă. Fii treaz!

Se apropie de Shelton, privindu-l de-a dreptul în ochi; și prinzîndu-i mîna într-ale sale, i-o strînse cu atîta putere, că mai-mai să-i plesnească tînărului o vînă. Dick

se dădu înapoi sub privirile ducelui. Neliniştea ciudată, curajul şi cruzimea pe care le citi în ele îl umpleau de presimţiri negre. Ducele acesta nevîrstnic, care se avînta în fruntea bătăliei, era cu adevărat un viteaz; dar după luptă, în vreme de pace şi în mijlocul prietenilor lui de nădejde, se temea Dick, nu cumva mintea aceasta să născocească cine ştie ce primejdii de moarte.

Capitolul III

BATALIA DIN SHORBY

(Sfîrşit)

Dick, rămas din nou în seama lui, începu să privească în jur. Valul de săgeţi mai scăzuse. Pretutindeni duşmanul da înapoi şi mai toată piaţa era goală; zăpada era ici călcată în picioare, de se prefăcuse într-un noroi portocaliu, colo stropită de sînge închegat şi pretutindeni, risipite, hoituri omeneşti şi cai morţi şi de săgeţi cu pene în coadă.

In tabăra lui Dick pieriseră cu toptanul. Gura ulicioarei şi sfărîmăturile meterezului erau acoperite de un munte de morţi şi de oameni ce-şi dădeau duhul; şi din cei o sută cu care pornise lupta nici şaptezeci nu-i mai rămăsese în stare să ţină o armă.

Ceasurile începură să se scurgă. Primele întăriri trebuiau să pice dintr-o clipă într-alta, iar cei din tabăra lui Lancaster, slăbiţi de iureşul lor deznădăjduit, dar care nu le adusese izbînda, nu prea se simţeau în stare să ţină piept altui duşman.

Pe zidul uneia din casele de pe uliță era un ceas solar, care, sub razele înghețate ale iernii, arăta 10 dimineața.

Dick se întoarse spre omul de lîngă el, un arcaș puțintel la trup și neînsemnat, care își lega o rană la braț.

— Bine ne-am mai ținut — spuse Dick; pe legea mea, a doua oară nu mai vin ăștia peste noi!

— Domnule — făcu arcașul cel mic de stat. Ai luptat zdravăn pentru York, dar și mai zdravăn pentru pielea ta. Nu s-a mai pomenit încă un om care să-i cîștige favorul ducelui în timp atît de scurt. Mare minune însă c-a dat în seamă un loc ca acesta unui om pe care nici nu-l cunoștea. Numai că trebuie să-ți păzești capul, sir Richard! Dacă ești învins, da, un singur pas să dai înapoi, securea sau ștreangul îți va fi răsplata; cît despre mine, îți spun fără înconjur, m-au pus aici să te înjunghii pe la spate dacă ți-e purtarea îndoielnică.

Dick îl privi uluit.

— Tu! și încă pe la spate!

— Chiar așa — îi răspunse arcașul — pentru că tot nu-mi place tărășenia asta, am să-ți spun cum stau lucrurile. Trebuie să ții o dată cu capul întăritura, sir Richard! Ehe, cocoșatul nostru e spadă cutezătoare și războinic viteaz; dar fie că se aprinde sau e cu mintea limpede, el vrea totdeauna să i se împlinească poruncile fără greș. Cine calcă alături sau zăbovește, de moarte are parte!

— Ei, pe toți sfinții! strigă Richard. Chiar așa să fie? Și dau ascultare oamenii unei asemenea căpetenii?

— Ba încă din toată inima — răspunse celălalt; căci tot așa cum pedepsește fără greș, e larg la mînă cînd e vorba de răsplată. Și dacă nu e zgîrcit nici cu sîngele, nici cu sudoarea altora, apoi și sîngele lui și-l risipește; și oricînd l-ai căta, în fruntea bătăliei e, și

ultimul la culcare. Ehe, are să ajungă departe cocoşatul ăsta, Dick de Gloucester!

Dacă pînă atunci tînărul cavaler se purtase ca un viteaz şi stătuse cu ochii în patru, cu atît mai mult avea să se arate acum curajos şi grijuliu să nu-i scape nimic. Începea să priceapă că favorul acela căzut din senin aducea cu el şi primejdii. Şi întorcîndu-se cu spatele la arcaş, scrută din nou piaţa. Dar locul era pustiu ca şi mai înainte.

— Nu-mi place liniştea asta! vorbi el. Cu siguranţă că ne coc ei ceva.

Şi ca şi cum i-ar fi răspuns gîndurilor sale, arcaşii începură din nou să se îndrepte către baricadă, iar săgeţile să cadă grindină. Cu toate acestea, atacul întîrzie. Oamenii, în loc să se arunce înainte, părură să aştepte alt semnal.

Dick privi cu nelinişte în jur, iscodind vreo primejdie ascunsă. Şi într-adevăr, din senin, cam pe la jumătatea uliţei, o poartă fu dată de perete şi vreme de cîteva secunde casa scuipă pe uşi şi pe ferestre un şuvoi de arcaşi din tabăra duşmană. Aceştia, cum săreau jos, se şi aşezau în şir şi încordau arcurile, după care năpustiră asupra oştenilor din coada companiei lui Dick un nor de săgeţi.

În acelaşi timp, oştenii care dădeau năvală în piaţă traseră şi ei mai al naibii şi începură să se apropie cu îndrăzneală de baricadă.

Dick îşi chemă toţi oamenii de prin case şi după ce-i aşeză cu faţa şi spre unii şi spre ceilalţi, începu să-i îndemne cu vorba şi cu fapta, răspunzînd, cît îi sta în putere, săgeţilor ce se repezeau din două părţi împotrivă-le.

Între timp, una după alta, uşile ce răspundeau în uliţă fură date de perete şi oşteni de-ai lui Lancaster se revărsară prin ele, mai sărind şi pe ferestre, pînă ce numă-

rul dușmanilor din spate ajunse aproape tot atît de mare ca și al celor din față. Se vedea bine că nu putea ține piept multă vreme; și ce era mai rău, chiar dacă ar fi izbutit, tot nu mai folosea la nimic; armia yorkiștilor era la asemenea strîmtoare, că dintr-o clipă într-alta avea să se prăbușească.

Oamenii din spate erau punctul cel slab; și către aceștia se întoarse Dick, năpustindu-se în fruntea oștenilor lui. Atît de năpraznic fu iureșul, că arcașii dușmani dădură înapoi șovăind, iar în cele din urmă, rupînd rîndurile, începură să se înghesuie îndărăt, prin casele din care abia ieșiseră ca să se acopere de o glorie atît de trecătoare.

In vremea aceasta, oamenii din piață se aruncaseră asupra meterezului rămas fără de apărare, repezindu-li-se din spate; și Dick fu iar nevoit să se întoarcă ca să-i alunge. Și iar vitejia oamenilor lui învinse; măturară strada dintr-un iureș, dar chiar pe cînd făceau aceasta, alții ieșiră din nou de prin case, luîndu-i pentru a treia oară din spate.

„Yorkiștii începură să se rărească; în cîteva rînduri Dick se pomenise singur printre dușmani, mînuind spada-i fulgerătoare ca să-și apere viața; și în cîteva rînduri simți că fusese atins. In vremea aceasta, bătălia unduia de colo-colo prin uliție, fără să se hotărască învingătorul.

Deodată, Dick auzi zvonuri de trîmbiță la marginea tîrgului. Strigătul de luptă al yorkiștilor începu să se rostogolească spre slăvi din nenumărate piepturi victorioase. In același timp, potrivnicii lui Dick începură să dea înapoi degrabă, revărsîndu-se din uliță îndărăt, spre piață. Cineva dădu semnal de fugă. Trîmbițe sunau ca turbate, unele adunarea, altele atacul. Se vedea bine că dușmanul primise grea lovitură și că oștile taberei Lancaster

dădeau — pînă una-alta — înapoi, în neorînduială, ba chiar cuprinse de spaimă.

Şi atunci, ca într-o piesă de teatru, se desfăşură ultimul act al bătăliei de la Shorby. Oamenii din faţa lui Richard se întoarseră ca un cîine pe care-l fluieră stăpînul, şi o luară la sănătoasa. In aceeaşi clipă, un puhoi de călăraşi se revărsă în piaţă, năpustindu-se pe urma celor din tabăra Lancaster, care se întorceau să lovească cu spada, dar pe care yorkiştii îi doborau cu vîrful lăncilor.

In inima învălmăşelii, Dick îl zări pe Cocoşat. Se întrezăreau de pe acum vitejia şi îndemînarea aceea vijelioasă în a-şi crea drum printre potrivnici, care, mai tîrziu, pe cîmpul de luptă de la Bosworth — cînd era pătat de nelegiuri — era mai-mai să schimbe ele singure sorţii zilei şi soarta tronului Engliterei. Ferindu-se, izbind, prăvălind, în aşa chip îşi mîna el calul lui cel zdravăn şi aşa se apăra şi împrăştia moartea cu dărnicie printre duşmanii săi, că ajunsese acum departe de cavalerii lui cei din frunte şi îşi cosea drum cu sabia lui însîngerată spre locul unde lordul Risingham îi strîngea pe cei mai viteji. Incă puţin, şi ajunseră faţă în faţă: războinicul acela înalt, strălucitor, vestit şi băiatul cel strîmb şi bolnăvicios.

Şi totuşi, Shelton nu se îndoi de sfîrşit; iar cînd lupta se dezvălui o clipă, contele nu se mai vedea; Cocoşatul, năpustindu-şi calul lui cît toate zilele, se repezi unde era încăierarea mai mare, izbind cu paloşul lui.

Şi aşa se făcu că mulţumită atît vitejiei cu care Shelton ţinuse piept iureşului celui dintîi, păzind intrarea uliţei, cît şi celor şapte sute de oameni ce îi veniseră într-ajutor la vreme, flăcăul pe care viitorimea avea să-l urască de moarte sub numele de Richard al III-lea îşi cîştigă prima bătălie însemnată.

Capitolul IV

JEFUIREA SHORBY-ULUI

Picior de duşman nu se mai afla la o aruncătură de piatră ; iar Dick, care privea cu părere de rău în jur, la rămăşiţele vitezei lui compànii, începu să socotească preţul victoriei. Acum, că primejdia trecuse, se simţea atît de ţeapăn şi de bolnav, atît de frînt, de lovit şi de ostenit şi mai ales atît de sleit din pricina trudei deznădăjduite şi fără de sfîrşit a bătăliei, încît nu se mai simţea în stare de nimic.

Dar ceasul odihnei nu sunase încă. Shorby fusese luat cu asalt ; şi cu toate că tîrgul n-avea întărituri şi nimănui nu i-ar fi trecut prin gînd să se împotrivească, era limpede că acum, cînd lupta se încheiase, oştenii aceştia aspri nu se vor arăta mai blînzi şi abia acum avea să vină partea cea mai cruntă a războiului. De altfel, el, Richard de Gloucester, nu era căpitanul care să-i apere pe oameni de furia oştenilor lui. Şi chiar aşa să fi fost, prea puţini sorţi de izbîndă ar fi avut.

Aşa că Dick trebuia să afle unde e Joanna şi s-o apere ; cu gîndul acesta privi în jur la chipurile oamenilor lui. Pe vreo trei sau patru, care păreau mai înclinaţi să-i dea ascultare şi să nu se îmbete, îi trase deoparte şi, după ce le făgădui răsplată bogată şi o vorbă bună pe lîngă duce, trecu în fruntea lor piaţa în care picior de călăraş nu se mai afla, şi pătrunse într-o uliţă din cealaltă parte a oraşului.

Dădură la tot pasul peste oameni ce se încăieraseră în plină stradă, cîte doi sau chiar cîte doisprezece ; la tot pasul cîte o casă era împresurată şi cei dinăuntru zvîrleau cu scaune şi mese în capul năvălitorilor. Zăpada era pre-

sărată toată cu arme şi leşuri; dar în afara încăierărilor acestora, ulițele erau pustii, iar prin case — unele cu uşile de perete, altele închise şi baricadate — focul se stinsese de tot.

Dick dădu ocol pîlcurilor încăierate şi se îndreptă degrabă, în fruntea oamenilor lui, spre biserica mănăstirii; dar cînd dădură în uliţa mare, un strigăt de spaimă îi ţîşni din piept. Oştenii dăduseră iureş împotriva casei lui sir Daniel. Porţile atîrnau în ţîţîni numai aşchii şi oamenii se înghesuiau în sus şi în jos, care să intre, care să iasă, cătînd sau cărînd pradă. În vremea aceasta, la caturile de sus mai erau unii care ţineau piept jefuitorilor; căci chiar în clipa în care Dick ajunse în faţa casei, o fereastră fu deschisă pe dinăuntru şi un nenorocit în purpuriu şi vînăt, răcnind şi împotrivindu-se, fu îmbrîncit cu sila şi zvîrlit în stradă.

Dick simţi cum îl seacă la inimă. Se năpusti înainte ca un apucat, croindu-şi drum printre cei din frunte şi urcă într-un suflet la camera de la al treilea cat, unde se despărţise ultima oară de Joanna. Era o dărăpănătură toată; mobila fusese răsturnată, scrinurile desfăcute şi într-un colţ, un capăt al scoarţei atîrna peste tăciunii din foc, arzînd.

Dick strivi fără să se gîndească focul ce se năştea, apoi rămase o clipă ca năuc. Sir Daniel, sir Oliver, Joanna, toţi erau duşi: fuseseră oare măcelăriţi în învălmăşeala aceea sau poate fugiseră din Shorby, cine putea şti!

Îl apucă pe un arcaş ce trecea pe acolo, de scurteică.

— Prietene — îi spuse el — erai aici cînd au luat casa?

— Dă-mi drumul! făcu arcaşul. Lovi-te-ar ciuma! Dă-mi drumul, că de nu te plesnesc!

— Ascultă — răspunse Richard — doar n-oi fi crezînd că-s cu mîinile legate! Stai locului și fii om!

Dar oșteanul, aprins de băutură și de luptă, îl izbi cu o mînă peste grumaz, iar cu cealaltă își trase haina. La care tînărul căpitan, ieșindu-și din fire, îl apucă în brațe, îl strînse și-l strivi de zalele de pe piept, de parcă ar fi fost un copil, apoi împingîndu-l cît colo și ținîndu-l zdravăn cu mîna, îi ceru să vorbească, dacă îi era dragă viața.

— Cruță-mi viața! se înecă arcașul. Să fi știut că ești așa mînios, mă feream eu să-ți ies în cale! Aici eram.

— Pe sir Daniel îl știi? urmă Dick.

— Ba bine că nu! îi răspunse omul.

— Era aici, în casă?

— Da, domnule, era — răspunse omul — dar tocmai cînd intram noi prin poarta ogrăzii, fugea el pe poarta grădinii.

— Singur? strigă Dick.

— Să tot fi avut vreo treizeci de lăncieri cu el — făcu omul.

— Lăncieri! Prin urmare nici o femeie? întrebă Shelton.

— Zău dacă am văzut vreuna! Dar nici în casă nu erau, dacă asta voiai să știi.

— Mulțumesc — îi spuse Dick. Uite un ban pentru osteneala ta. Dar scobindu-se prin săculeț, nu găsi nimic. Întreabă de mine mîine — adăugă el — Richard Shel... Sir Richard Shelton — îndreptă Dick — și am să bag de seamă să fii răsplătit cum se cuvine.

Un gînd îi fulgeră apoi prin minte. Coborî degrabă în curte, o luă la picior prin grădină și ajunse la poarta cea mare a bisericii. Stătea dată de perete; lăcașul era ticsit de tîrgoveți fugari, înconjurați de familiile lor și încărcați cu tot avutul mai de preț, iar sus, la altarul cel

înalt, preoți în odăjdii se rugau de îndurarea domnului. Chiar în clipa în care intră Dick, corul începu să răsune ca un tunet sub tavanul bolții.

Trecu în goană printre pîlcurile de fugari pînă la ușa scării ce urca în clopotniță. Aici, un preot înalt îi tăie calea, oprindu-l.

— Încotro, fiule? întrebă el încruntat.

— Sfinția ta — răspunse Dick — am venit cu o însărcinare ce nu suferă zăbavă. Nu mă ține în loc! Poruncesc aici în numele ducelui de Gloucester!

— În numele ducelui de Gloucester? repetă preotul. Așa de rău a sfîrșit bătălia?

— Bătălia, părinte, s-a sfîrșit. Lancaster a fost alungat de tot și lordul Risingham, cerul să-l odihnească! a rămas pe cîmpul de luptă, iar acum, cu voia domniei-tale, să-mi văd de treabă.

Și dîndu-l la o parte pe preot, pe care părea să-l fi încremenit vestea, Dick împinse ușa și o porni tropăind în sus, pe scări, sărind treptele cîte patru, fără să se oprească, sau să se împiedice, pînă nu ajunse pe podețul cel descoperit de sus.

Din turla bisericii se vedea tot tîrgul Shorby-ului, ca o hartă, și pe deasupra mai puteai cuprinde și depărtările, de o parte și de alta, pînă peste mare și cîmpie. Era pe la amiază, o zi nespus de strălucitoare, iar zăpada sclipea de-ți lua ochii. Dick aruncă o privire în jur și putu măsura urmările bătăliei.

O larmă nedeslușită, ca un murmur, îi ajungea la urechi de pe uliție și în răstimpuri zăngănit de oțel ce se ciocnește. Nici un vas, nici măcar o luntre nu mai rămăsese în port; în schimb, marea era presărată cu pînze și bărci cu vîsle încărcate de fugari. Pe țărm, așijderea; peste cîmpiile înzăpezite se risipiseră pîlcuri de oameni călări, unii croindu-și drum spre marginea pădurii, alții,

ce fără îndoială ţineau cu yorkiştii, punîndu-li-se cu îndrăzneală în cale şi împingîndu-i înapoi spre oraş. Şi peste tot zăceau cai şi oameni fără număr, ce se desenau limpede pe zăpadă.

Şi ca tabloul să fie întreg, pedestraşii, care nu mai găsiseră loc pe corăbii, trăgeau cu arcul spre port din spatele crîşmelor de pe ţărm. Mai erau prin mahalaua aceea şi vreo două case cărora li se dăduse foc, iar fumul se înălţa sus de tot sub razele îngheţate ale soarelui şi bufnea spre mare în valuri groase.

Chiar în marginea pădurii, cam în dreptul Holywoodului, alt pîlc de fugari călări îi atrase privirile flăcăului ce căta din turlă. Erau mulţi la număr; în nici o parte nu se mai aflau atîţi oşteni de-ai taberei lui Lancaster laolaltă, aşa că lăsaseră o brazdă lată prin zăpadă, iar Dick izbuti să le ia urma pas cu pas, pînă în locul pe unde ieşiseră din oraş.

Pe cînd flăcăul îi pîndea astfel, pîlcul ajunse fără vreo împotrivire în marginea pădurii desfrunzite şi cum schimbă puţin drumul, razele soarelui sclipiră o clipă pe şirurile de oşteni ce se desprindeau de pe copacii întunecaţi.

— Purpuriu şi vînăt! strigă Dick. Aş putea să jur purpuriu şi vînăt!

In clipa următoare cobora scara.

Acum trebuia să-l caute pe ducele de Gloucester, singurul om în toată învălmăşeala aceea de oşteni, care-i putea da oameni de ajuns. Lupta în inima tîrgului era pe sfîrşite; şi cum Dick alerga de colo-colo după căpitanul lui, văzu străzile ticsite de oşteni care rătăceau — unii mai încărcaţi de pradă decît puteau duce, alţii zbierînd de beţi ce erau.

Şi cînd îi întrebă, nici unul nu ştiu să-i spună pe unde se afla ducele. In cele din urmă, doar norocul îl ajută

să-l afle, cocoțat în șa și îndrumîndu-și oștenii să-i scoată pe arcaș din port.

— Sir Richard Shelton, bine că ai venit! vorbi el. Îți sînt dator un lucru care în ochii mei nu prețuiește prea mult, viața; și altul, pentru care n-am să mă pot plăti nicicînd, izbînda. Catesby, dacă aș avea zece căpitani ca sir Richard, m-aș duce într-un suflet la Londra. Ei, și acum, domnule, cere-ți răsplata.

— Cum vă e voia, my lord — spuse Dick — cum vă e voia și din tot sufletul. E unul care a scăpat și pe care îl urăsc, iar acesta a dus cu el o ființă căruia îi sînt dator dragoste și slujbă. Dă-mi, așadar, cincizeci de lăncieri ca să mă iau după el; cît despre datoria pe care măria-ta binevoiește să și-o ia asupră-și, iertat să fie astfel!

— Cum îi zice? întrebă ducele.

— Sir Daniel Brackley — răspunse Richard.

— După el, vînzătorul! strigă Glcucester. Asta nu-i răsplată, sir Richard, asta e slujbă și dacă-mi aduci capul lui, am să-ți rămîn dator iar. Catesby, dă-i lăncierii; și în vremea aceasta, domnule, gîndește-te ce cinste, bine sau voie să-ți împlinesc.

Chiar în clipa aceea, yorkiștii care dăduseră iureș în port luară una din crîșme și acum se năpusteau înăuntru din trei părți, scoțîndu-i sau luîndu-i prinși pe apărători. Dick Cocoșatul fu tare bucuros să laude fapta aceea și îmboldind calul mai aproape, ceru să-i vadă pe prinși.

Erau printre ei vreo patru-cinci — doi de-ai lordului Shorby și unul de-al lui Risingham și la urmă, dar în ochii lui Dick nu cel mai puțin însemnat, un corăbier înalt, cărunt, și care-și tîra picioarele. Era beat pe jumătate și pe urma lui venea un cîine scheunînd și săltînd.

Ducele cel tînăr îi cercetă o clipă, încruntat.

— Bine — făcu el — spînzurați-i!

Și o apucă într-altă parte, să vadă cum merge lupta.

— My lord — spuse Dick — cu voia ta am găsit cum să mă răsplătești. Dă-mi viața și libertatea matelotului cel bătrîn de colo.

Gloucester se întoarse și-l privi în față.

— Sir Richard — vorbi el — eu unul nu mă bat în săbii de lemn, ci cu spade de oțel. Pe cel ce mi-e dușman îl ucid, fără iertare sau îngăduință. Căci, vezi bine, în regatul acesta al Angliei, care e sfîșiat bucăți-bucăți, nu e oștean de-al meu să n-aibă un frate sau un prieten în tabăra cealaltă. Și dacă m-aș apuca să mă îndur de toți, mai bine să-mi vîr sabia în teacă.

— Poate, my lord; și cu toate acestea, chiar de-ar fi să pierd bunăvoința voastră, am să vă amintesc făgăduiala — răspunse Dick.

Richard de Gloucester se făcu stacojiu.

— Bagă bine de seamă — spuse el aspru. Nu-mi place nici mila, nici pe cei ce-o împart. Azi ți-ai așezat temelia norocului. Dacă mă pui în față cu vorba mea, pe care m-am prins s-o împlinesc, mă dau bătut. Dar jur că aici ți-a murit și favorul meu!

— A mea să fie paguba! spuse Dick.

— Dați-i corăbierul! spuse ducele și, întorcînd calul îi întoarse și spatele.

Lui Dick nici rău nu-i părea și nici bine. Îl cunoștea el acum îndeaproape pe ducele cel tînăr, ca să pună prea mult preț pe dragostea lui; iar pricina favorului acestuia prea era întîmplătoare și graba cu care crescuse în el prea mare, ca să se încreadă. De un singur lucru îi era teamă — ca nu cumva căpitanul lui atît de răzbunător să-și-ia cuvîntul înapoi și să nu-i mai dea lăncierii. Dar de data aceasta era nedrept cu Gloucester, atît în ceea ce privea cinstea lui (cîtă era), cît și, mai ales, în hotărîrile pe care le lua. O dată ce-l socotise pe Dick potrivit să-l urmărească pe sir Daniel, nu era el omul să-și schimbe

gîndul; şi curînd o şi dovedi, pentru că-l strigă pe Catesby să-i dea zor, căci îl aştepta cavalerul.

În vremea aceasta, Dick se întoarse spre corăbierul cel bătrîn, căruia părea că totuna îi e că l-au iertat, pe cît îi fusese cînd îl osîndiseră.

— Arblaster — spuse Dick — ţi-am pricinuit rău; acum însă, pe sfînta cruce, cred că sîntem chit.

Dar bătrînul căpitan se mulţumi să-l privească încruntat, fără să rostească un cuvînt.

— Hai — urmă Dick — o viaţă e o viaţă, bătrîne, şi tot mai mult preţuieşte decît corăbiile şi vinul! Zi că m-ai iertat, căci dacă viaţa ta nu face doi bani în ochii tăi, pe mine m-a costat norocul. Hai, am plătit-o scump, nu fi aşa lipsit de suflet!

— Dacă aveam corabia — răspunse Arblaster — eram acum departe şi în siguranţă pe mare, eu şi omul meu Tom. Tu însă mi-ai luat vasul, jupîne, şi m-ai lăsat pe drumuri: cît despre omul meu Tom, un nemernic îmbrăcat în dimie l-a doborît cu o săgeată. „Dar-ar ciuma!" a zis, şi a amuţit. „Ciuma!" i-a fost vorba cea din urmă şi şi-a dat duhul. N-are să mai umble el pe mare, Tom, niciodată!

Dick se simţi cuprins de milă şi părere de rău, numai că acum era prea tîrziu; îi întinse mîna căpitanului, dar Arblaster se făcu că n-o vede.

— Nu — spuse el — las-o-ncolo! M-ai nenorocit şi fie-ţi de ajuns.

Cuvintele i se opriră în gît lui Richard. Îl văzu pe bietul om printre lacrimi, aşa prostit de băutură şi necaz, depărtîndu-se cu mersul lui împiedicat, cu capul în piept, peste nămeţi, iar cîinele, pe care nici nu-l băga în seamă, pe urmele lui; şi pentru prima oară începu să priceapă jocul vieţii şi că un lucru odată împlinit nu mai poate fi schimbat sau îndreptat de nici o căinţă.

Acum însă nu era vremea pentru păreri de rău. Catesby strînsese călăreții și, venind la Dick, descălecă dîndu-i calul lui.

— Azi-dimineață — spuse el — v-am pizmuit pentru favorul vostru; dar prea mult n-a ținut; și acum, sir Richard, vă dăruiesc calul acesta din toată inima... ca să plecați cu el.

— O clipă! făcu Dick. Favorul acesta pe ce se bizuia?

— Pe numele vostru — răspunse Catesby. E eresul în care crede cel mai mult. Să mă fi chemat pe mine Richard, mîine aș fi fost conte.

— Mulțumesc, domnule — răspunse Dick — și cum nu prea am sorți de mărire, am să-mi iau și rămas bun. N-am să spun că nu-mi place să mă închipui pe calea norocului; dar nici n-am să spun că sînt prea mîhnit că s-a sfîrșit. Puterea și bogăția sînt lucruri mari, ce e drept; dar, ascultă-mă ce-ți spun eu, ducele ăla al vostru de colo îți cam îngheață sîngele în vine.

Catesby rîse.

— Ehe — făcu el — cine se însoțește cu Dick Cocoșatul, în multe buclucuri se vîră, zău așa! Domnul să ne păzească de rău! Noroc!

La care Dick se puse în fruntea oamenilor lui și, dîndu-le poruncă, porni.

O apucă prin tîrg, tăindu-l pe urmele — socotea el — lui sir Daniel și iscodind în jur, după vreun semn, să vadă dacă nu greșea.

Străzile erau presărate de morți și de răniți, a căror soartă, în gerul acela, te făcea să le plîngi de milă. Cete de oșteni învingători cutreierau casele, prădînd și înjunghiind, iar cînd o pornea din loc cîntau.

Și pe cînd călăreau înainte, lui Dick i-ajunse la urechi zvon de nelegiuiri și silnicii; ba cîte un baros care izbea

în vreo ușă baricadată, ba țipetele deznădăjduite ale cîte unei femei.

Cugetul lui Dick începuse să se trezească. Abia adineauri văzuse ce urmări avusese purtarea lui. Și gîndul nenorocirilor ce se abăteau acum peste Shorby îl umplea de deznădejde.

In cele din urmă ieși din oraș și acolo văzu, în adevăr, chiar înaintea lui, urma aceea lată și bătută pe care o zărise din turla bisericii. Și o porni mai iute; dar pe cînd mergea, se uita cu băgare de seamă la oamenii și caii ce zăceau pe margine. Văzu, cu inima ușurată, că mulți purtau culorile lui sir Daniel și chipurile unora care zăceau pe spate le și cunoscu.

Pe la jumătatea drumului între tîrg și pădure, cei pe care-i urmărea fuseseră asaltați de arcași, căci leșurile zăceau aproape unul de altul, străpunse de săgeți. Și Dick deslușì printre aceștia trupul unui băiețandru al cărui chip i se părea tare cunoscut.

Opri ceata, descălecă și săltă capul băiatului. Și cum făcu așa, cușma acestuia căzu și un val de păr negru și lung se revărsă. In același timp deschise și ochii.

— Ah, spaima leilor! făcu un glas slab. E înainte. Fugi... fugi repede!

Apoi sărmana fată căzu din nou în nesimțire.

Unul din oamenii lui Dick aduse o ploscă cu băutură întăritoare, iar Dick o trezi din nou în simțiri. Apoi o luă pe prietena Joannei în șa și o porniră iar spre pădure.

— De ce mă iei cu tine? întrebă fata. Ai să întîrzii.

— Ba nu — răspunse Dick. Shorby e înecat în sînge și mișună de oameni beți. Aici ești în siguranță; de ajuns!

— Nu vreau să rămîn datornică nici unuia din tabăra voastră — strigă ea — lasă-mă jos!

— Doamnă, nu știi ce vorbești! răspunse Dick. Ești rănită.

— Ba nu sînt! spuse ea. Calul meu a fost ucis.

— Totuna-i — răspunse Richard. Aici ești în inima cîmpiei, printre nămeți și împresurată de dușmani. Vrei nu vrei, tot te iau cu mine. Mă bucur că mi-a ieșit prilejul în cale; căci astfel mă voi plăti de o parte din datorie.

Un răstimp fata tăcu. Pe urmă, ca din senin, întrebă:

— Și unchiul meu?

— Lordul Risingham? întrebă Dick la rîndu-i. Tare aș fi vrut să-ți pot da vești bune, dar n-am cum. L-am văzut o dată în bătălie, o singură dată. Să nădăjduim că e bine.

Capitolul V

NOAPTEA IN CODRU; ALICIA RISINGHAM

Era mai mult ca sigur că sir Daniel se îndreptase spre cetățuia lui; dar acum ninsese zdravăn, se înserase și mai trebuia să și ocolească drumurile acelea puține, tăind-o prin pădure; nu era mai puțin sigur că nici vorbă să ajungă acolo înainte de revărsatul zorilor.

Dick avea două căi de ales: ori s-o apuce pe urma cavalerului și, dacă se putea, să se năpustească chiar în noaptea aceea asupra taberei lui; ori să-și croiască alt drum și să încerce să-i taie calea pînă n-apuca să ajungă la cetățuie.

Nici unul din planuri nu era fără primejdii şi Dick, care se temea s-o primejduiască pe Joanna iscînd o bătălie, ajunsese la marginea pădurii, dar tot nu se hotărîse care să-l aleagă.

Din locul acesta sir Daniel o cotise puţin mai spre stînga, pornind-o apoi drept înainte printr-un desiş de arbori înalţi. Oamenii lui mai strînseseră rîndurile şi zăpada de pe potecă purta acum semne şi mai adînci. Brazda pe care o lăsaseră mergea înainte pe sub împletitura de crengi dezgolite ale stejarilor, dreaptă, îngustă; arborii se plecau peste ea cu încheieturile lor noduroase şi cu pădurea lor înaltă de crengi; un sunet nu se auzea, nici de om, nici de jivină — nici măcat vreun prihor; şi peste întinderea de zăpadă, soarele iernatic aurea prin ţesătura de umbre.

— Ce zici — întrebă Dick pe unul din oşteni — o luăm înainte sau o tăiem prin Tunstall?

— Sir Richard — răspunse oşteanul — eu pe urma lor aş merge pînă au să se risipească.

— Ai dreptate, fără îndoială — făcu Dick — numai că am pornit în grabă, aşa cum ne îmboldea treaba, şi pe aici nici case nu-s, nici de-ale gurii şi nici vreun adăpost, iar mîine în zori au să ne împungă şi frigul, şi foamea. Ei, ce ziceţi, flăcăi? Vă puneţi pielea la bătaie de dragul încercării noastre, ori o apucăm spre Holywood ca să cinăm din mila sfintei biserici? Cum treaba e îndoielnică, nu silesc pe nimeni; dar dacă mă vreţi de căpetenie, pe prima s-o alegeţi.

Oamenii răspunseră aproape într-un glas că-l vor urma pe sir Richard oriunde i-ar fi voia.

Iar Dick, dînd pinteni calului, o porni din nou.

Zăpada fusese călcată zdravăn în picioare pe dîra aceea, astfel că urmăritorilor le venea mult mai uşor decît celor urmăriţi. Şi în adevăr, goneau înainte în

trap uşor — două sute de copite călcau pe rînd pardoseala mohorîtă a zăpezii, iar zăngănitul armelor şi sforăitul cailor purtau zvon de luptă pe sub bolta pădurii adormite.

Trecuse puţin şi urma cea lată a fugarilor ieşi în drumul dinspre Holywood; o clipă pieri cu totul; dar Dick văzu cu mirare că acolo unde se afunda iar în zăpada nebătută, de cealaltă parte, era mai îngustă şi călcată mai uşor. De bună seamă că, folosindu-se de drum, sir Daniel începuse să-şi risipească oamenii.

Dick o porni la întîmplare pe brazda ce ducea înainte, căci sorţii tot aceiaşi erau; iar aceasta, după un ceas de călărit în care timp îi purtase chiar spre inima pădurii, se desfăcu deodată ca o coajă sfărîmată în alte douăsprezece, ce se răsfirau în toate părţile.

Dick trase căpăstrul, plin de deznădejde. Ziua scurtă de iarnă era pe asfinţite. Soarele, ca o portocală stacojie, mohorît, fără de raze, plutea jos printre desişurile desfrunzite. Umbrele se întindeau peste zăpezi, o milă în jur; gerul făcea să le îngheţe buricele degetelor, iar aburul cailor suia ca un nor.

— Ehe, ne-au tras pe sfoară! recunoscu Dick. Acu' s-o luăm spre Holywood, tot e mai aproape decît Tunstall, aşa cred, după cum văd că stă soarele.

O porniră aşadar spre stînga, întorcînd spatele discului roşu al astrului şi se îndreptară peste cîmp, spre mănăstire. Numai că de data asta, altminteri stăteau lucrurile; nu mai puteau goni pe o potecă bătătorită de duşmani spre o ţintă la care îi ducea chiar poteca. Acum erau siliţi să-şi taie drum prin zăpada ce li se ridica în cale, oprindu-se mereu să vadă încotro s-o apuce şi zbătîndu-se prin nămeţi. Soarele se duse curînd; lumina dinspre apus se topi; şi, peste puţin, se pomeniră rătăcind prin beznă, sub stelele îngheţate.

N-avea să treacă mult şi luna va lumina crestele dealurilor. Atunci vor putea s-o pornească din nou. Dar pînă una-alta, orice pas la întîmplare i-ar fi putut depărta de ţintă. Altceva de făcut n-aveau, decît să-şi aşeze tabăra şi să aştepte.

Aşezară străji; curăţară de zăpadă un petic de pămînt şi, după ce dădură greş de mai multe ori, aprinseră la mijloc un foc bun. Oştenii se aşezară chiar la gura vetrei acesteia din inima pădurii, şi îşi împărţiră merindele, cîte aveau, trecînd plosca din mînă în mînă; iar Dick, după ce strînse bucăţile cele mai bune din hrana lor proastă şi puţină, le duse nepoatei lordului Risingham, care nu se amestecase cu oştenii şi sta sprijinită de un copac.

Şedea pe o pătură de cal, se înfăşurase cu alta şi se uita ţintă la priveliştea din jur, luminată de flăcările focului. Cînd Dick îi întinse merindele, tresări ca unul ce se trezeşte dintr-un vis şi îl respinse în tăcere.

— Doamnă — glăsui Dick — rogu-te, nu mă pedepsi cu atîta cruzime. Cu ce-am greşit împotrivă-ţi, nu ştiu; e drept că te-am luat cu mine, dar dacă am făcut-o, cam cu sila, tot din prietenie am făcut-o; e drept că din pricina mea ai îndurat gerul nopţii, dar graba care-mi dă ghes are ca ţel mîntuirea alteia ce nu-i mai puţin gingaşă şi nici mai puţin lipsită de prieteni ca domnia-ta. Măcar nu te pedepsi singură şi mănîncă, dacă nu de foame, cel puţin ca să mai prinzi puteri.

— N-am să pun nimic în gură din mîna care mi-a ucis unchiul — răspunse ea.

— Cinstită doamnă — strigă Dick — îţi jur pe sfînta cruce că nici nu l-am atins!

— Jură-mi că mai trăieşte! îi răspunse ea.

— N-am de gînd să te înşel — făcu Dick. Imi pare rău să-ţi rănesc inima, dar în adîncul sufletului cred că a murit.

— Şi îmi mai ceri să mănînc! Da, da, şi te mai striga şi „sir"! Ţi-ai cîştigat rangul prin moartea bunului meu unchi! Să nu fi fost eu şi fără minte, şi trădătoare, şi să mu-ţi fi scăpat viaţa în casa duşmanului tău de moarte ai fi murit, iar el... el, care preţuia cît zece ca tine, ar fi trăit!

— Am făcut şi eu ce am putut, tot aşa ca şi unchiul tău în tabăra cealaltă — răspunse Dick. Dacă mai trăia — şi cerul mi-e martor că aş fi dorit-o — el m-ar fi preţuit, nu m-ar fi ocărît.

— Mi-a spus sir Daniel — i-o întoarse ea. Te-a văzut pe meterez. Zicea că acolo au pierdut bătălia; că tu ai cîştigat-o. Păi atunci chiar tu eşti cel care l-a ucis pe bunul meu lord Risingham, ca şi cînd l-ai fi sugrumat cu mîinile tale. Şi ai mai vrea să mănînc cu tine, tu care nu ţi-ai spălat mîinile după nelegiuirea făptuită? Sir Daniel ţi-a jurat pieirea. El e cel care mă va răzbuna.

Bietul Dick simţi cum îl năpădeşte tristeţea. Îşi aminti de bătrînul Arblaster şi gemu din rărunchi.

— Crezi tu că sînt chiar atît de vinovat? făcu el. Tu care m-ai apărat... care eşti prietena Joannei!

— Ce-ai căutat în luptă? răspunse ea. Doar nu erai nici cu unii, nici cu alţii; nu eşti decît un băieţandru, doar trup şi picioare, că minte n-ai! La ce bun te-ai bătut? De dragul sîngelui, la naiba!

— Ei — strigă Dick — nici eu nu ştiu de ce! Dar aşa cum sînt vremurile azi în Anglia, dacă un păcătos de gentilom nu ţine cu unii, fără să vrea ţine cu ceilalţi. Deoparte nu poate sta, nu e în firea lucrurilor.

— Cine n-are minte, să nu tragă sabia — îi răspunse fata. Tu, care te baţi cum dă domnul, ce eşti alta decît

un măcelar? Războiul e nobil doar prin pricina pe care o apără, tu însă l-ai pîngărit.

— Doamnă — făcu Dick cu desperare. Incep să-mi văd greşeala. Prea m-am grăbit şi m-am vîrît în treabă înainte să-mi vină ceasul. Am furat o corabie, zicînd, îţi jur, că bine fac, dar în felul acesta am pricinuit moartea multor nevinovaţi şi durere unui biet om pe care l-am adus în sapă de lemn. Cînd l-am văzut astăzi, privirea lui mi s-a înfipt ca un pumnal în inimă. Iar azi-dimineaţă n-am voit decît să cîştig cinste şi să-mi fac un nume, ca să mă pot însura, şi cînd colo, uite ce am făcut! I-am pricinuit moartea unchiului tău iubit, care s-a arătat atît de bun cu mine, şi cine ştie mai cîte. Căci, vai! poate că l-am suit pe York în scaunul domniei şi aceasta o fi un rău mai mare, care va aduce nenorocirea Angliei. O! doamnă, îmi văd acum păcatul. Nu merit viaţa. Ca să-mi ispăşesc nelegiuirile şi să nu mai aduc şi alte rele, de cum se va încheia încercarea aceasta, mă călugăresc. Am să mă dezleg de jurămîntul făcut Joannei şi am să mă las de meşteşugul armelor. Călugăr mă fac şi am să mă rog pentru sufletul bunului tău unchi pînă la moarte!

Lui Dick, care se arăta atît de pocăit şi de umil, i se păru că o aude rîzînd.

Ridică ochii şi o văzu cum îl priveşte în lumina focului. Căta la el cu o privire ciudată, dar nicidecum duşmănoasă.

— Doamnă — strigă Dick, care îşi zise că poate îl înşelase urechea, dar care văzînd cum se uita ea acum la el, nădăjdui să-i fi înduioşat inima — doamnă, nu vă e de ajuns? Las toate baltă ca să ispăşesc ce-am greşit. Şi aceasta chiar în ziua în care m-au făcut cavaler şi m-am socotit cel mai fericit dintre toţi gentilomii tineri din lume!

— Ce mai ţînc — făcu ea —... suflet bun!

Şi spre marea mirare a lui Dick, îi şterse mai întîi lacrimile de pe obraz, apoi, ca şi cum ar fi îmboldit-o ceva din senin, îi cuprinse gîtul cu braţele, îi ridică capul şi îl sărută. Dick, nu prea isteţ, rămase uluit, atît de uluit de-ţi venea să-i plîngi de milă.

— Ei, hai! spuse ea, înveselită foarte. Tu eşti căpitanul, trebuie să mănînci! De ce nu iei nimic?

— Domnişoară — îi răspunse Dick — aşteptam să începi domnia-ta mai întîi, dar ca să nu mint, căinţa nu-mi mai poate îngădui să văd mîncare în ochi. Mai bine să postesc, domnişoară, şi să mă rog!

— Spune-mi Alicia — făcu ea; nu sîntem oare prieteni vechi? Ei, şi-acum hai, am să mănînc cu tine împreună, bucăţică cu bucăţică, aşa că dacă tu nu mănînci, nu mănînc nici eu, dar dacă ai să mănînci cum se cade, am să înfulec şi eu ca un lup.

Şi aşa se puse ea de îndată pe mestecat, iar Dick, căruia îi era o foame de căpcăun, se apucă să-i ţină hangul, la început cam sfios, dar treptat, prinzînd curaj — tot mai zdravăn şi mai cu poftă, pînă ce la urmă nici nu se mai uita la fata care-i da măsura mîncării, ci prinse din toată inima să pună la loc ce risipise în timpul zilei aceleia atît de trudite şi de tulburate.

— Spaima leilor — făcu ea într-un tîrziu — nu-ţi place o fată în straie bărbăteşti?

Luna era acum sus, iar ei n-aşteptau decît să li se odihnească caii frînţi de oboseală. La lumina lunei, Richard, care tot mai simţea căinţă în suflet, dar avea acum burta plină, o văzu cum îl priveşte cu o căutătură jucăuşă.

— Domnișoară... — bîigui el uluit de schimbarea aceasta în purtarea fetei.

— Ei — îi tăie ea vorba — ce rost are să mint; mi-a spus ea, Joanna; dar hai odată, domnule Spaimă a leilor, uită-te la mine, sînt chiar atît de slută? Hai!

Și îi făcu ochi dulci.

— Ești cam puțintică, zău... — începu el.

Dar fata îi tăie din nou vorba, de data asta izbucnind într-un hohot de rîs cristalin, care-l făcu să se piardă și mai și.

— Puțintică! strigă ea. Ei, fii tot atît de cinstit pe cît ești de viteaz! Sînt cît un spiriduș, zi așa, sau poate ceva mai răsărită; cu toate astea, hai, spune-mi, cu toate astea de ajuns de frumoasă ca să se poată uita omul la mine, nu-i așa?

— Chiar așa, domniță, nespus de frumoasă — făcu nefericitul cavaler, care își dădea atîta osteneală să nu pară încurcat, încît îți venea să-i plîngi de milă.

— Și oricine ar fi nespus de fericit să mă ia de soție — urmă ea.

— O, doamnă, nespus de fericit! încuviință Dick.

— Spune-mi Alicia — făcu ea.

— Alicia — făcu sir Richard.

— Bine, Spaima leilor — urmă ea. De vreme ce mi-ai ucis o rudă și m-ai lăsat fără sprijin, îmi ești îndatorat, ca un om de cinste, cu ce-oi vrea eu; da sau ba?

— Da, doamnă — spuse Dick. Cu toate că, pe sufletul meu, socot că nu sînt de tot vinovat de moartea viteazului cavaler.

— Nu cumva vrei să-ți iei vorba înapoi? strigă ea.

— Nu, doamnă. Ți-am spus doar; cum ți-o fi voia; și călugăr mă fac! spuse Richard.

— Atunci, ca om de cinste, eşti la bunul meu plac? încheie fata.

— Ca om de cinste, socotesc... — începu flăcăul.

— Ei! îi tăie ea vorba — prea umbli cu tertipuri. Eşti la bunul meu plac pînă ai să te plăteşti de răul făptuit? Pe cinstea ta?

— Da, pe cinstea mea — spuse Dick.

— Atunci, ascultă-mă — urmă fata. Socot că jalnic călugăr ai mai fi. Şi cum pot face cu tine după bunul meu plac am să te iau de soţ. Taci, nici o vorbă! strigă ea. N-are să-ţi folosească la nimic. Căci aşa e drept, tu care mi-ai nimicit căminul, să-mi dai altul în loc. Cît despre Joanna, ea are să fie prima care are să primească schimbul; căci, la urma urmei, de vreme ce sîntem prietene atît de bune, ce însemnătate are pe care din noi o iei de soţie? Totuna e!

— Doamnă — răspunse Dick — la mănăstire mă duc, dacă aşa ţi-e voia, dar să mă însor eu cu alta decît cu Joanna Sedley, n-am să primesc, nici bărbat de m-ar sili, nici voia unei femei de-ar fi. Nu-ţi fie cu supărare, dar ce mi-e-n guşă şi-n căpuşă, acolo unde o fată se arată îndrăzneaţă, bărbatul se cuvine să fie şi mai şi.

— Dick — făcu ea — flăcău cu inima de aur, vino şi dă-mi o sărutare pentru vorba asta! Nu, nu te teme, ai să mă săruţi pentru Joanna şi cînd ne-om întîlni, am să-i dau sărutul înapoi şi am să-i spun că l-am furat. Cît despre cele ce-mi eşti dator, ei, nătîngule, socot că n-oi fi fost singur în bătălia aceea năprasnică; şi chiar dacă York s-o urca pe tron, nu tu l-ai aşezat acolo. Iar dacă e cineva pe lume cu inimă cinstită şi bună, tu eşti acela, Dick. Şi dacă aş pizmui-o pe Joanna pentru ceva, pentru dragostea ta aş pizmui-o.

NOAPTEA IN CODRU

(Sfîrşit)

Dick şi Joanna

Caii sfîrşiseră în vremea aceasta puţinul nutreţ cît aveau şi prinseră iar puteri. Dick porunci atunci să se înăbuşe focul în zăpadă; şi pe cînd oamenii lui se săltară iar, osteniţi, în şa, îşi aminti — cam tîrzior, ce e drept — de prevederea ce se cerea în pădure; alese un stejar înalt şi se căţără ca o veveriţă în crăcana din vîrf. De acolo se vedea pînă departe codrul scăldat în lumina lunei şi aşternut cu zăpadă. Spre sud-vest, desprinzîndu-se negre în zare, se ridicau înălţimile acelea cuprinse între bălării, unde el şi Joanna trecuseră prin nefericita întîmplare cu leprosul. Şi acolo privirea lui se aţinti asupra unui punct roşiatic, abia cît o gămălie de ac.

Amarnic se certă el că fusese atît de uşuratic! Dacă, în adevăr era, cum socotea el, focul taberei lui sir Daniel, de mult s-ar fi cuvenit să-l vadă şi să fi pornit împotrivă-i; dar mai ales nu se cădea nicicum să aprindă chiar el un foc şi să le dea astfel de veste că e pe aproape. Acum însă nu mai avea vreme de pierdut. Pînă la colinele acelea erau vreo două mile, drum drept; acesta trecea însă printr-o vale foarte adîncă şi prăpăstioasă, pe unde oameni călări nu puteau trece; şi ca să meargă treaba mai iute, Dick socoti că n-ar strica să lase caii în urmă şi s-o pornească pe jos.

Zece oameni rămaseră cu caii şi se înţeleseră ce semne să-şi dea la nevoie; apoi Dick o porni în fruntea celor-

lalți, împreună cu Alicia Risingham, care călca voinic ceste alături.

Oamenii dezbrăcară zalele grele și lăsară și lănciile; acum păşeau cu fruntea sus prin zăpada înghețată sub strălucirea veselă a lunei. Coborîră în tăcere și în bună rînduială vîlceaua, unde un rîuleț se strecură susurînd pe sub zăpadă și gheață, iar dincolo, cum se aflau la nici o jumătate de milă de locul unde văzuse Dick sclipirile focului, ceata se opri să mai răsufle înaintea iureșului.

In tăcerea nesfîrșită a codrului, cel mai slab zgomot se putea auzi de departe; și Alicia, care avea auzul ascuțit, ridică un deget în semn de tăcere, apoi se plecă să asculte. Toți făcură la fel, dar afară de suspinele pîrîiașului din vîlceaua vecină și lătratul unei vulpi, departe în pădure, la vreo cîteva mile, urechea ciulită a lui Dick nu mai prinse nimic.

— Cu toate acestea, sigură sînt că am auzit zgomot de cai — șopti Alicia.

— Doamnă — răspunse Dick, căruia mai teamă îi era de fata asta decît de zece oșteni în putere — nu zic că ai greșit, dar poate că zgomotul venea de la cealaltă tabără.

— Nu, dintr-acolo venea. Dinspre apus — întări fata.

— Acu', ce-o fi o fi — răspunse Dick. Facă-se voia cerului. Și nici la inimă să nu ne-o punem, ci s-o luăm voinicește, ca să ajungem unde trebuie. Sus, fraților, de ajuns am răsuflat!

Și cum mergeau așa înainte, zăpada tot mai însemnată de copite era, și se vedea bine că se apropiau de tabăra unei companii mari călări. Curînd văzură fumul cum zbucnea printre arbori, mai roșiatic jos la gura ioculuí și răspîndind scîntei strălucitoare.

Aici, ascultînd porunca lui Dick, oamenii se împrăștiară tîrîndu-se pe furiș și împresurînd tabăra dușma-

nilor. Iar Dick, aşezînd-o pe Alicia la adăpostul unui stejar cît toate zilele, o porni de-a dreptul spre foc.

In cele din urmă, printr-un ochi al desişului cuprinse toată tabăra cu privirea. Focul fusese aprins pe o cocoaşă de pămînt acoperit cu buruieni şi învăluit pe trei părţi de hăţiş; acum ardea zdravăn, trosnind şi scoţînd limbi de flăcări. In jurul lui şedea aproape o duzină de oameni în veşminte călduroase, dar cu toate că zăpada fusese călcată de parcă un regiment ar fi trecut pe acolo, Dick căută în zadar vreun cal. Simţi cum îl cuprinde o teamă nespusă, nu cumva să fi fost prins într-o capcană. In acelaşi timp văzu un bărbat înalt, cu chivără de oţel, care-şi desfăcea palmele dinaintea focului, şi îl recunoscu pe vechiul lui prieten şi blîndu-i potrivnic, Bennet Hatch; iar ceilalţi doi, ce şedeau mai în urmă, deşi purtau straie bărbăteşti, îi cunoscu că sînt Joanna Sedley şi soţia lui sir Daniel.

„Ei — îşi spuse Dick — chiar de-o fi să-mi pierd caii ca s-o scap pe Joanna, şi tot e bine".

In aceeaşi clipă, de peste tabără flutură un şuierat uşor, vestindu-l că oamenii lui se întîlniseră şi că potrivnicii erau împresuraţi.

Cînd auzi şuieratul, Bennet sări în picioare; dar pînă să pună mîna pe armă, Dick îl şi strigă:

— Bennet — făcu el — Bennet, prieten vechi, dă-te prins! Risipeşti sînge de pomană dacă te împotriveşti.

— Ei, domnişorule Shelton, pe sfînta Barbara! strigă Hatch. Să mă dau prins? Prea mult îmi ceri. Cîţi oameni ai?

— Ascultă-mă, Bennet, sîntem şi mai mulţi şi v-am şi împresurat — făcu Dick. Cezar sau Carol cel Mare să fi fost şi tot ar fi cerut îndurare. Patruzeci de oameni îmi aşteaptă porunca şi o dată să tragem, că unul din voi nu scapă!

— Domnişorule Dick, tare-mi vine greu, dar n-am încotro. Sfinţii să-ţi fie într-ajutor.

Şi zicînd acestea, duse o trîmbiţă la gură şi suflă din răsputeri. O clipă domni zăpăceala ; căci, pe cînd Dick, temîndu-se pentru viaţa femeilor, tot mai şovăia să dea poruncă oştenilor să tragă, pîlcul cel mic al lui Hatch se repezise la arme şi se puse spate la spate, ca să ţină piept cu bărbăţie. Dar în graba lor de a schimba locul, Joanna se folosi de împrejurare şi sări de la loc, ţîşnind ca o săgeată spre iubitul ei.

— Aici, Dick ! strigă ea, cuprinzîndu-i mîinile într-ale sale.

Dar Dick tot mai şovăia ; era încă prea tînăr pentru cruntele cerinţe ale războiului şi gîndul la bătrîna lady Brackley îi încremeni porunca pe limbă. Oamenii lui începură să se arate nărăvaşi ; unii se apucară să-l strige pe nume, alţii, de voia lor, se porniră să tragă şi din prima oară bietul Bennet muşcă ţărîna. Atunci abia se trezi Dick.

— Inainte ! strigă el. Trageţi, băieţi, şi nu vă descoperiţi ! Anglia şi York !

Dar chiar în aceeaşi clipă, ropotul înfundat al unei mulţimi de cai pe zăpadă se ridică în hăul nopţii şi se apropie din ce în ce, tot mai iute, tot mai tare. In acelaşi timp, trîmbiţe răspundeau într-una chemării lui Hatch.

— Adunarea, adunarea ! strigă Dick. Adunarea la mine ! Adunarea fără zăbavă !

Dar oamenii lui — care acum nu mai erau călări, surprinşi pe cînd se bizuiau pe o izbîndă uşoară — începură, dimpotrivă, să dea înapoi unul cîte unul, să şovăie sau să se împrăştie prin desişuri. Şi cînd primii călăraşi se năpustiră pe poteci dînd pinteni năprasnici armăsarilor, în desişuri, cîţiva codaşi fură daţi peste cap sau

străpunşi cu lăncile prin tufiş. Dar grosul oştenilor lui Dick o tulise la auzul lor.

Dick stătu o clipă locului, mărturisindu-şi cu amar cît de nechibzuită şi de pripită îi fusese vitejia. Sir Daniel zărise focul şi se depărtase cu grosul companiei lui, fie ca să se năpustească asupra urmăritorilor, fie să-i înconjoare pe la spate, dacă aveau să cuteze cumva un fureş. El se arătase cu adevărat căpitan, pe cînd Dick se purtase ca un băieţaş nerăbdător. Şi iată-l acum pe nevîrstnicul cavaler, ce e drept cu iubita alături — şi care îl ţinea strîns de mînă — dar altminteri singur, cu oamenii şi caii risipiţi în noapte şi prin pădurea cea mare, ca acele într-un car cu fîn.

„Sfinţii să mă lumineze! gîndi el — bine că m-au înălţat cavaler pentru isprava de azi-dimineaţă. Prea multă cinste nu-mi face".

Apoi, tot ţinînd-o pe Joanna de mînă, o luă la fugă.

Tăcerea nopţii era sfîşiată acum de strigătele oamenilor din Tunstall, care goneau în toate părţile după fugari. Dick o zbughi drept înainte prin desiş ca o căprioară. La lumina argintie a lunei ce strălucea pe zăpadă, tufişurile păreau negre; şi cum cei înfrînţi se risipiseră care încotro, urmăritorii se împrăştiaseră şi ei. De aceea, Dick şi Joanna se opriră într-un răstimp şi, pitindu-se, ascultară zvonul vînătorii aceleia, care se risipea topindu-se departe, în toate direcţiile.

— Măcar vreo cîţiva oameni să fi păstrat! se jelui Dick cu amărăciune. Tot s-ar mai fi putut întoarce roata. Omul cît trăieşte-nvaţă; altă dată o să mă pricep mai bine, pe sfînta cruce!

— Ei şi, Dick! făcu Joanna. Ce însemnătate are? Acum sîntem iar împreună.

Se uită la ea şi îl văzu pe John Matcham de odinioară, în nădragi şi pieptar. Acum însă ştia cine e;

iar ea, în veşmintele acelea care nu i se potriveau, îi zîmbi strălucind de dragoste; iar el simţi cum i se topeşte inima de bucurie.

— Iubita mea — făcu el — dacă mă ierţi, nătîngul de mine, ce-mi mai pasă? Să ne ducem de-a dreptul la Holywood; acolo e tutorele tău cel bun şi cel mai bun prieten al meu, lordul Foxham. Acolo ne vom căsători; şi de-oi fi sărac sau bogat, vestit sau neştiut de nimeni, ce-mi pasă! Azi, iubita mea, m-au înălţat cavaler; am fost lăudat de oameni de frunte pentru vitejia mea; şi mi-am zis că nu e căpitan în toată Anglia mai ceva ca mine. Pe urmă, m-am stricat cu cei mari; iar acum am fost bătut măr şi mi-am pierdut şi toţi oştenii. Am căzut din pricina trufiei. Dar mie nu-mi pasă, iubito, dacă tot mă mai iubeşti şi mă iei de soţ, sînt în stare s-o dau naibii de noblețe şi nici să nu mă mai gîndesc la ea.

— Dick, iubitul meu! strigă fata. Şi te-au făcut cavaler?

— Da, iubito, iar tu eşit acum doamna mea — răspunse el drăgăstos — sau ai să fii pînă mîine la amiază, vrei?

— Vreau, Dick, bucuroasă — răspunse ea.

— Da, domnule? Credeam că vrei să te călugăreşti — se auzi un glas.

— Alicia! strigă Joanna.

— Chiar aşa — răspunse fata apropiindu-se. Alicia pe care ai crezut-o moartă şi pe care Spaima asta a leilor al tău a găsit-o şi a înviat-o şi, zău, i-a făcut şi curte, dacă vrei să ştii.

— Nu cred! strigă Joanna. Dick!?

— Dick! o maimuţări Alice. Dick, ba bine că nu! Da, frumosule domn, şi pe deasupra mai laşi şi baltă bietele fete în nenorocire — urmă ea, întorcîndu-se spre tînărul

cavaler. Le lași baltă în spatele stejarilor. Are dreptate cine zice că s-au dus vremurile cavaleriei.

— Doamnă — strigă Dick, cuprins de deznădejde — pe sufletul meu că te-am uitat de-a binelea! Doamnă, rogu-te, să mă ierți! Vezi, am găsit-o pe Joanna!

— Ei, nu mi-am zis eu că ai făcut-o anume — îi răspunse ea. Dar las' că am să mă răzbun eu crunt. Am să-i spun o taină lady-ei Shelton, sau mai bine-zis celei care va fi lady Shelton — adăugă ea cu o plecăciune. Joanna — urmă ea — pe sufletul meu, socot că iubitul tău e un viteaz, nu glumă, dar să știi că e și cel mai molîu și mărginit băiat din toată Anglia. Ehe, poți să-l duci de nas cum vrei! Și acum, copii zănatici ce sînteți, mai întîi sărutați-mă, care oți vrea, pentru noroc și dragoste; pe urmă, să vă sărutați și voi, dar numai un minut, și s-o pornim tustrei spre Holywood, cît ne-or ține picioarele; căci socot că pădurea aceasta e plină de primejdii și e tare înghețată.

— Spune, ți-a spus cumva Dick că te iubește? întrebă Joanna, agățîndu-se de brațul iubitului ei.

— Da' de unde, fată smintită ce ești! Eu i-am făcut lui declarații. I-am spus că-l iau de soț, zău așa; da' el m-a trimis să-mi caut unul de seama mea. Astea-s cuvintele lui. Nu, ascultă-mă pe mine: nu prea știe el de glumă. Acum însă, copii, să fim oameni cu scaun la cap și s-o pornim. Mai trecem o dată vîlceaua, sau trecem de-a dreptul spre Holywood?

— Ei — spuse Dick — tare aș vrea să mă urc pe un cal; căci tare m-au mai bușit și izbit în toate felurile zilele astea și mi-e trupul tot o vînătaie. Ei, dar voi ce ziceți? Dacă oamenii au fugit la semnalul acela de alarmă, batem drumul de pomană. Pînă la Holywood nu-s decît trei mile; ceasurile n-au bătut încă nouă; zăpada

e zdravănă şi putem călca cumsecade, iar luna e plină; ce-ar fi s-o pornim aşa?

— Eu una tot aşa zic — strigă Alicia, dar Joanna se mulţumi să-i apese braţul lui Dick.

Şi aşa, o porniră prin pădurile pustii şi desfrunzite, pe poteci înveşmîntate în zăpadă, sub chipul alb al lunii iernatice. Dick şi Joanna mergeau mînă în mînă, parcă plutind în al nouălea cer, iar tovarăşa lor cea jucăuşă, care bucuroasă dăduse uitării pierderile suferite, venea în urmă, la un pas-doi, ba alăturîndu-se tăcerii lor, ba făcînd planuri trandafirii în legătură cu viitorul şi cu căsnicia lor.

Departe, prin codru, tot se mai auzeau călăreţii din Tunstall care-i urmăreau pe fugari; şi din vreme în vreme strigăte sau zăngănit de oţel vesteau că potrivnicii se ciocneau. Dar în sufletul copiilor acestora crescuţi în spaimele războiului şi abia scăpaţi din atîtea primejdii, nici frica şi nici mila nu puteau fi trezite cu uşurinţă. Bucuroşi că zgomotele piereau în depărtare, se lăsară în voia clipei aceleia fericite, păşind înainte, cum zicea Alicia, ca un alai de nuntă; şi nici aspra singurătate a codrului sau gerul nopţii aceleia îngheţate nu le putură umbri fericirea.

Intr-un tîrziu, de pe culmea unui deal văzură valea Hollywood-ului. Ferestrele cele mari ale mănăstirii din pădure străluceau la lumina făcliilor şi lumînărilor. Crestele şi turlele ei înalte se ridicau limpezi şi mute, iar crucea de aur din vîrf sclipea ca focul sub razele lunei. De jur împrejur, în luminiş, ardeau focuri de tabără, iar pajiştea era ticsită de corturi; şi prin mijlocul acestei privelişti şerpuia rîul cel îngheţat.

— Pe sfînta liturghie — spuse Richard — oamenii lordului Foxham tot n-au ridicat tabăra! Să ştii că a greşit

ştafeta. Ei, cu atît mai bine! Avem oşteni la îndemînă să-i ţinem piept lui sir Daniel.

Dar dacă oamenii lordului Foxham tot acolo mai stăteau, în lunca din Holywood, pricina era alta decît cea pe care o bănuia Dick. De pornit, o porniseră ei spre Holywood; dar n-apucaseră să ajungă nici la jumătatea drumului, că o altă ştafetă le ieşi în cale şi le spuse să se întoarcă la tabăra lor din zori, ca să le taie calea fugarilor din Lancaster şi astfel să fie mai la îndemînă grosului oştirii yorkiştilor. Căci Richard de Gloucester, după ce sfîrşise lupta şi îşi zdrobise potrivnicii de prin părţile acelea, o şi porni să se alăture fratelui său; şi abia apucaseră să se întoarcă slujitorii lordului Foxham, că însuşi Cocoşatul opri calul dinaintea porţii mănăstirii. Acesta era măritul oaspe, în cinstea căruia străluceau ferestrele, iar la ceasul cînd Dick ajunse acolo cu iubita lui şi prietena acesteia, curtea ducelui benchetuia în refectoriu, cu toată strălucirea acelei mănăstiri puternice şi pline de splendoare.

Dick fu adus dinaintea lor, mai de voie, mai de nevoie. Gloucester, frînt de oboseală, se lăsase într-un cot, cu faţa lui albă înspăimîntătoare proptită în palmă; lordul Foxham, care se mai înzdrăvenise de pe urma rănii, şedea la loc de cinste în stînga lui.

— Ei, domnule! întrebă ducele. Mi-ai adus capul lui sir Daniel?

— My lord — răspunse Dick de ajuns de tare, dar cu inima strînsă — nici măcar n-am avut norocul să mă înapoiez cu oamenii mei! Cu voia dumneavoastră, am fost bătut măr.

Gloucester îi aruncă o privire înspăimîntătoare.

— Cincizeci de lăncii[1] ţi-am dat, domnule! făcu el.

— My lord, n-am avut decît cincizeci de oşteni — răspunse tînărul cavaler.

— Cum vine asta? întrebă Gloucester. Mi-a cerut cincizeci de lăncii!

— Cu voia măriei-tale — răspunse Catesby calm — nu i-am dat decît călăreţi pentru urmărirea aceea.

— Bine — răspunse Richard; apoi adăugă: Shelton, poţi să pleci!

— Stai! făcu lordul Foxham. Tînărul acesta a avut o însărcinare din partea mea. Poate că a dus-o mai bine la capăt. Zi, domnişorule Shelton, ai găsit fata?

— Slavă domnului, da — spuse Dick — e aici, în casă!

— Chiar aşa? Ei bine, my lord — începu din nou lordul Foxham către duce — cu voia domniei-tale, mîine, înainte să pornească oştirea, vreau să închei o căsătorie. Acest tînăr squire[2]...

— Tînăr cavaler — îl întrerupse Catesby.

— Chiar aşa, sir William? strigă lordul Foxham.

— Eu însumi l-am înălţat cavaler pentru slujba lui bună — spuse Gloucester. De două ori m-a slujit bărbăteşte. Nu vitejia trupului, ci minte zdravănă îi lipseşte. N-are să se înalţe, lord Foxham. În luptă e el bun, ce e drept, dar e cam slab de înger. Ei, dar dacă trebuie să se însoare, pe Sfînta Fecioară, însoară-l şi gata!

— Ştiu eu, e un flăcău viteaz — făcu lordul Foxham. Fii mulţumit, sir Richard, m-am înţeles cu Hamley şi mîine te însor!

La care Dick socoti că e mai nimerit să se plece; dar nu ieşise bine din refectoriu, cînd un om ce abia descă-

---

[1] Din punct de vedere tehnic, noţiunea de „lance" includea un număr oarecare de pedestraşi pe lîngă oşteni. (n. t.)

[2] Gentilom de ţară. (n. t.)

fecase în poartă veni într-un suflet, urcînd cîte patru trepte deodată şi, năpustindu-se printre slugile mănăstirii, se aruncă într-un genunchi dinaintea ducelui.

— Victorie, my lord! strigă el.

Şi pînă să apuce Dick să ajungă la camera pe care i-o dăduse anume lui ca musafir al lordului Foxham, oştenii din luncă începură să chiuie de bucurie pe lîngă focurile lor. Căci, chiar în aceeaşi zi, la nici douăzeci de mile mai încolo, altă lovitură zdrobitoare fusese dată puterii lui Lancaster.

Capitolul VII

RAZBUNAREA LUI DICK

A doua zi în zori, Dick se sculă o dată cu găinile şi după ce se îmbrăcă cu straie cît mai bogate din cuferele lordului Foxham şi mai află şi că Joanna e bine, începu să se preumble ca să-şi mai alunge nerăbdarea.

Un răstimp rătăci printre oştenii ce se echipau la lumina slabă a zorilor şi la licărul roşiatic al torţelor; şi aşa o porni tot înainte peste cîmp, iar în cele din urmă trecu şi de ultimele străji, rătăcind singur prin pădurea îngheţată şi aşteptînd răsăritul.

Era acum împăcat şi fericit. Scurtul favor de care se bucurase în ochii ducelui nu-i putea întrista inima; cu Joanna de soţie şi lordul Foxham suzeran de nădejde, putea privi cu încredere înainte; pentru cele petrecute, nu simţea de fel părere de rău.

Şi cum rătăcea el aşa, pierdut în gînduri, lumina măreaţă a dimineţii se limpezi mai mult, la răsărit cerul

prinse culoarea soarelui şi un vînt nu prea tare, dar tăios, începu să risipească zăpada îngheţată. Se întoarse şi o porni înapoi spre casă ; dar chiar în aceeaşi clipă, zări un chip ascuns pe după un copac.

— Stai, strigă el. Cine e ?

Omul păşi înainte şi făcu un semn cu mîna de parcă ar fi fost mut. Era înveşmîntat ca pelerinii şi avea gluga lăsată pe faţă, dar Dick îl cunoscu pe dată că e sir Daniel.

Se îndreptă spre el, trăgînd paloşul ; iar cavalerul, vîrînd mîna în sîn de parcă ar fi voit să tragă o armă ascunsă, îl aştepta fără să se clintească.

— Ei, Dick — făcu sir Daniel — cum vine asta ? Te războieşti cu cei înfrînţi ?

— Eu unul nu ţi-am primejduit niciodată viaţa — răspunse flăcăul. Ţi-am fost prieten credincios pînă mi-ai primejduit-o tu pe a mea ; şi te-ai mai arătat şi atît de lacom să mi-o iei !

— Ei, doar trebuia să mă apăr ! răspunse cavalerul. Acum, băiete, veştile de pe cîmpul de bătaie şi popasul diavolului celuia strîmb în codrii mei m-au lăsat fără de putere. Mă duc la Holywood să cer adăpost. De acolo am să trec marea cu ce-oi putea duce şi am s-o iau de la capăt în Burgundia sau în Franţa.

— La Holywood nu se poate ! făcu Dick.

— Cum ? Nu se poate ? întrebă cavalerul.

— Ascultă, sir Daniel. In dimineaţa asta mă însor — răspunse Dick — şi soarele care va răsări dintr-o clipă într-alta va lumina cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Soarta ta e pecetluită, de două ori pecetluită : o dată pentru moartea tatălui meu şi a doua oară pentru relele pe care le-ai urzit împotrivă-mi. Dar şi eu am pricinuit rău altora, am adus moarte semenilor mei ; şi în fericita zi de azi n-am de gînd să fiu nici judecător, nici gîde.

Diavolul să fi fost şi tot nu te-aş fi atins. Domnul să se îndure de tine, că eu unul te-am iertat. Dar să te duci la Holywood, asta e altceva. Eu sînt oştean de-al lui York şi n-am să îngădui iscoadă în rîndurile lui. Aşa că vîră-ţi bine în cap, dacă mai faci un pas, ridic glasul şi chem pe cel mai apropiat străjer să te înhaţe!

— Iţi baţi joc de mine! spuse sir Daniel. Adăpost nu pot găsi decît la Holywood.

— Nu-mi pasă — îi răspunse Dick. Din partea mea, liber eşti să te duci spre răsărit, spre apus sau spre miazăzi; înspre miazănoapte însă, ba. La Holywood n-ai ce căuta. Du-te şi să nu-ţi mai calce piciorul pe aici. Căci de cum ai să pleci, dau de veste tuturor străjilor, şi-n aşa fel au să-i purice pe toţi pelerinii, că diavolul de-ai fi şi bine nu ţi-ar merge să mai încerci o dată!

— Păi aşa mă osîndeşti — făcu sir Daniel întunecat.

— Ba nu te osîndesc de fel — răspunse Richard. Dacă ţii să-ţi măsori vitejia cu mine, hai; şi cu toate că cinstit n-ar fi faţă de ai mei, primesc sfidarea fără şovăială şi deschis. Am să mă bat cu tine atît cît mă ţin puterile şi ajutor n-am să cer. Aşa am să-mi răzbun tatăl cu cugetul împăcat.

— Da — făcu sir Daniel — numai că tu ai spadă şi eu jungher.

— Eu unul numai pe voia cerului mă bizui — spuse Dick şi aruncă spada înapoi în zăpadă. Şi acum, dacă te îndeamnă ceasul rău, vino; şi cu voia celui atotputernic, mă prind să-ţi dau hoitul la vulpi.

— N-am vrut decît să te pun la încercare, Dick — răspunse cavalerul, cu o umbră de zîmbet stingherit. N-am să-ţi vărs sîngele.

— Pleacă atunci, pînă nu-i prea tîrziu! făcu Dick. Incă cinci minute şi chem straja. Tare mi se pare mie că

prea mulțe-ți trec cu vederea! Să fi fost eu în locul tău de mult m-ai fi legat fedeleș!

— Bine, Dick, mă duc — răspunse sir Daniel. Mai dăm noi ochii, și are să-ți pară rău că te-ai arătat atît de împietrit la inimă!

Și zicînd acestea, cavalerul se întoarse și o porni pe după copaci. Dick îl urmări cu inima îndoită cum mergea zorit, dar cu băgare de seamă, și aruncînd mereu în urmă cîte o privire veninoasă spre flăcăul ce-i cruțase viața, dar pe care tot îl mai bănuia.

In drumul lui, deoparte, se afla un desiș țesut în iederă verde și care, chiar așa dezfrunzit de iarnă cum era, nu lăsa privirile să pătrundă. Acolo se auzi bîzîind coarda unui arc ca o notă muzicală. Zbură o săgeată și cu un strigăt înăbușit de moarte și mînie, cavalerul din Tunstall bătu aerul cu brațele și se prăbuși cu fața în zăpadă.

Dick dădu fuga și îl ridică. Chipul cavalerului se strîmbase cumplit; era scuturat tot de spasme ce făceau să i se zgîrcească trupul.

— Săgeata e neagră? gemu el.

— E neagră — răspunse Dick.

Și pînă să mai rostească o vorbă, ca un fier roșu trecu durerea prin tot trupul rănitului, de i se sălta în brațele lui Dick; și așa, cum nu se poate mai chinuit, își dădu sufletul.

Flăcăul îl așeză pe zăpadă, încet, și se rugă pentru sufletul acela nespovedit și păcătos. Și cum se ruga el așa, soarele răsări deodată, iar prihorii se puseră pe ciripit prin iederă.

Cînd se sculă, văzu un om în genunchi la cîțiva pași mai în urmă și fără să se acopere, aștepta pînă ce isprăvi și celălalt. Trecu multă vreme; omul, cu capul plecat și cu fața în mîini, se ruga ca unul ce avea cugetul nespus

de chinuit şi după arcul pe care îl văzu lîngă el, Dick ghici că e chiar cel care-l doborîse pe sir Daniel.

Intr-un tîrziu, se ridică. Era Ellis Duckworth.

— Richard — vorbi el. Te-am auzit. Tu ai făcut mai bine şi l-ai iertat. Eu, mai rău, şi uite, aici zace lutul duşmanului meu. Roagă-te pentru mine — şi-i strînse mîna cu putere.

— Domnule — făcu Richard — am să mă rog pentru domnia-ta, cu adevărat, cu toate că de-oi izbuti să-ţi fiu de folos, nu ştiu. Dar de vreme ce ţi-ai căutat răzbunarea atîta vreme şi acum ţi-e amar gustul ei, ia zi, n-ar fi bine să-i ierţi pe ceilalţi? Hatch a murit, săracu'! Eu unul l-aş fi cruţat; cît despre sir Daniel, uite, aici zace leşul lui. Şi dacă e vorba de popă, să-mi stea mie în putere, l-aş lăsa în plata domnului.

Un fulger scăpără în ochii lui Ellis Duckworth.

— Ehe — făcu el — tot n-a adormit diavolul din mine! Dar fii pe pace, Săgeata Neagră nu va mai zbura, s-a desfăcut frăţia. Din partea mea, cei care au mai rămas în viaţă să-şi sfîrşească zilele în pace, cîte le-o mai hărăzi cerul; iar tu, du-te unde te cheamă o soartă mai acătării şi uită-l pe Ellis.

Capitolul VIII

INCHEIERE

Pe la nouă dimineaţa, lordul Foxham îşi însoţea spre biserica din Holywood pupila — care din nou se îmbrăcase cum se cuvine unei femei, iar în urmă-i venea Alicia

Risingham — cînd Richard Cocoşatul le ieşi în cale şi se opri cu fruntea înnourată de griji.

— Asta e fata? întrebă el, şi cînd lordul Foxham îi răspunse că da: Fetiţo — adăugă el — ridică-ţi fruntea să-ţi văd nurii!

Se uită la ea o clipă întunecat.

— Eşti frumoasă — făcu el într-un tîrziu — şi după cîte mi s-a spus, ai şi zestre. Ce-ai spune dacă te-aş mărita cumsecade, pe măsura frumuseţii şi rangului tău?

— My lord — răspunse Joanna — cu voia măriei-tale, eu tot pe sir Richard îl vreau de soţ.

— Cum aşa? întrebă el cu asprime. Ajunge să-l iei de soţ pe omul pe care ţi l-oi da eu şi lord îl fac încă astăzi, iar tu ai să fii doamna lui. Cît despre sir Richard, ţi-o spun pe faţă, sir are să moară!

— Mai mult nici nu doresc să-mi dea cerul, my lord, decît să mor soţie a lui sir Richard — răspunse Joanna.

— Ia te uită, my lord! făcu Gloucester întorcîndu-se către lordul Foxham. Ia te uită la ăştia doi! Flăcăul, căruia pentru slujba cea bună i-am dat favorul meu, s-a mulţumit doar cu viaţa unui corăbier bătrîn şi beat. Şi să nu crezi că nu i-am spus, dar el a ţinut morţiş la prostia lui. „Aici ţi-a murit şi favorul meu" i-am zis; iar el, cu o îndrăzneală fără pereche, mi-a răspuns: „A mea să fie paguba!" Şi, pe sfînta cruce, aşa va fi!

— Chiar aşa a spus? întrebă Alicia. Bună vorbă, Spaima leilor!

— Cine e fata aceasta? întrebă ducele.

— O ostatică de-a lui sir Richard — răspunse lordul Foxham — Alicia Risingham.

— Vezi s-o măriţi cu un om de nădejde — făcu ducele.

— M-am gîndit la ruda mea, Hamley, dacă măria-ta binevoieşte — răspunse lordul Foxham. A slujit bine lupta noastră.

— Binevoiesc — făcu Richard. Să se facă nunta degrabă! Şi fată frumoasă, vrei să te măriţi?

— My lord — răspunse Alicia — dacă omul nu-i cu strîmbătate...

Fata încremeni şi vorba îi muri pe buze.

— Nu-i cu strîmbătate, doamna mea — răspunse Richard liniştit. Eu sînt singurul cocoşat din toată tabăra; altfel sîntem destul de bine făcuţi. Doamnelor şi domnia-ta, my lord — adăugă el, luînd pe neaşteptate un ton de curtenie gravă — nu mă socotiţi lipsit de cuviinţă dacă vă las. Un căpitan în vreme de război nu e stăpîn pe timpul lui.

Şi salutînd cu o frumuseţe nespusă, plecă, urmat de căpitanii lui.

— Vai — strigă Alicia — sînt pierdută!

— Nu-l cunoşti! răspunse lordul Foxham. E o nimica toată. A şi uitat ce i-ai spus.

— Păi atunci e floarea cavalerilor! spuse Alicia.

— Da' de unde, are altele în cap — îi răspunse lordul Foxham. Să nu mai zăbovim.

În paraclis îl găsiră pe Dick, care îi aştepta dimpreună cu vreo cîţiva flăcăi; şi acolo se uniră, el şi Joanna.

Cînd ieşiră în aerul îngheţat, la lumina soarelui, fericiţi, dar parcă mai gravi, şirurile lungi de oşteni o şi porniseră în sus pe drum, stindarul ducelui de Gloucester fusese desfăşurat şi purtat din faţa mănăstirii în mijlocul unei păduri de lăncii, iar în urmă, împresurat de cavalerii înzăuaţi, cocoşatul cel cutezător, dar cu suflet negru şi ambiţios din fire, păşea spre scurta lui domnie şi spre nelegiuiri fără capăt. Dar nuntaşii o apucaseră în cealaltă

parte şi se puseră la ospăţ, cu voioşie cuviincioasă. Părintele chelar le ghicea dorinţele şi mai sta şi cu ei la masă, iar Hamley, care dăduse totul uitării, se apucă să-i dea tîrcoale de fel supăratei Alicia, iar mai încolo, în larma aceea de trîmbiţe ce sunau şi de oşteni în zale şi de cai ce se tot mişcau, Dick şi Joanna stătură unul lîngă altul, mînă în mînă; se priveau în ochi cu tot mai mare dragoste.

Şi de atunci înainte, colbul şi sîngele acelor vremi tulburi trecură pe lîngă ei. Iar ei se ţinură departe de frămîntările acelea, în codrul cel verde, unde iubirea lor se născuse.

Doi oameni bătrîni avură parte de adăpost în cătunul Tunstall-ului, trăind în pace şi îndestulare şi poate cu ceva mai multă bere şi vin decît s-ar fi cuvenit. Unul fusese toată viaţa corăbier şi pînă la ultima suflare îşi plînse matelotul — pe Tom. Celălalt, care fusese mai de toate, se cuvioşi spre sfîrşit şi-şi isprăvi zilele cu mare sfinţenie, sub numele de fratele Honestus, în mănăstirea din vecinătate. Aşa i-a fost voia lui Lawless şi monah a murit.

— Sfîrşit —